

รายงานการสัมมนา

เรื่อง

ยุทธศาสตร์

การพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้

โดย

คณะกรรมการธิการการอุตสาหกรรม

สภาผู้แทนราษฎร

วันศุกร์ที่ 6 มิถุนายน 2546

ณ โรงแรม บี บี สมิทลา บีช แอนด์ รีสอร์ท

จังหวัดสงขลา

รวบรวมโดย

กลุ่มงานคณะกรรมการการอุตสาหกรรม

สำนักกรรมการ 3 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

รายงานการสัมมนา

เรื่อง

ยุทธศาสตร์
การพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้

โดย

คณะกรรมการการอุตสาหกรรม
สภาผู้แทนราษฎร

วันศุกร์ที่ 6 มิถุนายน 2546

ณ โรงแรม ซี พี สมิทลา บีช แอนด์ รีสอร์ท
จังหวัดสงขลา

รวบรวมโดย

กลุ่มงานคณะกรรมการการอุตสาหกรรม
สำนักกรรมการ 3 สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สารบัญ

	หน้า
รายชื่อคณะกรรมการการอุตสาหกรรม	ก
รายละเอียดโครงการ	1
คำกล่าวรายงาน	
- นายเจือ ราชสีห์	
โฆษกคณะกรรมการการอุตสาหกรรม	5
คำกล่าวเปิดการสัมมนา	
- นายวัลลภ สุปรียศิลป์	
ประธานคณะกรรมการการอุตสาหกรรม สภาผู้แทนราษฎร	7
สรุปสาระจากการอภิปราย เรื่อง “ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้”	9
วิทยากร	
- นายสาธิต ศิริรังคมานนท์	
รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม	
- นายภิรมย์ศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ	
รองเลขาธิการ BOI	
- นายสรารุช ชโยวรรณ	
รองผู้ว่าการนิคมอุตสาหกรรม	
- นายจำรัส ศรีประสม	
ผู้อำนวยการศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคใต้ ๑	
- นายสุรเชษฐ์ ประย็นยง	
ผู้ช่วยผู้อำนวยการทั่วไป บริษัท พิธานพาณิชย์	
- นายมานะ ศรีพิทักษ์	
รองประธานสภาอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา	
คำกล่าวปิดพิธีการสัมมนา	
- โดยนายลาภศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ	17
ภาคผนวก	
ข้อมูลประกอบการสัมมนา	

คณะกรรมการการอุตสาหกรรม

๑. นายวัลลภ สุปรียศิลป์	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายวิเชษฐ์ เกษมทองศรี	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นายลาภศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. นายสิน กุมภะ	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๕. นายประสานต์ บุญมี	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สี่
๖. นายพรเสก กาญจนจारी	รองประธานคณะกรรมการ คนที่ห้า
๗. นายเจือ ราชสีห์	โฆษกคณะกรรมการ
๘. นายพรชัย อรรถปรียาภูร	โฆษกคณะกรรมการ
๙. นางสาวเวรดี รัศมีทัต	กรรมการ
๑๐. พันตำรวจโท วิจิตร สุวิทย์	กรรมการ
๑๑. นายธวัชชัย อนามพงษ์	กรรมการ
๑๒. นายวิสันต์ เดชเสน	กรรมการ
๑๓. นายปิยะ ปิตุเตชะ	กรรมการ
๑๔. นายวัชรภา ณ วังขนาย	กรรมการ
๑๕. นายบุญทรง เจริยาภิรมย์	เลขาธิการคณะกรรมการ
๑๖. นายสมควร โอบอ้อม	รองเลขาธิการคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๑๗. นายสุรศักดิ์ นาคดี	รองเลขาธิการคณะกรรมการ คนที่สอง

โครงการสัมมนา
เรื่อง ยุทธศาสตร์การพัฒนากอุตสาหกรรมภาคใต้
ของคณะกรรมการการอุตสาหกรรม สภาผู้แทนราษฎร
ในวันศุกร์ที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๖
ณ โรงแรม บีพี สมิหลา บีช แอนด์ รีสอร์ท จังหวัดสงขลา

๑. ชื่อโครงการ

โครงการสัมมนาเรื่อง ยุทธศาสตร์การพัฒนากอุตสาหกรรมภาคใต้

๒. หลักการและเหตุผล

เนื่องจากการอุตสาหกรรมเป็นการสร้างงานสร้างรายได้ให้แก่ประชาชนทั่วไป เพื่อให้เศรษฐกิจของประเทศเติบโตเป็นไปตามเป้าหมาย รัฐบาลจึงสมควรที่จะส่งเสริมและสนับสนุนภาคอุตสาหกรรมให้สามารถดำเนินกิจการหรือสร้างผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใหม่ ตามนโยบายของกระทรวงอุตสาหกรรม คณะกรรมการการอุตสาหกรรมจึงได้จัดให้มีการสัมมนาเพื่อพัฒนากอุตสาหกรรมภาคใต้ เพื่อรับทราบสภาพปัญหาของผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมภาคใต้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ตลอดจนกฎกระทรวง และปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อหาแนวทางแก้ไขและสนับสนุน ต่อไป

๓. วัตถุประสงค์

๑. เพื่อหาแนวทางแก้ไขกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และกฎกระทรวงที่เป็นปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนากอุตสาหกรรมภาคใต้

๒. เพื่อรับทราบปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ในการพัฒนากอุตสาหกรรมภาคใต้ และหาแนวทางแก้ไขช่วยเหลือต่อไป

๔. ผู้เข้าร่วมสัมมนา

ผู้เข้าร่วมสัมมนา จำนวนประมาณ ๒๐๐ คน ประกอบด้วย

๑. คณะกรรมการการอุตสาหกรรม สภาผู้แทนราษฎร
๒. ที่ปรึกษา ผู้ชำนาญการ นักวิชาการ และเลขานุการประจำคณะกรรมการ
๓. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และสภาอุตสาหกรรม
๔. ผู้แทนจากสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
๕. ผู้แทนจากหน่วยงานราชการ
 - กรมโรงงานอุตสาหกรรม
 - กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
 - คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
 - อุตสาหกรรมจังหวัด
 - ผู้แทนจากสภาอุตสาหกรรมภาคใต้

๕. ระยะเวลาในการสัมมนา

วันศุกร์ที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๖ เวลา ๑๓.๐๐ - ๑๗.๐๐ นาฬิกา

๖. สถานที่ดำเนินการสัมมนา

โรงแรม บีพี สมิหลา บีช แอนด์ รีสอร์ท จังหวัดสงขลา

๗. งบประมาณ

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

๘. หน่วยงานที่รับผิดชอบ

คณะกรรมการการอุตสาหกรรม สภาผู้แทนราษฎร

๘. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๑. คณะกรรมการการอุตสาหกรรมจะได้รับทราบปัญหาอุปสรรคในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้ เกี่ยวกับกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ตลอดจนกฎกระทรวง และปัญหาอุปสรรคอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

๒. จะได้หาแนวทางสนับสนุนและเสริมสร้างศักยภาพให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้ต่อไป

รายงานการสัมมนา

“ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้”

วันศุกร์ที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๖

ณ โรงแรม บี พี สมิหลา บีช แอนด์ รีสอร์ท จังหวัดสงขลา

คำกล่าวรายงาน
ของ
นายเจือ ราชสีห์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา
โฆษกคณะกรรมการการอุตสาหกรรม สภาผู้แทนราษฎร
ณ
จังหวัดสงขลา
วันศุกร์ที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

กราบเรียน ประธานคณะกรรมการการอุตสาหกรรม กระผม นายเจือ ราชสีห์ โฆษกคณะกรรมการการอุตสาหกรรม ในนามของผู้เข้าร่วมสัมมนาในวันนี้ ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ผู้แทนภาคราชการ ผู้แทนธนาคาร และผู้ประกอบการภาคใต้ กระผมขอขอบพระคุณท่านประธานคณะกรรมการการอุตสาหกรรม ที่กรุณาให้เกียรติมาเป็นประธานเปิดการสัมมนาในวันนี้

อุตสาหกรรมภาคใต้ จังหวัดที่มีการลงทุนในอุตสาหกรรมมากที่สุด ได้แก่

- จังหวัดนครศรีธรรมราช มีการลงทุนในการผลิตผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ การผลิตไฟฟ้า การผลิตผลิตภัณฑ์จากไม้ และเหมืองแร่ต่าง ๆ
- จังหวัดสงขลา มีการลงทุนมากในการผลิตผลิตภัณฑ์ยาง/ยางแผ่นรมควัน การแปรรูปไม้ และผลิตภัณฑ์จากไม้ อุตสาหกรรมอาหาร และโรงงานห้องเย็น
- จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีการลงทุนมากในอุตสาหกรรมอาหารและการผลิตน้ำมันพืช ผลิตภัณฑ์ยาง/ยางแผ่นรมควัน การแปรรูปไม้ และผลิตภัณฑ์จากไม้

สำหรับอุตสาหกรรมด้านเหมืองแร่ นั้น มูลค่าและสัดส่วนในผลิตภัณฑ์มวลรวมยังคงเพิ่มขึ้น เนื่องจากราคารับซื้อแร่ดีบุกสูงขึ้น ถึงแม้ผลผลิตจะลดลง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ภาคใต้สมควรที่จะได้รับการพัฒนาและส่งเสริมภาคอุตสาหกรรม เนื่องจากมีความเชื่อมโยงถึงภาคเกษตร การนำผลผลิตภาคเกษตรมาใช้เป็นวัตถุดิบของภาคอุตสาหกรรมเป็นเรื่องที่ทุกฝ่ายควรจะให้ความสนใจเป็นอย่างมาก การจัดสัมมนาเรื่องยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้ในครั้งนี้ จะเป็นการสร้างความเข้าใจ ตลอดจนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ นำมาพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้ให้มั่นคงต่อไป คณะกรรมการการอุตสาหกรรมจึงได้เชิญท่านผู้ทรงคุณวุฒิ จากภาครัฐและเอกชน อันประกอบด้วย ผู้แทนจากกระทรวงอุตสาหกรรม ผู้แทนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้ว่าการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ประธานสภาอุตสาหกรรมภาคใต้ และผู้แทนผู้ประกอบการภาคใต้ ร่วมอภิปรายเกี่ยวกับยุทธศาสตร์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้ ในครั้งนี้

บัดนี้ ได้โอกาสอันสมควรแล้ว กระผมขอเรียนเชิญท่านประธานคณะกรรมการการอุตสาหกรรม กล่าวเปิดสัมมนา ขอบพระคุณครับ

คำกล่าวเปิดการสัมมนา
เรื่อง
"ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้"
โดย
ดร.วัลลภ สุปรียศิลป์
ประธานคณะกรรมการการอุตสาหกรรมสภาผู้แทนราษฎร
ณ.จังหวัดสงขลา
วันศุกร์ที่ 6 มิถุนายน 2546

.....

ท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ท่านคณะกรรมการการอุตสาหกรรม ท่านผู้แทนหน่วยราชการ ท่านผู้แทนธนาคาร ท่านผู้ประกอบการ และ ผู้มีเกียรติที่เข้าร่วมประชุมสัมมนาทุกท่าน กระผมรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้มาเป็นประธานในการประชุมสัมมนาครั้งนี้

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า โครงสร้างเศรษฐกิจโดยรวมของภาคใต้ทั้ง 14 จังหวัด นั้น จะเป็นภาคเกษตรกรรม การบริการ / การท่องเที่ยว ภาคอุตสาหกรรม ได้แก่ผลิตภัณฑ์อาหารกระป๋อง อาหารแช่แข็ง การแปรรูปไม้ หรือ ผลิตภัณฑ์จากไม้ ผลิตภัณฑ์จากยางพารา ผลิตภัณฑ์จากน้ำมันปาล์มและ เหมืองแร่เป็นต้น ซึ่งมีแนวโน้มที่จะขยายตัวเพิ่มขึ้น อันจะเป็นการสร้างงาน และสร้างรายได้ ให้แก่ประชากรในพื้นที่ภาคใต้ให้มีความเป็นอยู่ดียิ่งขึ้น

คณะกรรมการการอุตสาหกรรมจึงได้จัดให้มีการประชุมสัมมนา ในหัวข้อ "ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้" ขึ้น การจัดประชุมสัมมนาในครั้งนี้เป็นข้อเสนอของกรมการที่เป็น ส.ส.จังหวัดสงขลา จำนวน 3 ท่านคือ ท่าน ส.ส.ลาภศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ รองประธานคณะกรรมการการอุตสาหกรรม ท่าน ส.ส. พ ต ท. วิจิตร สุวิทย์ และท่าน ส.ส. เจือ ราชสีห์ โฆษกคณะกรรมการการอุตสาหกรรม

สาหกรรม ร่วมกับส่วนราชการต่างๆของกระทรวงอุตสาหกรรม ธนาคาร สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตลอดจนผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมใน 14 จังหวัดภาคใต้ ทั้งนี้เพื่อระดมความคิดเห็นในการหาข้อสรุปทั้งในส่วน การแก้ไขปัญหาอุปสรรค และแนวทางในการพัฒนา และเสริมสร้างศักยภาพภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่ภาคใต้เพื่อจะได้นำเสนอให้รัฐบาลพิจารณาดำเนินการต่อไป

คณะกรรมการการอุตสาหกรรมขอขอบคุณท่านผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา ผู้ทรงคุณวุฒิจากสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ธนาคาร ผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรม ตลอดจนผู้เข้าร่วมสัมมนาทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ ที่ให้การสนับสนุนการจัดสัมมนาครั้งนี้ให้เป็นไปด้วยดี

กระผมขอให้การสัมมนาครั้งนี้บรรลุวัตถุประสงค์ของทุกประการ และขออำนาจพรให้ทุกท่านประสบแต่ความสุขความเจริญโดยทั่วไป

บัดนี้ได้เวลาอันสมควรแล้ว กระผมขอเปิดการอภิปราย "ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้" ณ บัดนี้

ขอบคุณครับ

สรุปสาระการอภิปรายเรื่อง “ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้”

ผู้เข้าร่วมสัมมนา

๑. คณะกรรมการการอุตสาหกรรม สภาผู้แทนราษฎร
๒. ที่ปรึกษา ผู้อำนวยการ นักวิชาการ และเลขานุการประจำคณะกรรมการ
๓. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และสภาอุตสาหกรรม
๔. ผู้แทนจากสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
๕. ผู้แทนจากหน่วยราชการ ได้แก่
 - กรมโรงงานอุตสาหกรรม
 - กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
 - คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
 - อุตสาหกรรมจังหวัด
 - ผู้แทนจากสภาอุตสาหกรรมภาคใต้

เริ่มสัมมนา เวลา ๑๓.๐๐ นาฬิกา

นายเจือ ราชสีห์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา ในฐานะโฆษกคณะกรรมการ ได้กล่าวรายงานความเป็นมาในเรื่องของการจัดสัมมนา “ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้” ในครั้งนี้ว่า คณะกรรมการได้มีความเห็นว่า รัฐบาลมีนโยบายที่จะส่งเสริมและสนับสนุนภาคอุตสาหกรรมให้มีความเข้มแข็ง เป็นการสร้างงานและสร้างรายได้ให้แก่ประชาชนทั่วไป เพื่อให้เศรษฐกิจของประเทศเติบโต บรรลุเป้าหมายในการพัฒนาประเทศ ซึ่งภาคใต้เป็นพื้นที่ที่มีทรัพยากรธรรมชาติมาก มีสภาพภูมิประเทศที่เอื้ออำนวยในการประกอบอาชีพของประชาชน ในฐานะที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในเขตพื้นที่ดังกล่าว จึงเห็นความสำคัญของการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของภาคใต้ เพื่อเป็นการสร้างรายได้และอาชีพให้กับประชาชน อันจะทำให้อุตสาหกรรมของภาคใต้พัฒนาไปสู่จุดหมายความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของประเทศได้

ต่อจากนั้น นายวัลลภ สุปรียาศิลป์ ประธานคณะกรรมการการอุตสาหกรรม
สภาผู้แทนราษฎร ได้กล่าวเปิดการสัมมนา โดยสรุปว่า คณะกรรมการการอุตสาหกรรม
สภาผู้แทนราษฎร ได้จัดสัมมนาครั้งนี้เพื่อที่จะรับทราบสภาพปัญหาของผู้ประกอบการ
ภาคอุตสาหกรรมของภาคใต้ ซึ่งคณะกรรมการได้เห็นความสำคัญของอุตสาหกรรม
ในภาคใต้ ซึ่งมีจุดได้เปรียบในด้านทรัพยากรและสภาพภูมิประเทศ หากได้รับการ
ส่งเสริมและสนับสนุนจากภาครัฐอย่างมีระบบ จะเป็นการเสริมสร้างศักยภาพให้แก่
ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมของภาคใต้ได้อย่างยั่งยืนต่อไป โดยในการสัมมนาครั้งนี้
นายวิเชษฐ์ เกษมทองศรี รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง ทำหน้าที่เป็น
ผู้ดำเนินการสัมมนา

ในลำดับแรก นายสาธิต ศิริรังคมานนท์ รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ได้
กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมในภาคใต้ ซึ่งทางกระทรวงอุตสาหกรรมที่เป็น
หน่วยงานของรัฐได้ให้ความสำคัญต่อการสนับสนุนและส่งเสริมด้านอุตสาหกรรมทาง
ภาคใต้ โดยจากการศึกษาและรวบรวมข้อมูล พอสรุปได้ว่า

อุตสาหกรรมที่สำคัญของภาคใต้คือ

๑. ยางพาราและผลิตภัณฑ์จากยางพารา ซึ่งกระจายอยู่ทั้งภาคใต้เกือบทั้งหมด
๒. อุตสาหกรรมอาหารทะเลและห้องเย็น
๓. อุตสาหกรรมปาล์มน้ำมัน มีแหล่งสำคัญ ได้แก่ ชุมพร สุราษฎร์ธานี

ตรัง สงขลา

๔. อุตสาหกรรมไม้และเครื่องเรือน มีแหล่งสำคัญ ได้แก่ สุราษฎร์ธานี

นครศรีธรรมราช และสงขลา

๕. อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้า

สินค้าที่เกี่ยวข้องข้องกับการส่งออกของภาคใต้ ได้แก่

๑. แผงวงจรไฟฟ้า
๒. ยางพารา
๓. คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์
๔. เม็ดพลาสติก

๕. เคมีภัณฑ์

สินค้าที่ไทยนำเข้าจากต่างประเทศทางภาคใต้ ได้แก่

๑. คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์

๒. เครื่องไฟฟ้า

๓. แผงวงจรไฟฟ้า

๔. น้ำมันดิบ

๕. เคมีภัณฑ์

อุตสาหกรรมของภาคใต้เกิดขึ้นจากพื้นฐานวัตถุดิบที่ได้จากยางพารา อาหารทะเล ปาล์มน้ำมัน ผักผลไม้ แร่ และมีการเชื่อมโยงเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านตามโครงการสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ โดยมีการพึ่งพาดตลาดส่งออกนอกภูมิภาค โดยมีการเชื่อมโยงเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน เป็นนโยบายที่สำคัญของรัฐบาล แต่ยังคงอยู่ในระหว่างการดำเนินการที่ยังเห็นผลไม่ชัดเจน

การพัฒนาอุตสาหกรรมของไทย มียุทธศาสตร์ ๔ เรื่องดังนี้

๑. การพัฒนาขีดความสามารถของอุตสาหกรรม

๒. การพัฒนาการประกอบการอุตสาหกรรม SMEs ให้มีศักยภาพที่สามารถแข่งขันในตลาดได้

๓. การพัฒนาและส่งเสริมการลงทุน FDI

๔. การเชื่อมโยงเศรษฐกิจการค้า และอุตสาหกรรมกับประเทศในแถบภูมิภาค เพื่อส่งเสริมความร่วมมือในด้านการผลิต การหาวัตถุดิบในการผลิต และงานด้านการตลาดให้มีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ อุตสาหกรรมทางภาคใต้ยังมีพื้นที่ ๕ จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ได้รับการส่งเสริมให้ประกอบอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล โดยมีจังหวัดปัตตานีเป็นศูนย์กลาง โดยผลิตภัณฑ์ดังกล่าว ได้แก่ ไข่ ผัก และผลไม้แปรรูป ตลาดเป้าหมายที่สำคัญมี ๕ กลุ่มคือ

- ตะวันออกกลาง
- อินเดีย
- ปากีสถาน

- ประเทศแถบอาเซียน
- แอฟริกา
- ยุโรปตะวันออก

กระทรวงอุตสาหกรรมมีนโยบายชัดเจนที่จะส่งเสริมและพัฒนาการผลิตให้มีมาตรฐาน

แนวคิดเรื่องการพัฒนาการค้าและอุตสาหกรรมของภาคใต้มีดังนี้

๑. จะพัฒนาภาคใต้ให้เป็นศูนย์กลางด้านการค้ากับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และประเทศทางตะวันตก
๒. จะพัฒนาอุตสาหกรรมเชื่อมโยง การพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางการค้าของภาคใต้
๓. จะจัดตั้งคลังสินค้าของภูมิภาคและฐานการผลิตที่เป็นเขตปลอดอากรและสร้างความพร้อมในระบบ Logistic
๔. การสร้างท่าเรือน้ำลึกฝั่งตะวันตก เช่นที่จังหวัดสตูล เพื่ออำนวยความสะดวกในด้านคมนาคมขนส่งสินค้า
๕. การพัฒนาประสิทธิภาพการคมนาคม การค้าและการผลิต เชื่อมโยงกับกรุงเทพฯ แลพหลพบัง และเชียงราย เพื่อเชื่อมโยงด้านการคมนาคมขนส่งให้เชื่อมโยงสู่พม่า ลาว เวียดนาม มาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์ และจีนตอนใต้
๖. การพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล และโครงการเมืองยาง (Rubber City) ให้เป็นรูปธรรม

ในส่วนของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน นายภิรมย์ศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ รองเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน หรือ BOI ได้กล่าวถึงภาพรวมของตัวเลขการลงทุนในเอเชีย จะกระจุกตัวอยู่ในประเทศจีน รองลงมาคือฮ่องกง ส่วนประเทศไทยมีส่วนแบ่งจากตลาดการลงทุนเพียง ๒% เท่านั้น หลังจากนี้ประเทศจีนมีแนวโน้มที่จะเข้าเป็นสมาชิก World Trade Organization หรือ WTO ทำให้จีนได้รับส่วนแบ่งจากตลาดการลงทุนเพิ่มขึ้นจากเดิม และแนวโน้มของการลงทุนของไทยมีการปรับตัวเพิ่มขึ้นด้วย

สำหรับภาพรวมของการลงทุน ในปี ๒๕๔๖ พอสรุปได้ดังนี้

๑. ประเทศไทยยังคงได้รับความสนใจจากชาวต่างประเทศที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทย

๒. การลงทุนโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรม หมาควายนยนต์ มีอัตราเพิ่มขึ้น เนื่องจากมีการย้ายโรงงานผลิตรถยนต์กระบะและชิ้นส่วนมายังประเทศไทย

๓. โครงการลงทุนระหว่างไทยกับต่างประเทศ มีความสมดุลง่ายมากขึ้น แตกต่างจากแต่เดิม ซึ่งเคยเป็นการลงทุนจากชาวต่างชาติเป็นส่วนใหญ่

๔. ผลกระทบจากโรคทางเดินหายใจอักเสบเฉียบพลัน (SARS) ส่งผลกระทบต่อโครงการลงทุนใหม่ เนื่องจากนักลงทุนไม่กล้าเดินทางมายังทวีปเอเชีย แต่สำหรับการลงทุนในโครงการเดิมที่ต้องการขยายกิจการซึ่งกำลังดำเนินการอยู่ไม่ส่งผลกระทบมากนัก

ภาพรวมของการลงทุนภาคอุตสาหกรรมของภาคใต้พอสรุปได้ ดังนี้

๑. การลงทุนของภาคใต้คิดเป็น ๖% ของสัดส่วนการลงทุนทั้งหมดของประเทศ โดยเปรียบเทียบกันแล้ว การลงทุนภาคอุตสาหกรรมจะอยู่ที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นส่วนใหญ่ โดยสรุปรายละเอียดได้ดังนี้

- ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๔๒%
- กรุงเทพฯและปริมณฑล ๑๘%
- ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๑๐%
- ภาคเหนือ ๒%
- ภาคใต้ ๖%
- อื่น ๆ ๒๒%

การลงทุนในภาคใต้ทั้งหมดเป็นการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมการเกษตร รองลงมาคือ ภาคอุตสาหกรรมยานยนต์และเครื่องจักรชาวต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในภาคใต้ ได้แก่ นักลงทุนจากประเทศมาเลเซีย ซึ่งมีอัตราสูงถึง ๗๖% สำหรับการลงทุนส่วนใหญ่ในภาคใต้ จะกระจุกตัวในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๔๐% สงขลา ๓๐% พังงา ๘% กระบี่ ๘% ชุมพร ๔% และจังหวัดอื่น ๆ รวมกัน ๑๐%

ใน ๔ เดือนแรกของปี ๒๕๔๖ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้
ดำเนินการส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมในภาคใต้ ดังนี้

๑. บริษัทหาดสินลาเท็กซ์ จำกัด เพื่ออุตสาหกรรมผลิตยางแท่ง ใช้เงินลงทุน ๕๐
ล้านบาท
๒. บริษัทซิดาคอนอิเล็กทรอนิกส์ จำกัด เพื่ออุตสาหกรรมผลิตไมโครมอเตอร์
ใช้เงินลงทุน ๖๔ ล้านบาท
๓. บริษัทแอ็ดวานซ์มอเตอร์ จำกัด เพื่ออุตสาหกรรมผลิตไมโครมอเตอร์ ใช้เงิน
ลงทุน ๕๘ ล้านบาท
๔. บริษัทหาดใหญ่แคนนิ่ง จำกัด เพื่ออุตสาหกรรมผลิตปลาช่อนกระป๋อง
ใช้เงินลงทุน ๑๕ ล้านบาท
๕. บริษัทไฮไทยซีฟู๊ด จำกัด เพื่ออุตสาหกรรมผลิตเนื้อปลาบด ใช้เงินลงทุน ๒๘
ล้านบาท

ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้ในอนาคตคือ

๑. จะต้องมีการขยายขอบข่ายธุรกิจเดิมที่มีเฉพาะการผลิตให้ครอบคลุมถึงการ
วิจัย และพัฒนาออกแบบผลิตภัณฑ์ รวมทั้ง ให้ความสำคัญในเรื่องการตลาดด้วย
๒. จะต้องมีการสร้างอุตสาหกรรมใหม่ให้เกิดขึ้นเช่น อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยาง
อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น
๓. จะต้องมีการสร้างความเชื่อมโยงอุตสาหกรรมในประเทศกับอุตสาหกรรม
เพื่อนบ้าน เช่น นิคมอุตสาหกรรมของมาเลเซีย นิคมอุตสาหกรรมในเวียดนาม เป็นต้น
๔. จะต้องสร้างความเชื่อมโยงระหว่างอุตสาหกรรมขนาดใหญ่กับอุตสาหกรรม
ประเทศ SMEs ในท้องถิ่น เพื่อรับช่วงผลิตเป็นทอด ๆ เพื่อเป็นการสร้างงานให้กับ
ชุมชน
๕. พัฒนาและสนับสนุนอุตสาหกรรมบางประเภทให้มีการกระจุกตัว เช่น
นิคมอุตสาหกรรมยาง นิคมอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล และนิคมอุตสาหกรรม software
๖. พัฒนาเชื่อมโยงระหว่างอุตสาหกรรมต่าง ๆ กับมหาวิทยาลัยและสถาบัน
วิจัยต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้และศักยภาพให้ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา

๘. ชักจูงให้นักลงทุนชาวต่างชาติอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ชาวมาเลเซีย เข้ามาเสริมการลงทุนของชาวมาเลเซียที่มีอยู่เดิม เช่น นักลงทุนจากสิงคโปร์ และนักลงทุนจากจีน เป็นต้น

ในส่วนของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ได้กล่าวถึงภาระกิจหลักของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยในภาคใต้ มีการพัฒนาการนิคมอุตสาหกรรมที่ลดลง ให้เป็นอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมคอมพิวเตอร์ เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวมีความจำกัดในเรื่องของการใช้น้ำ ซึ่งในเวลาต่อมามีการดึงน้ำจากคลองตะเภามาใช้ในโรงงานอุตสาหกรรม และได้มีโครงการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยาง โดยการเพิ่มการใช้ยางดิบในการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์หลากหลาย ซึ่งมีแนวคิดมาจากการที่จะให้มีการเปลี่ยนแปลงจากการที่ เป็นผู้ส่งออกยางพารา ให้เป็นการทำให้ยางพารามีมูลค่าเพิ่มขึ้นหลากหลายประเภท เช่น การทำถุงมือยาง การทำยางรถจักรยานยนต์ การทำยางรถยนต์ เป็นต้น เพื่อเป็นการเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกร และธุรกิจภาคอุตสาหกรรมยาง นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญของการผลิตและพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล ในเขตอุตสาหกรรมจังหวัดปัตตานี และพัฒนาการผลิตยางในนิคมยางที่ลดลง นอกจากนี้ยังมีแนวความคิดที่จะสนับสนุนการสร้างเมืองยาง (Rubber City) ซึ่งรัฐจะให้การสนับสนุนในเรื่องของการจัดการเรื่องน้ำ การหาแหล่งเงินทุน รวมทั้งการวิจัยและพัฒนาการแปรรูปยางพารา เพื่อประชาชนในภาคใต้จะได้มีอาชีพ และมีรายได้เพิ่มขึ้น

ในส่วนของการประกอบอาชีพทางด้านอุตสาหกรรมที่จังหวัดนราธิวาส นับได้ว่ามีน้อยมากเมื่อเทียบกับจังหวัดสงขลา และสุราษฎร์ธานี ซึ่งคนส่วนใหญ่มักจะออกไปประกอบอาชีพนอกเมือง และปัญหาที่สำคัญของการพัฒนาจังหวัดนราธิวาสได้แก่ ปัญหาผังเมือง ซึ่งจะต้องมีการแก้ไขและปรับปรุงให้เป็นมาตรฐาน

รองประธานสภาอุตสาหกรรมจังหวัดสงขลา ได้กล่าวถึงจุดที่ได้เปรียบและจุดด้อยในด้านการอุตสาหกรรมของภาคใต้ พอสรุปได้ว่า

๑. จุดที่ได้เปรียบของภาคใต้ คือ ภาคใต้เป็นศูนย์กลางทางด้านคมนาคม มีสนามบินที่ทันสมัย มีศูนย์กลางการคมนาคมทางบกที่เชื่อมต่อทุกจังหวัดในภาคใต้

ส่วนทางน้ำมีท่าเทียบเรือที่ทันสมัยสามารถรองรับการเดินเรือในด้านการขนส่งสินค้า และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้อย่างสะดวกสบาย

๒. จุดที่ได้เปรียบในด้านเทคโนโลยี นับได้ว่าไทยได้เปรียบในด้านเทคโนโลยี มากกว่าประเทศเพื่อนบ้าน

๓. จุดด้อยของการประกอบการอุตสาหกรรมทางภาคใต้ คือ การแข่งขันกับชาวต่างประเทศ เช่น อุตสาหกรรมประมงของไทยจะต้องมีการแข่งขันกับประเทศมาเลเซีย เวียดนาม และอินโดนีเซีย เป็นต้น ในส่วนของจุดด้อย ส่วนนี้จะต้องมีการพัฒนาในด้าน ศักยภาพของผู้ประกอบการให้สามารถแข่งขันกับชาวต่างชาติได้

ต่อจากนั้น ผู้เข้าร่วมอภิปรายได้ตอบข้อซักถามจากผู้เข้าฟังสัมมนา เป็นเวลาพอสมควรแล้ว นายลาภศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสงขลา ในฐานะรองประธานคณะกรรมการการอุตสาหกรรม คนที่สอง ได้กล่าวปิดการสัมมนา

คำกล่าวปิดการสัมมนา
โดยนายลาภศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ
รองประธานคณะกรรมการการอุตสาหกรรม
สภาผู้แทนราษฎร

ท่านกรรมการการอุตสาหกรรม ท่านหัวหน้าส่วนราชการ ท่านผู้แทน
 ราชการ ท่านผู้ประกอบการ และผู้มีเกียรติที่เข้าร่วมประชุมสัมมนาทุกท่าน กระผม
 นายลาภศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ ในฐานะรองประธานคณะกรรมการการอุตสาหกรรม
 สภาผู้แทนราษฎร ขอขอบพระคุณท่านวิทยากร ท่านผู้เข้าร่วมสัมมนาที่มาร่วมบรรยาย
 ให้ความรู้แก่ผู้เข้าร่วมสัมมนาในประเด็นต่าง ๆ อาทิเช่น ข้อดีและข้อเสียของการ
 ประกอบการอุตสาหกรรมของภาคใต้ ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบการอุตสาหกรรม
 กรรม ตลอดจนแผนงานของกระทรวงอุตสาหกรรมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ที่จะให้
 การสนับสนุนและส่งเสริมให้อุตสาหกรรมทางภาคใต้มีการพัฒนาเติบโตขึ้นอย่างยั่งยืน
 ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมของไทย อันประกอบด้วย การพัฒนาขีดความ
 สามารถของอุตสาหกรรมทุกประเภท ซึ่งจะส่งเสริมให้ผู้ประกอบการมีศักยภาพในการ
 ผลิต การจัดการ ตลอดจนการหาตลาดเชื่อมโยงในภูมิภาค พร้อมกับการเพิ่มขีดความ
 สามารถในการส่งเสริมการลงทุน กระผมคิดว่าหากมีการวางแผน ร่วมมือกันระหว่าง
 ภาครัฐและเอกชน ในขณะเดียวกันทางภาครัฐมีเป้าหมายและแผนงานที่จะสนับสนุน
 และส่งเสริมการอุตสาหกรรมของภาคใต้อย่างยั่งยืนแล้ว ความเติบโตทางเศรษฐกิจจาก
 ภาคอุตสาหกรรมของภาคใต้คงจะประสบความสำเร็จในอนาคตอันใกล้

คณะกรรมการจะได้นำปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่รวบรวมจากการจัดสัมมนา
 ในครั้งนี้ มาหาแนวทางแก้ไข เพื่อที่จะหาทางส่งเสริมและสนับสนุน เสริมสร้างศักยภาพ
 แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมของภาคใต้ ต่อไป

บัดนี้ ได้เวลาพอสมควรแล้ว กระผมขอปิดการสัมมนา ณ บัดนี้

ขอขอบพระคุณครับ

หน้าว่าง

חכמות

นายเจือ ราชสีห์ โฆษกคณะกรรมการ กล่าวรายงานการสัมมนา

ประธานคณะกรรมการมอบของที่ระลึกแก่รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
และถ่ายภาพร่วมกัน

นายลาภศักดิ์ ลาภาโรจน์กิจ รองประธานคณะกรรมการกิจการ กล่าวปิดสัมมนา

ดร. วัลลก สุปรียศิลป์ ให้สัมภาษณ์สื่อมวลชน เรื่องการจัดสัมมนา
ยุทธศาสตร์ - การพัฒนาอุตสาหกรรมภาคใต้

ประธานคณะกรรมการและคณะเยี่ยมชมการจัดจำหน่ายสินค้า
หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่นำมาจัดแสดงในห้องสัมมนา

การศึกษาดูงานที่ บริษัท แปซิฟิกแปรรูปสัตว์น้ำ จำกัด

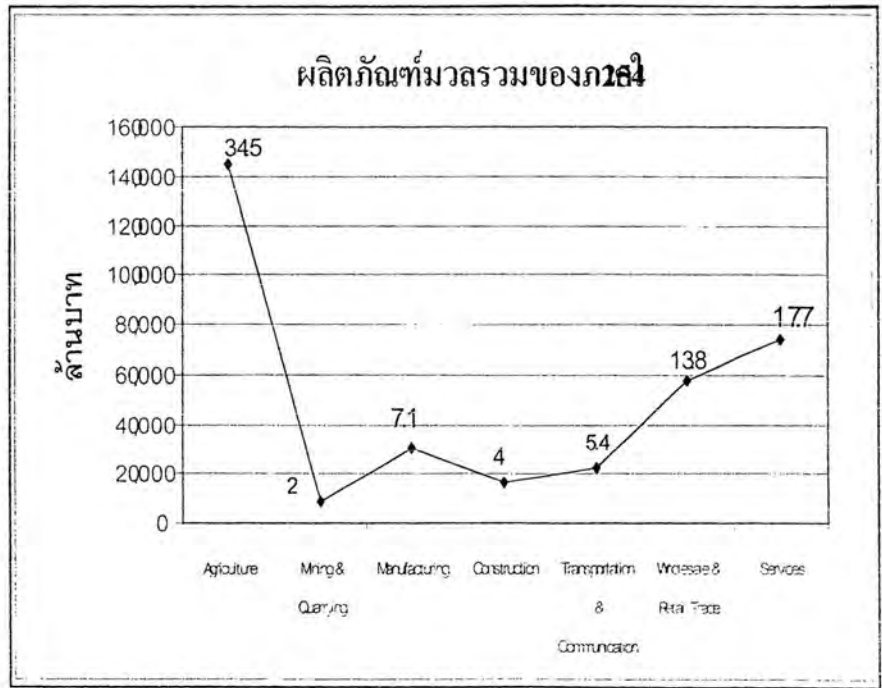
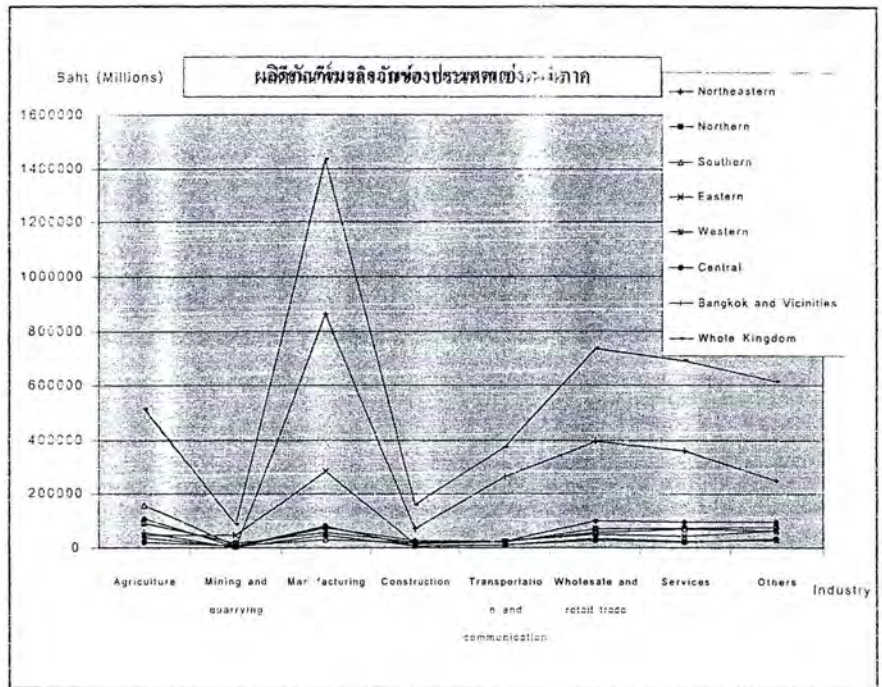
การศึกษาดูงานที่ นิคมอุตสาหกรรมภาคใต้ และประธานคณะกรรมการ
มอบของที่ระลึกแด่รองผู้ว่าการนิคมอุตสาหกรรมภาคใต้

เอกสาร
ประกอบการสัมมนา

แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมในภาคใต้

ศาสตราจารย์ ดร. ธีรวิวัฒน์
รองปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
6 มิถุนายน 2546

อุตสาหกรรมสำคัญในภาคใต้			
ประเภท	จำนวน	เงินลงทุน (ล้านบาท)	แรงงาน
ยางพาราและผลิตภัณฑ์	541	16,858	40,759
อาหารทะเลและหัตถ์เย็บ	93	8,330	31,229
ปาล์มน้ำมัน	60	3,256	2,645
ไม้และเครื่องเรือน	603	13,177	16,825
เหล็กและเหล็กกล้า	3	26,397	1,063

สถิติการค้า ไทย - มาเลเซีย มค.-มิถ. 45 (5 อันดับแรก)	
	มูลค่า (ล้านบาท)
การส่งออกของไทย	28,509.1
แผงวงจรไฟฟ้า	2,400.7
ยางพารา	2,209.0
คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์	1,842.3
เมล็ดพลาตติก	1,134.0
เคมีภัณฑ์	1,115.9
	มูลค่า (ล้านบาท)
การนำเข้าของไทย	36,843.6
คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์	8,127.6
เครื่องไฟฟ้าและส่วนประกอบ	3,847.1
แผงวงจรไฟฟ้า	3,531.7
น้ำมันดิบ	3,239.5
เคมีภัณฑ์	2,875.1

การพัฒนาของอุตสาหกรรมภาคใต้

- พัฒนาระบบพื้นฐานของวัตถุดิบ (ยางพารา อาหารทะเล ไม้ยางพารา ปาล์มน้ำมัน ผักผลไม้ แร่)
- พึ่งพาดตลาดส่งออกนอกภูมิภาคเป็นส่วนใหญ่
- การเชื่อมโยงเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน ตามโครงการ 3 เหลี่ยมเศรษฐกิจ ยังไม่เห็นผลชัดเจน

ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมของไทย

- การพัฒนาขีดความสามารถของอุตสาหกรรม
- การพัฒนา SMEs
- การพัฒนาและส่งเสริมการลงทุน FDI
- การเชื่อมโยงเศรษฐกิจการค้า และอุตสาหกรรมกับประเทศในภูมิภาค

อุตสาหกรรมอาหารฮาลาล

- พื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีปัตตานี เป็นศูนย์กลาง
- ผลิตภัณฑ์ ไข่ ผัก และผลไม้แปรรูป
- ตลาดเป้าหมาย 5 กลุ่ม ได้แก่
 - ✓ ตะวันออกกลาง
 - ✓ อินเดีย - ปากีสถาน
 - ✓ อาเซียน
 - ✓ แอฟริกา
 - ✓ ยุโรปตะวันออก
- พัฒนาการผลิต มาตรฐานคุณภาพ วัตถุประสงค์

แนวคิดการพัฒนาการค้า และอุตสาหกรรมของภาคใต้

- พัฒนาเป็นศูนย์กลางการค้ากับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และประเทศทางตะวันตก
- ศูนย์กลางการค้า → การพัฒนาอุตสาหกรรมเชื่อมโยง
- การจัดตั้งคลังสินค้าของภูมิภาค และฐานการผลิตที่เป็นเขตปลอดอากร และสร้างความพร้อมในระบบ Logistic
- การสร้างท่าเรือน้ำลึกฝั่งตะวันตก เช่น สตูล
- พัฒนาประสิทธิภาพการคมนาคม การค้า และการผลิตเชื่อมโยงกับ กรุงเทพฯ แหลมฉะ และเชียงราย North-South, East-West Corridor
- การพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล Rubber City

สารบัญ

สารบัญตาราง	
สารบัญรูป	
ภาพรวม	1
1. สภาพทั่วไป	1
2. โครงสร้างทางเศรษฐกิจ	1
3. โครงสร้างพื้นฐาน	4
4. ภาวะเศรษฐกิจในภาคใต้ (ปี 2544)	5
5. คู่ทางการลงทุน	6
ภาวะเศรษฐกิจในจังหวัดสำคัญของภาคใต้	12
1. ภูเก็ต	12
2. สงขลา	14
3. ระนอง	14
4. สุราษฎร์ธานี	15
โครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้	17
1. นโยบายการพัฒนา	17
2. กรอบแผนการพัฒนาดมแผนแม่บท	18
3. มติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง	19
4. การพัฒนาเมืองศูนย์กลางความเจริญ	20
การพัฒนาพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้	21
1. แผนแม่บทเพื่อการพัฒนาพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้	21
2. สักยภาพของพื้นที่	22
3. สภาพทางเศรษฐกิจ	25
4. แผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล ในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (ระหว่างปี 2545-2548)	27
บรรณานุกรม	32
ภาคผนวกตาราง/รูป	34

สารบัญญัตินี้

		หน้า
ตารางที่ 1	ดัชนีทางเศรษฐกิจของภาคใต้ Gross Regional Product (GRP) at Constant 1988 Prices	35
ตารางที่ 2	อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของแต่ละจังหวัดภาคใต้ และภูมิภาคต่างๆ	37
ตารางที่ 3	ดัชนีทางเศรษฐกิจ ปี 1999 Gross Provincial Product (GPP) & Gross Regional Product (GRP) at Current Market Prices	39
ตารางที่ 4	การใช้ที่ดินของประเทศไทย เป็นรายภาค พ.ศ. 2541	43
ตารางที่ 5	การผลิต/การส่งออกในภาคเกษตร	44
ตารางที่ 6	การเลี้ยงกุ้งทะเลเป็นรายจังหวัด พ.ศ. 2541	45
ตารางที่ 7	จำนวนชาวต่างประเทศที่เดินทางผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองทางภาคใต้	46
ตารางที่ 8	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรมรายพื้นที่	47
ตารางที่ 9	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรมของภาคใต้	53
ตารางที่ 10	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรมของจังหวัดนครศรีธรรมราช	54
ตารางที่ 11	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรมของจังหวัดกระบี่	55
ตารางที่ 12	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรมของจังหวัดพังงา	56
ตารางที่ 13	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรมของจังหวัดภูเก็ต	57
ตารางที่ 14	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรมของจังหวัดสุราษฎร์ธานี	58
ตารางที่ 15	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรมของจังหวัดระนอง	59

สารบัญตาราง (ต่อ)

		หน้า
ตารางที่ 16	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดชุมพร	60
ตารางที่ 17	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดสงขลา	61
ตารางที่ 18	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดสตูล	62
ตารางที่ 19	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดตรัง	63
ตารางที่ 20	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดพัทลุง	64
ตารางที่ 21	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดปัตตานี	65
ตารางที่ 22	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดยะลา	66
ตารางที่ 23	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดนราธิวาส	67

สารบัญรูป

	หน้า	
รูปที่ 1	สัดส่วนของผลิตภัณฑ์มวลรวมในภาคใต้ ปี 2542 (1999) ณ ราคาของปี 2531	36
รูปที่ 2	อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของแต่ละจังหวัดภาคใต้ และภูมิภาคต่างๆ	38
รูปที่ 3	ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดภาคใต้ ปี 2542 (1999) ณ ราคาปัจจุบัน	40
รูปที่ 4	ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาค ปี 2542 (1999) ณ ราคาปัจจุบัน	41
รูปที่ 5	รายได้เฉลี่ยของประชากรต่อหัว ปี 2542 (GPP/GRP 1999 per capita)	42
รูปที่ 6	สัดส่วนจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในแต่ละภูมิภาค	48
รูปที่ 7	สัดส่วนจำนวนโรงงานในแต่ละจังหวัดภาคใต้	49
รูปที่ 8	ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม รายจังหวัดในภาคใต้	50
รูปที่ 9	สัดส่วนการลงทุนในอุตสาหกรรม ในแต่ละจังหวัดภาคใต้	51
รูปที่ 10	สัดส่วนการจ้างแรงงานในภาคอุตสาหกรรม ในแต่ละจังหวัดภาคใต้	52

รายงานภาวะเศรษฐกิจภาคใต้

ภาพรวม

1. สภาพทั่วไป

ภาคใต้มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 44.2 ล้านไร่ ครอบคลุมพื้นที่ 14 จังหวัด โดยพื้นที่ร้อยละ 40 เป็นที่สูงและภูเขา ที่เหลือเป็นที่ราบ ภูมิประเทศมีลักษณะยาวและแคบ โดยมีเทือกเขาสำคัญในแนวเหนือ-ใต้ 2 แนว คือ เทือกเขาภูเก็ต และเทือกเขานครศรีธรรมราช ภาคใต้มีแหล่งสวยงามตามธรรมชาติมากมาย ทั้งทะเล เกาะ ชายหาด และน้ำตกต่างๆ ซึ่งได้รับการประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติรวม 26 แห่ง พื้นที่รวม 6.244 ล้านไร่ กระจายทั่วทั้งภาค

พรมแดนด้านใต้สุดติดต่อกับประเทศมาเลเซีย ยาวประมาณ 500 กิโลเมตร ที่จังหวัดสตูล สงขลา ยะลา และนราธิวาส ทางด้านตะวันตก ที่จังหวัดระนองมีพรมแดนติดกับประเทศพม่า

ภายในภาคมีแม่น้ำสายสั้นๆ ซึ่งชัน ไหลลงทะเลทั้งสองด้าน ทำเลก่อสร้างแหล่งเก็บกักน้ำขนาดใหญ่มีน้อย มีทะเลสาบธรรมชาติแห่งเดียว คือ ทะเลสาบสงขลา พื้นที่ลุ่มน้ำสำคัญ ได้แก่ ลุ่มน้ำตาปี-พุมดวง ลุ่มน้ำพระแสง-เขาพนม ลุ่มน้ำปากพนัง ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา และลุ่มน้ำปัตตานี-สายบุรี ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยรายจังหวัดในปี 2543 ประมาณ 2,077.3 (กระบี่) – 4,378.2 (ระนอง) มม. และอุณหภูมิเฉลี่ยรายจังหวัดที่ 22.3 (ภูเก็ต) – 27.7 (สงขลา) องศาเซลเซียส

2. โครงสร้างทางเศรษฐกิจ

โครงสร้างทางเศรษฐกิจของภาคใต้ มีการผลิตในสาขาเกษตรกรรมเป็นหลัก คือประมาณร้อยละ 42 ของผลิตภัณฑ์มวลรวม ในปี 2542 โดยหลักใหญ่ได้แก่ พืชเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ กาแฟ ปาล์มน้ำมัน ช่างพารา และรองลงมาคือ การประมง ภาคเศรษฐกิจอื่นที่สำคัญรองลงมา ได้แก่ การค้า (13%) และการบริการ (13%) ซึ่งรวมถึงการท่องเที่ยวด้วย ส่วนด้านอุตสาหกรรมคิดเป็นร้อยละ 8 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในภาคเท่านั้น

ในปี 2542 มีประชากรในภาคใต้ 8,253 คน จังหวัดที่มีประชากรสูงสุดได้แก่นครศรีธรรมราช (1,640 คน) รองลงมาได้แก่ สงขลา (1,305 คน) ส่วนจังหวัดที่มีประชากรน้อยที่สุดคือ ระนอง (138 คน) รายได้เฉลี่ยของบุคคลในภาคใต้ประมาณ 51,284 บาทต่อปี

2.1 ภาคการเกษตร

จากสถิติการเกษตรของประเทศไทย ในปี 2541 ภาคใต้มีการใช้ที่ดิน 44,196,992 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 13.8 ของทั้งประเทศ โดยเป็นเนื้อที่ถือครองทางการเกษตร 18,805,370 ไร่ เนื้อที่ป่าไม้ 7,578,201 ไร่

การผลิตด้านเกษตรในภาคใต้ เป็นการผลิตในพืชเศรษฐกิจที่สำคัญไม่กี่ชนิด หน่วยการผลิตส่วนใหญ่มีขนาดเล็ก กระจายอยู่ทั่วทั้งภาค ที่สำคัญ ได้แก่

2.1.1 การเพาะปลูกกาแฟ มีเนื้อที่เพาะปลูกประมาณร้อยละ 97 ของพื้นที่ปลูกกาแฟทั่วประเทศ (ภาคเหนือและภาคกลาง มีพื้นที่ปลูกกาแฟเพียงร้อยละ 2 และ 1 ตามลำดับ) ผลผลิตเฉลี่ยในปี 2543 ประมาณ 200 กก. ต่อไร่ พื้นที่สำคัญ ได้แก่ จุฬพร ระนอง สุราษฎร์ธานี กระบี่ นครศรีธรรมราช ซึ่งมีผลผลิตรวมกันร้อยละ 97.7 ของทั้งประเทศ

2.1.2 การเพาะปลูกปาล์มน้ำมัน พื้นที่สำคัญ ได้แก่ กระบี่ สุราษฎร์ธานี จุฬพร สตูล ตรัง ซึ่งมีผลผลิตรวมกันประมาณร้อยละ 94 ของทั้งประเทศ

2.1.3 การเพาะปลูกยางพารา ภาคใต้เป็นแหล่งเพาะปลูกยางพาราที่สำคัญ ในหลายพื้นที่ เช่น กระบี่ พังงา ตรัง สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช นราธิวาส พัทลุง ยะลา สงขลา สตูล

2.1.4 การเลี้ยงสัตว์ มีน้อยเมื่อเทียบกับภาคอื่นๆ พื้นที่สำคัญได้แก่นครศรีธรรมราช โดยเป็นการเลี้ยงโค กระบือ สุกร และไก่

2.1.5 การประมง เป็นอาชีพหลักที่สำคัญของภาคใต้ เนื่องจากพื้นที่ติดกับทะเลทั้งสองด้าน และสร้างรายได้ประมาณร้อยละ 11 ของผลิตภัณฑ์มวลรวม การเพาะเลี้ยงกุ้งทะเล มีมากในพื้นที่จังหวัด นครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี พังงา โดยมีผลผลิตกุ้งรวมกันประมาณร้อยละ 27 ของทั้งประเทศ และน่าจะยังมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นต่อไป

2.1.6 ป่าไม้ จังหวัดที่มีพื้นที่ป่าไม้ที่มากที่สุดในภาคใต้ ได้แก่ สุราษฎร์ธานี ในปี 2543 ภาคใต้มีโรงงานแปรรูปไม้จำนวน 219 แห่ง ซึ่งมากกว่าภาคอื่นๆ ในขณะที่มีพื้นที่ป่าไม้น้อยที่สุด เนื่องจากมีการปลูกยางพาราจำนวนมาก ทำให้มีโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราอยู่ทั่วไป

2.2 ภาคการบริการ/การท่องเที่ยว

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นสาขาเศรษฐกิจที่สำคัญอีกประเภทหนึ่งของภาคใต้ จากการที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงามจำนวนมาก โดยเฉพาะทรัพยากรท่องเที่ยวทางทะเล มีรายได้จากการท่องเที่ยวและจำนวนนักท่องเที่ยวชายฝั่งเพิ่มขึ้นทุกปี โดยเฉพาะในช่วงปี 2542-2543 ส่วนในปลายปี 2544 ได้รับผลกระทบจากเหตุวิกฤติการณ์ในสหรัฐอเมริกา ทำให้นักท่องเที่ยวลดลงบ้าง ยกเว้นนักท่องเที่ยวจากมาเลเซียและสิงคโปร์ ที่ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

2.3 ภาคอุตสาหกรรม /เหมืองแร่

โครงสร้างการผลิตในภาคใต้ได้ปรับตัวเข้าสู่การผลิตในภาคอุตสาหกรรมมากขึ้น จากมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของภาคอุตสาหกรรม ประมาณ 15,315 ล้านบาท ในปี 2536 เป็น 19,968 ล้านบาท ในปี 2542 (เทียบราคาคงที่ปี 2531) โดยสัดส่วนของผลิตภัณฑ์มวลรวมของทั้งภูมิภาคไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก คือ จากร้อยละ 7.1 ในปี 2536 เป็นร้อยละ 7.8 ในปี 2542 อุตสาหกรรมที่สำคัญได้แก่ อุตสาหกรรมอาหาร (อาหารกระป๋อง อาหารทะเลแช่แข็ง ฯลฯ) การแปรรูปไม้หรือทำผลิตภัณฑ์จากไม้ และการผลิตผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ ผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก การทำห้องเย็น ซึ่งเหล่านี้ล้วนเป็นอุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงกับภาคเกษตร ที่ใช้วัตถุดิบหรือปัจจัยการผลิตที่มีมากในภูมิภาคนั่นเอง เช่น สัตว์น้ำทะเล ปาล์มน้ำมัน ผลไม้ ยางพารา คีบูก ยิปซัม เป็นต้น

การผลิตภาคอุตสาหกรรมนี้ มีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้นเรื่อยมา แต่ชะงักลงในปี 2541 เนื่องจากผลกระทบของวิกฤตเศรษฐกิจในประเทศ และได้เริ่มฟื้นตัวอีกครั้งในปีต่อมา จังหวัดที่มีการลงทุนในอุตสาหกรรมมากที่สุด ได้แก่

- นครศรีธรรมราช มีการลงทุนมากในการผลิตผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ การผลิตไฟฟ้า ผลิตภัณฑ์จากไม้ และเหมืองแร่ต่างๆ
- สงขลา มีการลงทุนมากในการผลิตผลิตภัณฑ์ยาง/ยางแผ่นรมควัน การแปรรูปไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้ อุตสาหกรรมอาหาร และโรงงานห้องเย็น
- สุราษฎร์ธานี มีการลงทุนมากในอุตสาหกรรมอาหารและการผลิตน้ำมันพืช ผลิตภัณฑ์ยาง/ยางแผ่นรมควัน การแปรรูปไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้

สำหรับในด้านเหมืองแร่ นั้น มูลค่าและสัดส่วนในผลิตภัณฑ์มวลรวมยังคงเพิ่มขึ้นในแต่ละปี เนื่องจากราคาแร่ดิบสูงขึ้นจาก 96.9 บาท/กก. ในปี 2534 เป็น 151 บาท/กก. ในปี 2543 ถึงแม้ผลผลิตจะลดลงมากจาก 13,623 ตันในปี 2534 เป็น 2,379.7 ตันในปี 2543 ก็ตาม

3. โครงสร้างพื้นฐาน

3.1 การคมนาคมขนส่งทางบก มีทั้งระบบถนนและรถไฟ เป็นระบบการขนส่งหลักที่เชื่อมถึงกันภายในภาค รวมทั้งเชื่อมโยงกับเครือข่ายของประเทศ และเชื่อมต่อไปยังมาเลเซีย และสิงคโปร์ด้วย โดยได้รับการปรับปรุงถนนเพิ่มมาตรฐานเป็น 4 ช่องจราจร ตลอดเหนือจรดใต้ ในเส้นทางเลียบชายฝั่งอ่าวไทยทางทิศตะวันออกเป็นระยะแรก และปรับปรุงเส้นทางด้านทิศตะวันตก เลียบชายฝั่งอันดามัน เชื่อมโยงชุมพร พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง พัทลุง ให้เป็น 4 ช่องจราจรเช่นกัน ในแผนงานระยะที่ 2 ต่อเนื่องจากปี 2542

ระบบรถไฟ มีเส้นหลักเชื่อมโยงกรุงเทพฯ – ภาคใต้ ผ่านกลุ่มจังหวัดทิศตะวันออกฝั่งอ่าวไทย ทะเลจีนใต้ และเชื่อมสู่มาเลเซีย/สิงคโปร์ 2 เส้นทาง คือ

- เส้นทางรถไฟกรุงเทพฯ – สุราษฎร์ธานี – สุโขทัย ระยะทางประมาณ 1,150 กม. เชื่อมต่อกับทางรถไฟมาเลเซีย ที่ อ. สุโขทัย จ. นราธิวาส และเชื่อมต่อไปยังสิงคโปร์
- เส้นทางรถไฟหาดใหญ่ – ปาดังเบซาร์ ระยะทางประมาณ 50 กม. เชื่อมต่อกับทางรถไฟมาเลเซีย ที่ อ. สะเตาะ จ. สงขลา ผ่านเมืองบันดาร์เนอรุสซาลิม ไปยังสิงคโปร์

3.2 การคมนาคมทางน้ำ มีท่าเรือและโครงข่ายการเดินเรือที่เชื่อมโยงได้ทั้งภายในภาคใต้ ภาคอื่นๆ และเชื่อมสู่ต่างประเทศได้โดยตรง ดังนี้

- ท่าเทียบเรือและโครงข่ายเดินเรือระหว่างประเทศ ภาคใต้มีท่าเรือที่สามารถรับเรือระหว่างประเทศได้ 3 แห่งคือ ท่าเรือสงขลาทางฝั่งอ่าวไทย ท่าเรือภูเก็ต และท่าเรือกันตัง (ท่าเรือในแม่น้ำที่สามารถรับเรือขนาด 6 พันตัน) ทางฝั่งทะเลอันดามัน

- ท่าเทียบเรือชายฝั่ง เป็นท่าเรือในแม่น้ำที่สามารถรองรับเรือขนาดพันตัน มีเส้นทางเดินเรือที่สามารถเชื่อมโยงทั้งภายในภาค และเชื่อมสู่กรุงเทพฯ ตลอดจนถึงท่าเรือชายฝั่งทะเลตะวันออก ตั้งอยู่ทางฝั่งอ่าวไทย 2 แห่ง คือ สุราษฎร์ธานี และปัตตานี ส่วนท่าเรือกระบี่ ตั้งอยู่ทางฝั่งอันดามัน

นอกจากนี้ ยังมีท่าเรือขนาดเล็ก เพื่อการไร้ประโชชน์เฉพาะด้าน ได้แก่ ท่าเทียบเรือท่องเที่ยว ท่าเทียบเรือประมงทั้งของเอกชน และขององค์การสะพานปลากระจายอยู่ทั่วไป

3.3 การคมนาคมทางอากาศ ภาคใต้มีสนามบินพาณิชย์ 9 แห่ง คือ ระนอง สุราษฎร์ธานี ฉะมูญ กระบี่ ภูเก็ต นครศรีธรรมราช ตรัง หาดใหญ่(สงขลา) และนราธิวาส โดยสนามบินภูเก็ตและหาดใหญ่ เป็นท่าอากาศยานนานาชาติ

สนามบินภูเก็ตในปี 2544 มีสายการบินให้บริการประมาณ 10 สายการบิน รองรับผู้โดยสารในประเทศ 1.37 ล้านคน ผู้โดยสารระหว่างประเทศ 2.24 ล้านคน เที่ยวบินระหว่างประเทศ 12,467 เที่ยวบิน เที่ยวบินในประเทศ 12,705 เที่ยวบิน การขนส่งระหว่างประเทศ 9,651 คัน และในประเทศ 9,345 คัน รวม 18,996 คัน มีเส้นทางการบินเชื่อมสู่ประเทศในเอเชีย ยุโรป อเมริกาเหนือ อเมริกาใต้ แอฟริกา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ รวมกว่า 93 เมืองทั่วโลก

สนามบินหาดใหญ่ ในปี 2544 มีสายการบินให้บริการรวม 3 สาย สามารถรองรับเที่ยวบินในประเทศประมาณ 5,755 เที่ยวบิน และเที่ยวบินระหว่างประเทศ 4,675 เที่ยวบิน ผู้โดยสารระหว่างประเทศ 151,400 คน ในประเทศ 664,593 คน การขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ 3,529 คัน และในประเทศ 13,250 คัน มีเส้นทางการบินเชื่อมสู่ประเทศในเอเชีย ยุโรป อเมริกาเหนือ อเมริกาใต้ แอฟริกา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ รวมกว่า 73 เมืองทั่วโลก

4. ภาวะเศรษฐกิจในภาคใต้ (ปี 2544)

ในปี 2544 เศรษฐกิจภาคใต้ยังคงมีการขยายตัวแต่ไม่มากนัก โดยเป็นผลจากการขยายตัวของผลผลิตด้านการเกษตร ได้แก่ ขางพารา ปาล์มน้ำมัน กาแฟ และไม้ผลต่างๆ และการขยายตัวของการท่องเที่ยว การค้า การใช้จ่ายของครัวเรือน และการลงทุน ปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง คือ การดำเนินนโยบายของรัฐบาลที่ส่งผลในทางบวกทำให้มีเงินหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจมากขึ้น โดยเฉพาะนโยบายกองทุนหมู่บ้านและชุมชน

ในไตรมาสที่สามของปี 2544 เศรษฐกิจภาคใต้ยังคงมีการขยายตัว แม้จะได้รับผลกระทบทั้งจากปัจจัยภายในและภายนอกประเทศทั้งทางบวกและทางลบ ที่สำคัญได้แก่

- ปัจจัยบวก ได้แก่ สภาพดินฟ้าอากาศที่เอื้ออำนวยต่อการเกษตร โดยเฉพาะการเพาะปลูกปาล์มน้ำมัน มีผลผลิตเพิ่มขึ้นร้อยละ 43 นอกจากนี้ ขางพารา และผลไม้ เช่น มังคุด เงาะ ลองกอง มีการขยายตัวและมีผลผลิตเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน การขยายเวลาปีกล้านสะเลาออกไปอีก 2 ชั่วโมง และนโยบายบรรณรงค์ส่งเสริมการท่องเที่ยว ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวจากมาเลเซียขยายตัวเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ การที่อัตราดอกเบี้ยอยู่ในระดับต่ำ จึงมีส่วนผลักดันให้เกิดการขยายตัวในการลงทุนและการบริโภคเพิ่มมากขึ้น

- บังคับได้แก่ การก่อวินาศกรรมในอเมริกา ส่งผลให้จำนวนนักท่องเที่ยวจากสหรัฐอเมริกา ยุโรป ญี่ปุ่น ฯลฯ ที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในภาคใต้ลดน้อยลง ราคาทัวร์ขึ้น เชื้อเพลิงที่เพิ่มสูงขึ้น ส่งผลให้ต้นทุนและราคาสินค้าโดยรวมปรับตัวสูงขึ้น ความเข้มงวดของประเทศเพื่อนบ้าน โดยเฉพาะประเทศพม่าในการทำประมงนอกน่านน้ำ ส่งผลให้ปริมาณสัตว์น้ำที่จับได้ลดน้อยลง และการผลิตในสาขาประมงยังคงหดตัวลงอย่างต่อเนื่อง

ในภาคอุตสาหกรรมนั้น มีผลผลิตเพิ่มขึ้นในอุตสาหกรรมยาง อุตสาหกรรมถุงมือยาง อุตสาหกรรมอาหารทะเล และอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มดิบ ในขณะที่อุตสาหกรรมไม้ยางพาราแปรรูปและเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราเริ่มหดตัวลงเนื่องจากความต้องการในตลาดโลกลดน้อยลง และภาวะการแข่งขันจากต่างประเทศค่อนข้างรุนแรง ส่งผลให้ปริมาณการส่งออกในไตรมาสที่ 3/2544 ลดลงถึง ร้อยละ 26.2

ภาคการค้า และภาคการก่อสร้างยังคงอยู่ในเกณฑ์ดี เนื่องจากอัตราดอกเบี้ยอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ประกอบกับการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงิน ส่วนด้านการท่องเที่ยวใน ในช่วงปลายปีได้รับผลกระทบจากวิกฤตการณ์ในประเทศสหรัฐอเมริกาเช่นกัน ทำให้นักท่องเที่ยวจากประเทศอื่นๆ ลดน้อยลง ยกเว้นนักท่องเที่ยวจากมาเลเซียและสิงคโปร์ ที่ยังคงเพิ่มขึ้น

ในด้านการใช้จ่ายภาคเอกชนนั้น มีปริมาณเพิ่มมากขึ้น สืบเนื่องจากการจ่ายภาษีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น และจำนวนรถยนต์จดทะเบียนทุกประเภทเพิ่มสูงขึ้น

5. คู่ทางการลงทุน

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 10 และ 11 กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ได้มีการประเมิน คู่ทางการลงทุนในอุตสาหกรรมแต่ละประเภท จากรายงานภาวะเศรษฐกิจและแผนการลงทุนในแต่ละจังหวัด สรุปได้ดังนี้

5.1 กระบี่

อุตสาหกรรมที่สำคัญได้แก่

1) แปรรูปไม้ยางพารา เนื่องจากมีไม้ยางพาราคุณภาพดีในท้องถิ่นปีละ 112,500 ลบ.ม. และมีโรงงานอยู่น้อยเมื่อเทียบกับปริมาณไม้ ทำให้การแข่งขันไม่รุนแรงเหมือนในจังหวัดใกล้เคียง สถานที่ตั้งที่เหมาะสม คือ อ. เมือง อ. คลองท่อม และ อ. อ่าวลึก ความสำคัญ

2) เฟอร์นิเจอร์ ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก จึงมีความได้เปรียบทั้งการนำเข้าวัตถุดิบและการส่งออกจากท่าเรือน้ำลึก สถานที่ตั้งที่เหมาะสมได้แก่ อ. เมือง เนื่องจากอยู่ใกล้ท่าเรือน้ำลึก ดังนั้น การพัฒนาท่าเรือน้ำลึก พัฒนาช่างฝีมือและรูปแบบใหม่ๆ จะเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันมากยิ่งขึ้น

3) ยางคิบและผลิตภัณฑ์ยาง วัตถุดิบในพื้นที่มีมากเพียงพอและคุณภาพดี และใกล้ท่าเรือน้ำลึก ดังนั้น ควรมีการจัดตั้งโรงงานประเภท การรวมกันยาง การผลิตยางแท่ง น้ำยางข้น ยางยานามัย เป็นต้น สถานที่ที่เหมาะสม คือ อำเภอที่อยู่ตามตะเข็บแนวชายแดนจังหวัด เช่น อ. ลำหับ อ. ปลายพระยา อ. เขาพนม อ. อ่าวลึก

4) สกัคน้ำมันปาล์มดิบ เนื่องจากกระบี่มีพื้นที่เพาะปลูกปาล์มมากที่สุดในประเทศ โรงงานที่มีอยู่ส่วนมาก เป็นโรงงานขนาดเล็ก การวางแผนการผลิต เทคโนโลยี และระบบจัดจำหน่ายยังไม่ดีพอ โครงการมาตรฐานสำหรับการสกัคน้ำมันปาล์มดิบนี้ คือ กำลังการผลิต 45 ตันปาล์มสดต่อชั่วโมง สกัคน้ำมันปาล์มดิบได้ปีละ 34,000 ตัน เงินลงทุนประมาณ 127 ล้านบาท โดยพื้นที่ที่เหมาะสม คือ อ. อ่าวลึก อ. เขาพนม โดยรัฐควรมีการส่งเสริมการผลิตแบบครบวงจร ตั้งแต่ขั้นตอนการปลูก การสกัด การจัดจำหน่าย ฯลฯ ตลอดจนกำหนดนโยบายทิศทางการพัฒนาปาล์มน้ำมันที่ชัดเจน

5.2 ชุมพร

อุตสาหกรรมที่สำคัญได้แก่

1) ผลไม้แช่แข็ง ชุมพรเป็นแหล่งเพาะปลูกทุเรียน มังคุด เงาะ ดังนั้น จึงมีวัตถุดิบเพียงพอในอุตสาหกรรมผลไม้แช่แข็ง ที่มีแนวโน้มความต้องการสูงขึ้นในตลาดต่างประเทศ และควรจัดตั้งโรงงานในแหล่งผลิต เช่น อ. หาดสวน และต้องการส่งเสริมทางวิชาการเพื่อให้มีการพัฒนาเทคนิคใหม่ๆ ในด้านรสชาติ ขนาด และผลผลิต

2) กุ้งแช่แข็งและสัตว์น้ำแช่แข็ง เนื่องจากมีวัตถุดิบจากการเป็นแหล่งเพาะเลี้ยงกุ้งและการประมงเป็นจำนวนมาก ดังนั้น การผลิตสัตว์น้ำแช่แข็งจะเป็นการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์เหล่านี้เพื่อสามารถส่งออกหรือจัดจำหน่ายทั้งในและต่างประเทศ

5.3 พังงา

อุตสาหกรรมที่สำคัญได้แก่

1) อุตสาหกรรมท่องเที่ยว เนื่องจากยังมีท่องเที่ยวจำนวนน้อย ในขณะที่มีผลผลิตสัตว์น้ำทะเลจำนวนมาก พื้นที่ที่เหมาะสม ได้แก่ อ. กระบุรี ซึ่งมีผลผลิตเกือบร้อยละ 60 ของจังหวัด

จะทำให้เป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายในการขนส่งวัตถุดิบ สามารถส่งออกไปตลาดญี่ปุ่น อเมริกา และ ประชาคมยุโรป

2) ยางลึบ ยางแท่ง น้ำยางข้น วัตถุดิบมีจำนวนมากเกินพอ และการผลิตใช้แรงงาน จำนวนไม่มาก

3) การแปรรูปไม้ยางพารา วัตถุดิบมีจำนวนมากเช่นกัน และมีตลาดรองรับทั้งในประเทศและต่างประเทศ สามารถแข่งขันกับมาเลเซีย ได้ พื้นที่ที่เหมาะสม คือ อ. ตะกั่วทุ่ง อ. ห้วยเมือ และ อ. เมือง ทั้งนี้ ต้องตั้งโรงงานที่ทันสมัยและมีห้องอบและอัดน้ำยา

4) ผลิตภัณฑ์พลาสติก ในรูปแบบอุตสาหกรรมขนาดเล็ก ที่มีเทคนิคการผลิตไม่ยุ่งยากนัก โดยมีตลาดในจังหวัดและจังหวัดใกล้เคียง

5.4 ภูเก็ต

อุตสาหกรรมที่มีู่ทางการลงทุน ต้องเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่ก่อให้เกิดมลภาวะ ทำลายการท่องเที่ยวได้แก่

1) อู่ซ่อมเรือ เนื่องจากมีเรือที่ใช้ทำเรือภูเก็ตจำนวน 563 ลำ และเรือประมงขนาด 100 แรงม้า จำนวน 276 ลำ และยังไม่ม้อู่ซ่อมเรือขนาด 3,500 คัน เนื่องจากอุตสาหกรรมนี้มีการลงทุนสูง ดังนั้น ควรเป็นการร่วมลงทุนระหว่างนักลงทุนท้องถิ่น ส่วนกลาง หรือร่วมลงทุนกับต่างประเทศ

2) อุตสาหกรรมที่ค่อเนื่องจากยางธรรมชาติ และประมงน้ำลึก คือ อุตสาหกรรมอาหารและอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง โดยต้องมีการจัดแบ่งพื้นที่ประกอบการให้เป็นสัดส่วนแยก ออกจากการท่องเที่ยว

3) ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อย และมีสนามบินนานาชาติทำให้สะดวกในการขนส่ง

5.5 ระนอง

อุตสาหกรรมที่มีู่ทางการลงทุน ได้แก่

1) แปรรูปอาหารทะเล กุ้งแช่แข็ง เนื่องจากการที่มีวัตถุดิบและปัจจัยการผลิตราคาถูกจากในจังหวัดระนองและประเทศพม่า โดยการลงทุนจะ ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศ

2) อาหารสัตว์ เนื่องจากการมีปลาปน ซึ่งเป็นวัตถุดิบสำคัญ การลงทุนในอุตสาหกรรมนี้ จะขึ้นอยู่กับราคาของอาหารเลี้ยงสัตว์

3) เจียรไนพลอย ถึงจะขาดแคลนแรงงานฝีมือ แต่มีโอกาสนำเข้าวัตถุดิบพลอยจากพม่าได้มาก

5.6 ครึ่ง

อุตสาหกรรมที่มีสู่ทางการลงทุน ได้แก่

- 1) แปรรูปไม้ยางพารา เนื่องจากมีวัตถุดิบมาก
- 2) ขาดคิบ ขาดแท่ง น้ำยางข้น
- 3) อุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการประมง เช่น ห้องเย็น อาหารทะเลกระป๋อง/แช่แข็ง เพราะมีผลผลิตจากการเพาะเลี้ยงกุ้งและการประมงจำนวนมาก

5.7 สุราษฎร์ธานี

อุตสาหกรรมที่มีสู่ทางการลงทุน ได้แก่

- 1) ผลิตภัณฑ์ไม้ยางพารา เนื่องจากมีที่ตั้งที่เหมาะสมในการคมนาคมขนส่ง มีวัตถุดิบมาก และมีแรงงานกึ่งฝีมือเพียงพอ รวมทั้งการมีโรงงานที่ทันสมัย มีห้องอบและอัดน้ำยา
- 2) ผลิตภัณฑ์ยาง เช่น ฟองน้ำ ยางรถยนต์และจักรยานยนต์ สายยาง อุปกรณ์เครื่องมือแพทย์ เพราะมีวัตถุดิบสำคัญคือ ยางแผ่น และน้ำยางข้น และมีแรงงานเพียงพอ
- 3) อุตสาหกรรมต่อเนื่องจากมะพร้าวและปาล์ม เช่น น้ำมันปาล์ม ถ่านกัมมันต์
- 4) อาหารทะเลกระป๋อง และอาหารทะเลแช่แข็ง เนื่องจาก การประมงและเพาะเลี้ยงกุ้งทะเลเป็นอุตสาหกรรมหลักอย่างหนึ่งของจังหวัด และพื้นที่ใกล้เคียง ทั้งยังเป็นแหล่งผลิตปลาปนสำหรับทำอาหารกุ้งซึ่งมีตลาดทั่วภาคใต้
- 5) อุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการทำเหมืองแร่ซิปซัม โคลโลไมต์ เนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีแหล่งแร่ครบถ้วน ทั้งหินปูน ดินขาว ดินดำ โคลโลไมต์ ซิปซัม ทราซแก้ว ฯลฯ โดยปัจจุบันแร่ที่ขุดได้ส่วนใหญ่จะส่งไปขายต่างประเทศเกือบทั้งหมด อุตสาหกรรมที่น่าสนใจ ได้แก่ การทำปูนปลาสเตอร์ การทำฝ้าเพดาน กระเบื้องเซรามิก เป็นต้น

6) อุตสาหกรรมนอกลูกค้าเกษตร เช่น อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์ การผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ การตัดเย็บเสื้อผ้า เนื่องจากมีเส้นทางคมนาคมที่สะดวกต่อการขนส่ง ทั้งทางบก ทางเรือ ทางอากาศ สามารถขนส่งได้ทั้งในประเทศ และระหว่างประเทศ

5.8 นครศรีธรรมราช

อุตสาหกรรมที่มีผู้ทางการลงทุน เนื่องจากปัจจัยด้านวัตถุดิบ ได้แก่

1) อุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพารา เพราะเป็นแหล่งปลูกยางพารามากเป็นอันดับ 3 ของประเทศ

2) เซรามิก เครื่องเคลือบและแต่งแร่ ดินขาว

3) ผักและผลไม้กระป๋อง

4) ยิปซัมบอร์ค

5.9 บุรีรัมย์

อุตสาหกรรมที่มีผู้ทางการลงทุน จากปัจจัยสนับสนุนด้านวัตถุดิบเช่นกัน ได้แก่

1) อาหารมุสลิม เพราะมีการเลี้ยงสัตว์มาก และมีทั้งตลาดในประเทศใน 5 จังหวัดชายแดน และตลาดส่งออกไปประเทศมุสลิมได้

2) แปรรูปไม้ยางพารา

3) กะเทาะเม็ดมะม่วงหิมพานต์

5.10 ปัตตานี

อุตสาหกรรมที่มีผู้ทางการลงทุน ได้แก่

1) อุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการประมง เช่น ห้างเย็น ตู้แช่รวมเรือ แปรรูปสัตว์น้ำ

2) ผลิตภัณฑ์พลาสติก เช่น ถังปลา แห อวน อุปกรณ์ประมง เพราะเป็นแหล่งประมงและทำเทียบเรือที่สำคัญ

5.11 พัทลุง

อุตสาหกรรมที่มีผู้ทางการลงทุน ได้แก่

1) แปรรูปเนื้อสุกร เพราะเป็นแหล่งผลิตเนื้อสุกรเป็นอันดับ 1 ในภาคใต้

2) แปรรูปไม้ยางพารา

3) อุตสาหกรรมในครอบครัว เช่น ถักด้วยลาย เลื่อกระดูก ผลิตภัณฑ์จากกะลามะพร้าว และสลักหนังตะลุง เพราะมีแรงงานฝีมือ และมีตลาดในภูมิภาคเนื่องจากเป็นแหล่งท่องเที่ยว

5.12 ยะลา

อุตสาหกรรมที่มีผู้ทางการลงทุน ได้แก่

- 1) แปรรูปไม้ยางพารา เช่น เฟอร์นิเจอร์ ของเด็กเล่น เครื่องใช้ในครัวเรือน
- 2) ผลิตภัณฑ์ยาง เช่น ยางรถยนต์และจักรยานยนต์ ยางรัดของ
- 3) ผลิตภัณฑ์หินอ่อน เนื่องจากมีวัตถุดิบ แรงงาน และตลาด

5.13 สงขลา

อุตสาหกรรมที่มีผู้ทางการลงทุน ได้แก่

- 1) เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา นอกจากเป็นแหล่งวัตถุดิบสำคัญแล้ว ยังมีที่ตั้งที่เหมาะสมในการส่งออกได้สะดวกผ่านท่าเรือสงขลาและปีนังด้วย
- 2) ผลิตภัณฑ์ยาง
- 3) ยางคียบ น้ำยางข้น ยางแผ่น
- 4) ผลิตภัณฑ์พลาสติก (ถังปลา แห อวน) เพราะเป็นแหล่งประมงสำคัญ

5.14 สตูล

อุตสาหกรรมที่มีผู้ทางการลงทุน ได้แก่

- 1) ยางคียบ น้ำยางข้น ยางแผ่น
- 2) แปรรูปสัตว์น้ำ ห้องเย็น เพราะเป็นแหล่งประมงชายฝั่งทะเลและการเพาะเลี้ยง

ชายฝั่ง

ภาวะเศรษฐกิจในจังหวัดสำคัญของภาคใต้

1. ภูเก็ต

จังหวัดภูเก็ตมีทรัพยากรท่องเที่ยวที่โดดเด่น สวยงามหลากหลาย มีการรวมกลุ่มที่แข็งแกร่งของภาคเอกชนและองค์กรในระดับท้องถิ่น มีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและมั่นคงมาช้านาน มีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ สิ่งเหล่านี้ ล้วนเป็นจุดแข็งที่สำคัญ และได้ทำให้ภูเก็ตมีชื่อเสียงว่าเป็น “ไข่มุกอันดามัน” และเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในฝั่งทะเลอันดามัน มีนักท่องเที่ยวเข้ามาทั้งไทยและต่างประเทศ ไม่น้อยกว่าปีละ 3 ล้านคน สร้างรายได้ให้ประเทศปีละมากกว่า 3 หมื่นล้านบาท เศรษฐกิจเติบโตเพิ่มขึ้นทุกปี (อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจเป็นบวกมาตลอด) ในปี 2542 ประชาชนมีรายได้ต่อหัวถึง 188,257 บาท ซึ่งสูงที่สุดในภาคใต้ ในขณะที่มีประชากรเพียง 199,000 คน และร้อยละ 41 ของผลิตภัณฑ์มวลรวม ได้จากภาคบริการ ร้อยละ 12.77 ได้จากภาคการค้าส่ง/ค้าปลีก ร้อยละ 11.22 ได้จากภาคเกษตรกรรม (ซึ่งเกือบทั้งหมด คือ ร้อยละ 72 เป็นรายได้จากการประมง) และประมาณร้อยละ 10.8 เป็นผลิตภัณฑ์มวลรวมจากภาคการผลิต

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ได้มีการส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมาอย่างต่อเนื่อง และรายได้จากภาคบริการเพิ่มขึ้นจาก 3,320 ล้านบาทในปี 2536 (เทียบที่ราคาคงที่ ณ ปี 2531) เป็น 8,783 ล้านบาทในปี 2542 หรือขยายตัว 164% ในขณะที่ภาคการผลิตนั้นขยายตัวจาก 1,767 ล้านบาท ในปี 2536 เป็น 2,918 ล้านบาทในปี 2542 หรือขยายตัวเพียง 65% เท่านั้น ส่วนในภาคเหมืองแร่ นั้น ลดลงถึง 53%

จากสถิติล่าสุดภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดภูเก็ต จำนวนโรงงานที่มีส่วนใหญ่น้อย คือ อุตสาหกรรมผลิตอุปกรณ์ขนส่ง เครื่องยนต์เครื่องจักร อุตสาหกรรมอาหาร ผลิตภัณฑ์จากไม้ และผลิตภัณฑ์ยาง ซึ่งแรงงานส่วนใหญ่จะอยู่ในอุตสาหกรรมผลิตผลิตภัณฑ์ยาง คือ 1,394 คน (21.7% ของแรงงานในภาคอุตสาหกรรมทั้งหมดในจังหวัด) อุตสาหกรรมที่มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องได้แก่ อุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องจากการประมงและการท่องเที่ยว เช่น ห้างแห่งแข็งอาหารทะเล อุตสาหกรรมเครื่องมืออุปกรณ์ขนส่ง อุตสาหกรรมอาหาร เช่น การลงทุนประกอบกิจการโรงงานของ บริษัท ครัวการบินภูเก็ต จำกัด ในปี 2542 ซึ่งประกอบอาหารให้กับสายการบินต่างๆ ใช้เงินลงทุนสูงถึง 261 ล้านบาท

จังหวัดภูเก็ตมีเส้นทางคมนาคมทั้งทางน้ำ ทางบก และทางอากาศ มีทางหลวง 402 เป็นเส้นทางหลักผ่านสะพานท้าวเทพกระษัตรี และสะพานสารสินผ่านอำเภอถลางเข้าสู่เมืองภูเก็ต มีท่าเรือน้ำลึก 1 แห่ง คือ ท่าเรือน้ำลึกภูเก็ต ที่อำเภอระฆัง อำเภอมืองภูเก็ต ใช้เป็นท่าเรือเพื่อการขนส่งสินค้า

ระหว่างประเทศ ที่สามารถติดต่อกับประเทศแถบตะวันตกได้โดยตรง และเพื่อการท่องเที่ยว นอกจากนั้น ยังมีท่าเทียบเรือท่องเที่ยวและเรือขนาดเล็กอีก 14 แห่ง ส่วนทางอากาศมีสนามบินนานาชาติ 1 แห่ง ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการขนส่งทั้งสินค้าและผู้โดยสาร และเชื่อมโยงกับทั้งภายในประเทศและต่างประเทศโดยตรง

เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2539 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบกับยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดภูเก็ต ตามมติของคณะกรรมการนโยบายการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาคและท้องถิ่น และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้ดำเนินการจัดทำแผนปฏิบัติการภูเก็ตนานาชาติ แล้วเสร็จเมื่อปี 2542 ซึ่งได้รับความเห็นชอบร่วมกันจากทั้งภาคเอกชน หน่วยงานราชการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และประชาชนชาว ภูเก็ต โดยแผนปฏิบัติการภูเก็ตเมืองนานาชาตินี้เป็นรูปแบบหนึ่งของกระบวนการพัฒนาที่ยืดพื้นที่ การกิจ และการมีส่วนร่วมตามแผนนโยบายการพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 เป็นสำคัญ และมีกรอบแนวคิดที่มุ่งเน้นทั้งด้านกายภาพ เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม คุณภาพชีวิต สิ่งแวดล้อม องค์กร กลไกการบริหารจัดการ รวมถึงความทันสมัยทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ควบคู่ไปกับการรักษาไว้ซึ่งความมีเอกลักษณ์ วัฒนธรรม เพื่อเสริมความเป็นเมืองนานาชาติอย่างภาคภูมิใจ

สำหรับทิศทางการพัฒนาเมืองภูเก็คนั้น ได้ตกลงร่วมกัน ให้นั้นการพัฒนาที่เพิ่มระบบการบริหารจัดการจากพื้นฐานเดิมที่มีอยู่ เพื่อเสริมสร้างโอกาสการพัฒนาภูเก็ตสู่นานาชาติยิ่งขึ้น และช่วยให้เกิดการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างเหมาะสม โดยรูปแบบการพัฒนา จะเน้นพื้นที่บริเวณตอนล่างของเกาะ ซึ่งส่วนใหญ่มีความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน โดยกำหนดพื้นที่และกลุ่มชุมชนให้มีบทบาทเกี่ยวพันกันและกัน 3 กลุ่มหลัก คือ

- พื้นที่แนวพัฒนาตะวันออก-ใต้ (ป่าตอง –กะทู้-เทศบาลเมืองภูเก็ต-รัษฎา) เป็นศูนย์บริหารและบริการหลัก
- พื้นที่แนวพัฒนาเหนือ-ใต้ (เกาะแก้ว –เทศบาลเมืองภูเก็ต-วิชิต-ฉลอง-ราไวย์) เป็นย่านรองรับการขยายตัวของชุมชน ศูนย์บริการด้านการท่องเที่ยว การเดินเรือ และการวิจัยทางทะเล
- กลุ่มพื้นที่พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายทะเล (กะตะ กะรน)

สำหรับพื้นที่ตอนบนของเกาะ ที่มีชุมชนเบาบาง เน้นการพัฒนาเป็นแหล่งนันทนาการ และพื้นที่ส่งเสริมการเกษตรควบคู่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

2. สงขลา

จังหวัดสงขลาเป็นเมืองศูนย์กลางความเจริญและการพัฒนาอุตสาหกรรมของภาคใต้ตอนล่าง รวมทั้งเป็นศูนย์กลางกิจกรรมทางเศรษฐกิจ การคมนาคมทั้งทางบก อากาศ และทางทะเล การโทรคมนาคม การท่องเที่ยว การเงิน การธนาคาร และการค้าหลักทรัพย์ นับเป็นจังหวัดที่มีศักยภาพสูงในการพัฒนาเป็นศูนย์กลางธุรกิจนานาชาติ และ/หรือ เป็น Gateway ของภาคใต้ที่ติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยมีชายแดนติดต่อกับรัฐเคดาห์ และเปอรลิส ประเทศมาเลเซียที่บริเวณอำเภอสะเตาะ อำเภอนาทวี และอำเภอสะบ้าย้อย มีประชากร 1,305,000 คน (ปี 2542) และรายได้ต่อหัว 58,846 บาทต่อปี แต่มีผลิตภัณฑ์มวลรวมสูงเป็นอันดับหนึ่งในภาคใต้คือ 78,617 ล้านบาท โดยร้อยละ 34 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมได้จากภาคเกษตรกรรม (ครึ่งหนึ่งคือการประมง และอีกร้อยละ 25 จากพืชเกษตร) ร้อยละ 17.2 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมมาจากภาคบริการ ร้อยละ 12.4 ได้จากการค้าส่ง/ค้าปลีก และร้อยละ 7.5 จากภาคการผลิตอุตสาหกรรม แต่มีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นลบเรื่อยมานับแต่ปี 2540 ทั้งนี้ เกิดจากการลดลงในภาคการค้าส่ง/ค้าปลีก การเงิน/การธนาคาร และภาคประมง เป็นสำคัญ

จังหวัดสงขลา มีพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับ 3 ของภาคใต้ รองจากสุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ยกเว้นในอำเภอจะนะ ที่ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม นับได้ว่าเป็นจังหวัดที่มีโครงสร้างพื้นฐานดีที่สุดในภาคใต้ เพราะมีทั้งท่าเรือน้ำลึก สนามบินนานาชาติหาคีใหญ่ และศูนย์กลางทางรถไฟและถนนที่เชื่อมต่อไปยังประเทศมาเลเซียได้โดยสะดวก ทั้งยังมีโครงข่ายระบบสื่อสารคมนาคมที่เชื่อมโยงทั้งในและต่างประเทศด้วย

สงขลาเป็นจังหวัดที่มีการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมมากที่สุดในภาคใต้ คือ 67,197 คน โดยร้อยละ 36 อยู่ในอุตสาหกรรมอาหาร และร้อยละ 31.2 อยู่ในอุตสาหกรรมผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก โรงงานส่วนใหญ่จะกระจุกตัวในอำเภอหาคีใหญ่ รองลงมาคืออำเภอเมือง ระโนด รัตภูมิ สิงหนคร สะงิงพระ จะนะ สะเตาะ บางกล่ำ สะบ้าย้อย นาทวี ตามลำดับ

3. ระนอง

จังหวัดระนองมีลักษณะพื้นที่เป็นรูปรีเขี้ยวและแฉก มีแนวชายแดนติดกับพม่าเป็นแนวยาวประมาณ 100 กิโลเมตร มีถาดอกกระเป็นส่วนใหญ่ที่แคบที่สุดอยู่ในเขตอำเภอกระบุรี ความกว้าง 9 กิโลเมตร พื้นที่ส่วนใหญ่มีสภาพเป็นป่าเขา และลาดเอียงจากทิศตะวันออกไปทางทิศตะวันตกสู่ทะเลอันดามัน สภาพอากาศมีฝนชุกตลอดปี เพราะได้รับอิทธิพลจากมรสุมตะวันตกเฉียงใต้

เต็มที แม่น้ำสายสั้นๆ ที่ไหลลงสู่ทะเลอันดามัน เช่น คลองกระบุรี คลองลำเลียง คลองละอูน คลองกำพวน คลองปากจั่น เป็นต้น เหล่านี้ เป็นน้ำกร่อย และมีสภาพดินแข็งใช้เคียวเรือไม่ได้ แต่สามารถใช้เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำประเภทน้ำกร่อยได้ดี เช่น หอยนางรม หอยแมลงภู่ การเลี้ยงปลาในกระชัง เป็นต้น

ในปี 2542 จังหวัดระนองมีผลิตภัณฑ์มวลรวม 14,126 ล้านบาท แต่มีประชากรเพียง 138,000 คน ทำให้มีรายได้หัวสูงถึง 102,362 บาทต่อปี นับเป็นอันดับ 2 รองจากภูเก็ต โดยร้อยละ 56.7 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมได้จากภาคเกษตรกรรม โดยเฉพาะการประมงเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 79) ทั้งนี้ อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นลบเรื่อยมานับแต่ปี 2540 จากการถดถอยในภาคประมง การเงิน/การธนาคาร และอุตสาหกรรมการผลิต

พืชเศรษฐกิจที่สำคัญได้แก่ ไม้ผลต่างๆ ขางพารา กาแฟ ปาล์มน้ำมัน ที่มีการส่งเสริมให้มีการเพาะปลูกเพิ่มขึ้น และมีผลไม้ของจังหวัดที่มีมาตรฐานส่งออก คือ มังคุด มีการส่งออกไปประเทศญี่ปุ่น ยองกง และ ไต้หวัน ซึ่งมีการผลิตลดลงเนื่องจากผลของพายุไต้ฝุ่น ส่วนภาคประมงนั้น มีปริมาณและมูลค่าลดลงเนื่องจากปัญหาในการทำประมงร่วมกับพม่า และมีผลกระทบด้านลบไปถึงอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการประมงเช่น อุตสาหกรรมห้องเย็น ปลาป่น อาหารทะเลแช่แข็งด้วย

การคมนาคมทางบกมีเฉพาะทางรถยนต์ ไม่มีทางรถไฟ ส่วนทางน้ำ สามารถพัฒนาเป็นศูนย์กลางการค้าระหว่างประเทศทางชายฝั่งทะเลอันดามัน โดยได้เปิดท่าเทียบเรืออเนกประสงค์เมื่อปลายปี 2543 เพื่อบริการขนส่งสินค้าติดต่อกับต่างประเทศ และสำหรับบริการด้านการท่องเที่ยว นอกจากนี้ เป็นท่าเทียบเรือขนาดเล็กและเรือประมง ส่วนทางอากาศ มีเที่ยวบินของบริษัท บางกอกแอร์เวย์ฯ ในเส้นทาง กรุงเทพฯ-ระนอง และ ระนอง-ภูเก็ต

4. สุราษฎร์ธานี

จังหวัดสุราษฎร์ธานีตั้งอยู่บนชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกของภาคใต้ มีเนื้อที่ประมาณ 12,891.4 ตารางกิโลเมตร หรือ 8,057,125 ไร่ มีเนื้อที่มากเป็นอันดับ 6 ของประเทศ และมีพื้นที่มากที่สุดในภาคใต้ ชายฝั่งด้านอ่าวไทยมีความยาวรวมกัน 156 กิโลเมตร มีเกาะขนาดใหญ่ ได้แก่ เกาะสมุย ซึ่งอยู่ห่างจากฝั่งประมาณ 20 กม. เกาะพะงัน หมู่เกาะอ่างทองและเกาะบริวาร 42 เกาะ

ลักษณะภูมิประเทศเป็นภูเขาประมาณร้อยละ 49 ของพื้นที่ทั้งจังหวัด มีเทือกเขาภูเก็ตทอดยาวตามแนวเหนือใต้ของพื้นที่จังหวัด ก่อให้เกิดลุ่มน้ำน้อยใหญ่ รวม 14 ลุ่มน้ำ ที่สำคัญ ได้แก่ ลุ่มน้ำตาปี พุมดวง ท่าทอง ท่ากระจ่าย ไชยา ท่าฉาง เป็นต้น แม่น้ำลำคลองทุกสายในจังหวัดไหลลงสู่อ่าว

ไทยล้านทิศตะวันออกทั้งสิ้น มีการแบ่งการปกครองเป็น 18 อำเภอ 1 กิ่งอำเภอ ภูมิประเทศที่เป็นที่ราบชายฝั่งทะเล ได้แก่พื้นที่อำเภอเมือง และขุนหิน ภูมิประเทศที่เป็นที่ราบสูงด้านตะวันออก ได้แก่พื้นที่อำเภอคอนสัก กาญจนศิษฐ์ เวียงสระ บ้านนาสาร นอกจากนั้น คือพื้นที่ที่เป็นที่สูงและภูเขา สลับซับซ้อน และพื้นที่เกาะ

ในปี 2542 จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีผลิตภัณฑ์มวลรวม 48,804 ล้านบาท ประชากร 882,000 คน ทำให้มีรายได้ต่อหัว 54,880 บาทต่อปี ส่วนของผลิตภัณฑ์มวลรวมได้จากภาคเกษตรกรรม ภาคบริการ และภาคการผลิตอุตสาหกรรม ร้อยละ 31.6 18.8 และ 12 ตามลำดับ โดยสำหรับภาคเกษตรกรรมนั้น ส่วนใหญ่ (78.7%) ได้จากพืชผลต่างๆ ที่สำคัญคือ ขางพารา ปาล์มน้ำมัน กาแฟ มะพร้าว เงาะทุเรียน ส่วนด้านการประมงทะเลนั้น มีไม่มากนัก มีการเพาะเลี้ยงกุ้งกุลาดำเพิ่มมากขึ้น แต่ผลผลิตด้านปศุสัตว์ลดน้อยลงทั้ง โค กระบือ ไก่ สุกร

ในปี 2543 เศรษฐกิจของจังหวัดมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ เนื่องจากราคายางพาราที่เป็นพืชเศรษฐกิจสำคัญของจังหวัดปรับตัวดีขึ้น ประกอบกับสภาพภูมิอากาศปกติ ทำให้สินค้าเกษตรมีผลผลิตดี และด้านการท่องเที่ยวยังอยู่ในเกณฑ์ดี

แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ มีทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และศาสนสถาน คือ สวนโมกขพลาราม วัดบรมธาตุไชยาราชวรวิหาร ฯลฯ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและหัตถกรรม คือ ฟาร์มหอยนางรม หมู่บ้านทำไข่เค็มไชยา หมู่บ้านทอผ้าไหมพุมเรียง ศูนย์ฝึกฝึกลิง และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะอ่างทอง เกาะสมุย (หาดเฉวง หาดละไม หาดหน้าทอน หินตาหินยาย) เกาะเต่า เกาะนางยวน เกาะพะงัน หาดรีน น้ำตกจอมทอง เขื่อนรัชชประภา ฯลฯ ส่วนทางด้านศาสนานั้น ประชาชนร้อยละ 97 นับถือศาสนาพุทธ

การคมนาคมในจังหวัดสุราษฎร์ธานี สามารถเดินทางติดต่อกับจังหวัดอื่นๆ ได้สะดวกทั้งทางถนนและทางรถไฟ และมีสนามบินพาณิชย์ 2 แห่ง คือท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี ตั้งอยู่ในอำเภอขุนหิน ห่างจากอำเภอเมือง 25 กิโลเมตร มีสายการบินไทยให้บริการในเส้นทางระหว่าง กรุงเทพฯ - สุราษฎร์ธานี และท่าอากาศยานสมุย ตั้งอยู่ในอำเภอเกาะสมุย มีบริษัท บางกอกแอร์เวย์ ให้บริการเส้นทางระหว่าง กรุงเทพฯ - เกาะสมุย และเกาะสมุย - สิงคโปร์

จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีแหล่งผลิตไฟฟ้า 2 แห่ง คือ โรงไฟฟ้าพลังน้ำ เขื่อนรัชชประภา ที่บ้านเชี่ยวหลาน ตำบลเขาพัง อำเภอบ้านตาขุน สามารถผลิตพลังงานไฟฟ้าได้เฉลี่ยปีละ 544 ล้านกิโลวัตต์/ชั่วโมง ซึ่งสามารถจ่ายไฟฟ้าไปยังจังหวัดใกล้เคียงด้วย และโรงไฟฟ้าพลังความร้อน สุราษฎร์ธานี ที่อำเภอขุนหิน สามารถผลิตพลังงานไฟฟ้าได้เฉลี่ยปีละ 356.24 ล้านกิโลวัตต์/ชั่วโมง

ในด้านอุตสาหกรรมนั้น ที่สำคัญได้แก่ อุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบ อุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง และอุตสาหกรรมแปรรูปถั่วลิสง ซึ่งเหล่านี้ เป็นอุตสาหกรรมหลักที่มีการลงทุนและการจ้างงานจำนวนมาก ในช่วงก่อนปี 2540 ภาคอุตสาหกรรมมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง แต่หลังจากวิกฤตเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมได้รับผลกระทบและมีการชะลอตัวเช่นเดียวกับพื้นที่อื่นๆ ของประเทศ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็กมีการปิดกิจการไปไม่น้อย พื้นที่ที่มีโรงงานและมีการจ้างงานมากที่สุดคือ อำเภอเมือง รองลงไปคืออำเภอขุนพิณ และที่น้อยที่สุดคือ อำเภอเกาะพะงัน

โครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

โครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Southern Seaboard) ประกอบด้วยพื้นที่ 5 จังหวัด คือ สุราษฎร์ธานี พังงา ภูเก็ต กระบี่ และนครศรีธรรมราช มีพื้นที่รวมทั้งสิ้น 32,254 ตร.กม. คิดเป็นร้อยละ 6.3 ของพื้นที่ทั้งประเทศ ลักษณะของโครงการมีการจัดทำสะพานเศรษฐกิจ (Land Bridge) เพื่อเชื่อมชายฝั่งตะวันตกกับชายฝั่งตะวันออก ประกอบด้วยระบบการขนส่งหลายรูปแบบ ได้แก่ ระบบโครงข่ายเชื่อมโยงด้วยทางถนน ทางรถไฟ และท่อน้ำมัน ตลอดจนการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับน้ำมัน ก๊าซ การขนส่งทางทะเล อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร และเน้นการพัฒนาการค้าธุรกิจในเมืองศูนย์กลางความเจริญของภาค คือ สุราษฎร์ธานี ภูเก็ต กระบี่ และนครศรีธรรมราช

1. นโยบายการพัฒนา

1.1 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้ดำเนินการศึกษาโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ โดยมีพัฒนาการของถาวรวางแผนพัฒนาพื้นที่ ในช่วงเริ่มโครงการ สรุปได้ดังนี้

- 1) การศึกษาเกี่ยวกับการวางแผนการใช้ทรัพยากรในภาคใต้ จัดทำโดย Hunting Technical service ในปี 2518
- 2) การศึกษาเกี่ยวกับการวางแผนพัฒนาภาคใต้ตอนบนในระดับอนุภาค จัดทำโดย JICA ในปี 2528 และได้มีการทบทวนรายงานการศึกษาเพื่อเตรียมแผนปฏิบัติการพัฒนาภาคใต้ตอนบน โดย ADB ในปี 2530

1.2 ศสช. ได้ดำเนินการจัดทำแผนแม่บทโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ตามลำดับ
ดังนี้

- 1) มกราคม 2534 – มิถุนายน 2535 ได้ว่าจ้างที่ปรึกษาจัดทำแผนแม่บทฯ แล้วเสร็จ
- 2) 19 เมษายน 2536 คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ให้ความเห็นชอบแผนแม่บทฯ ที่จะสร้างสะพานเศรษฐกิจเชื่อมโยงสองฝั่งทะเลระหว่างอันดามัน (กระบี่) – อ่าวไทย (ขนอม) โดยให้ดำเนินการพัฒนาอย่างเป็นขั้นตอนตามแนวทางการพัฒนาพัฒนาฐานการผลิตในภูมิภาคท้องถิ่นเองก่อน

2. กรอบแผนการพัฒนาตามแผนแม่บท

2.1 ผลการศึกษาได้เสนอแนะให้มีการพัฒนาโดยใช้แนวทางการพัฒนาภูมิภาคเป็นต้นนำ
กล่าวคือ

- 1) มีความเสี่ยงสูงที่รัฐจะลงทุนล่วงหน้าจำนวนมากในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานนำการพัฒนา โดยเฉพาะระบบสะพานเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นเส้นทางการค้าเปิดใหม่นั้น ต้องแข่งขันด้านราคากับเส้นทางที่มีอยู่เดิม 3 เส้นทาง คือ การขนส่งผ่านช่องแคบมะละกา ชุนดา และลอมบอก ซึ่งคาดว่าจะแข่งขันได้ยาก และช่องแคบมะละกาจะยังสามารถรับปริมาณการจราจรขนส่งสินค้าได้อีกนานถึงปี 2556 จึงจะเกิดปัญหาแออัด
- 2) ควรมุ่งพัฒนาฐานการผลิตที่เชื่อมโยงกับทรัพยากรที่มีอยู่ในภูมิภาค ท้องถิ่น และตลาดในประเทศก่อน โดยรัฐเร่งลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสนับสนุนให้ได้อย่างเพียงพอ สำหรับฐานการผลิตด้านอุตสาหกรรม ธุรกิจและบริการที่มีพื้นฐานคืออยู่แล้ว ได้แก่ อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร เช่น ยาง น้ำมันปาล์ม อุตสาหกรรมแปรรูปสินแร่ และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
- 3) เลือกอุตสาหกรรมตัวนำการพัฒนา ได้แก่ อุตสาหกรรมถ่านน้ำมัน อุตสาหกรรมปิโตรเคมีขั้นต่อเนื่อง และระบบท่อส่งน้ำมัน เนื่องจากการขนส่งน้ำมันดิบทางท่อส่งน้ำมันขนาดใหญ่ผ่านสะพานเศรษฐกิจ จะทำให้การถ่านในประเทศไทยและส่งออกไปจำหน่ายตลาดในตะวันออกไกล มีความเป็นไปได้ในเชิงธุรกิจสูง

- 4) เน้นพัฒนานิคมอุตสาหกรรม ชุมชนเมือง สังคม และสิ่งแวดล้อม ชี้นำรองรับควบคู่ไปด้วย เพื่อสนับสนุนการลงทุนด้านอุตสาหกรรม

2.2 สาระสำคัญของแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ที่จะพัฒนา “สะพานเศรษฐกิจ” เชื่อมโยงฝั่งอันดามันและอ่าวไทย จะประกอบด้วย

- 1) ระบบการขนส่งร่วมแบบผสมผสาน ได้แก่ ท่าเรือน้ำลึก พร้อมทั้งท่าเทียบเรือ น้ำมัน ทั้งสองฝั่ง ซึ่งเชื่อมต่อด้วยทางด่วน ทางรถไฟ และท่อน้ำมัน
- 2) อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับน้ำมัน (Oil-based Industry) เพื่อใช้ประโยชน์จากน้ำมันดิบที่ขนส่งโดยท่อตามแนวสะพานเศรษฐกิจ
- 3) อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับท่อก๊าซ (Gas-based Industry) โดยใช้ก๊าซจากแหล่งในอ่าวไทย หรือแหล่งอื่น
- 4) กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งทางทะเล (Shipping-based Activities) ซึ่งอาจรวมถึงบรรจุภัณฑ์ การเดินเรือในเส้นทางสายรอง และการขนส่งสินค้าข้ามคอคอด
- 5) อุตสาหกรรมแปรรูป และอุตสาหกรรมการผลิตที่ใช้ทรัพยากรท้องถิ่น และ/หรือ วัตถุดิบที่นำเข้า ซึ่งจะมีที่ตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมที่ติดกับท่าเรือน้ำลึก หรือสถานที่เหมาะสมอื่นๆ
- 6) การพัฒนาเมืองเพื่อเพิ่มความได้เปรียบของพื้นที่ในการดึงดูดให้เกิดกิจการต่อเนื่องจากการขนส่งทางทะเล อุตสาหกรรม การค้า และธุรกิจต่างๆ

3. มติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง

นับตั้งแต่ปี 2536 คณะรัฐมนตรีและคณะกรรมการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ได้ให้ความเห็นชอบดำเนินงานพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้โดยลำดับ ดังนี้

3.1 มติ ค.ร.ม. เมื่อวันที่ 22 มิถุนายน 2536 ให้ดำเนินงานดังนี้

- 1) เห็นชอบกรอบแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ที่จะดำเนินการพัฒนาอย่างเป็นขั้นเป็นตอนตามแนวทางการพัฒนาภูมิภาค โดยรัฐลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในระดับที่เหมาะสมและเพียงพอ ทั้งนี้ ควรเริ่มเฉพาะโครงการที่มีผลคุ้มค่า ทางเศรษฐกิจก่อน

- 2) ให้ดำเนินการก่อสร้างถนนสายกระบี่-ขนอม เป็น 4 ช่องจราจร เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาล และสนับสนุนการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวไปพลั่ว
- 3) ให้มีการเตรียมจัดหาที่ดินตั้งแต่ต้นให้เพียงพอสำหรับโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ในระยะยาว
- 4) ให้ ปตท. และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเร่งดำเนินการศึกษาความเหมาะสมและเจรจากับภาคเอกชนทั้งในและต่างประเทศ ในเรื่องกิจการน้ำมัน โดยเฉพาะท่อน้ำมัน คลังน้ำมัน และโรงกลั่นน้ำมัน เพื่อเสนอให้รัฐบาลคัดลึงใจ
- 5) สำหรับการที่จะสร้าง “สะพานเศรษฐกิจ” เพื่อนำสินค้าผ่าน และสร้างโอกาสของภาคใต้แข่งขันกับเส้นทางเดินเรืออื่นๆ นั้น เห็นควรให้มีการศึกษาเพิ่มเติมในรายละเอียดเพื่อดำเนินการในระยะยาวเมื่อมีความพร้อมค่อไป
- 6) ให้จัดตั้งคณะกรรมการระดับชาติขึ้นในลักษณะเดียวกับคณะกรรมการพัฒนาพื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก เพื่อทำหน้าที่กำกับดูแลและประสานการดำเนินงานตามโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ค่อไป

3.2 มลค.ร.ม. เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2539 และ 1 เมษายน 2540 ให้กำหนดที่ตั้งเพื่อพัฒนาท่าเรือน้ำลึก ตามแผนงานพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้แห่งใหม่ โดยให้ความสำคัญในประเด็นด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ส่งผลให้มีการกำหนดที่ตั้งท่าเรือน้ำลึกแห่งใหม่ คือ บริเวณฝั่งอันดามัน จากเดิมที่กระบี่ เป็นบริเวณบ้านทับละมุ อำเภอกำแพงเมือง จังหวัดพังงา ส่วนฝั่งอ่าวไทย จากขนอม เป็นบริเวณบ้านบางปอ อำเภอลิขิต จังหวัดนครศรีธรรมราช

4. การพัฒนาเมืองศูนย์กลางความเจริญ

4.1 สุราษฎร์ธานี พัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว การลงทุนด้านการท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมเบาที่ใช้วัตถุดิบภายในภาค มีแผนปรับปรุงคุณภาพสาธารณูปโภคพื้นฐานต่างๆ และยกระดับสนามบินให้เป็นสนามบินนานาชาติ

4.2 ภูเก็ต เป็นศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวที่สำคัญและมีสนามบินนานาชาติ และสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศได้

4.3 กระบี่ มีแนวทางการพัฒนาเพื่อรองรับการขยายตัวทางการค้าและอุตสาหกรรมกับประเทศซีคตะวันออกเฉียงใต้ของไทย สามารถพัฒนาเป็นเมืองท่องเที่ยวหลักโดยเชื่อมโยงกับจังหวัดพังงาได้

4.4 นครศรีธรรมราช สามารถพัฒนาเป็นฐานอุตสาหกรรมในภาคใต้ มีบทบาทสำคัญในด้านการขนส่ง ศูนย์ขนถ่ายสินค้า จากโครงการก่อสร้างท่าเรือน้ำลึก

การพัฒนาภายใต้โครงการพัฒนาชายฝั่งทะเลภาคใต้นี้ จะทำให้ภูมิภาคนี้เป็นศูนย์กลางการขนส่งนานาชาติที่มีศักยภาพในการดึงดูดการขนส่งและการค้าระหว่างประเทศได้เพิ่มมากขึ้น

การพัฒนาพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

1. แผนแม่บทเพื่อการพัฒนาพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้

สช. ได้ทำการศึกษาแผนแม่บทเพื่อการพัฒนาพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เสร็จสิ้นเมื่อปี 2540 โดยมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของอนุภาคนี้ให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้สอดคล้องและรองรับโครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจสามฝ่ายอินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย (IMT-GT) ภายใต้การจัดให้มีกลยุทธ์ในการพัฒนาที่เหมาะสมทั้งทางกายภาพ เศรษฐกิจและสังคม โดยเน้นด้านการพัฒนาการเกษตร /อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร อุตสาหกรรมภูมิภาค โครงการข่ารถขนส่งและคมนาคมที่สำคัญ การท่องเที่ยวและการค้าระหว่างประเทศ การพัฒนาสังคม และทรัพยากรมนุษย์ โดยจัดทำเป็นแผนแม่บทระยะ 10 ปี (2540-2549) ครอบคลุมพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดน คือ สตูล สงขลา ยะลา ปัตตานี นราธิวาส

แผนแม่บทเพื่อการพัฒนาพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้นี้ ได้กำหนดยุทธศาสตร์หลักในการพัฒนาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ 5 ยุทธศาสตร์ คือ

- 1) การพัฒนาคน
- 2) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 3) การขยายฐานเศรษฐกิจของอนุภาค
- 4) การพัฒนาการเกษตรและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง
- 5) การร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน

การแบ่งกลุ่มพื้นที่พัฒนาตามศักยภาพของพื้นที่และความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนา ได้กำหนดเป็น 6 กลุ่มพื้นที่ คือ

- 1) พื้นที่ศูนย์กลางความเจริญ
- 2) พื้นที่ตอนใน
- 3) พื้นที่ฝั่งอ่าวไทย

- 4) พื้นที่แม่น้ำโก-ลก
- 5) พื้นที่ฝั่งอันดามัน
- 6) พื้นที่ทะเลสาบสงขลา

จากยุทธศาสตร์การพัฒนาทั้ง 5 นั้น กำหนดเป็นแผนงานที่จะนำไปปฏิบัติรวม 22 แผนงาน 99 โครงการ ใช้งบประมาณทั้งสิ้น 77,253 ล้านบาท ในช่วงเวลา 10 ปี ทั้งนี้ โครงการที่มีลำดับความสำคัญสูง และได้เลือกมาศึกษาความเหมาะสมเบื้องต้น จำนวน 6 โครงการ ได้แก่

- 1) โครงการการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มีระดับความเหมาะสมสูง
- 2) โครงการศึกษาระบบการจัดการอ่าวปัตตานี มีระดับความเหมาะสมปานกลาง
- 3) โครงการสะพานเศรษฐกิจภาคใต้ตอนล่าง (อันดามัน-อ่าวไทย) มีระดับความเหมาะสมค่อนข้างต่ำ
- 4) โครงการจัดตั้งสถานีขนถ่ายสินค้าถลุง (ICD) สงขลา มีระดับความเหมาะสมค่อนข้างสูง
- 5) โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมชนบท มีระดับความเหมาะสมสูง
- 6) โครงการจัดตั้งธนาคารอิสลาม มีระดับความเหมาะสมสูง

2. ศักยภาพของพื้นที่

พื้นที่ 5 จังหวัดชายแดน คือ สงขลา สตูล ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส นี้ มีพื้นที่รวม 20,810 ตารางกิโลเมตร มีพื้นที่ชายแดนเชื่อมต่อกับมาเลเซียประมาณ 500 กม. มีประชากรประมาณ 3.24 ล้านคน (เมื่อปี 2542) ประชากรร้อยละ 67 นับถือศาสนาอิสลาม โดยในจังหวัดนราธิวาสนั้น มีสัดส่วนผู้นับถือศาสนาอิสลามถึง ร้อยละ 80 ดังนั้น บทบาทของศาสนาและวัฒนธรรมจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาอย่างมาก พื้นที่นี้เป็นอนุภาคที่มีศักยภาพสูง แต่ด้วยข้อจำกัดของการประสานการพัฒนาระหว่างด้านทรัพยากรธรรมชาติ เศรษฐกิจ สังคมและการเมืองที่ผ่านมาเป็นผลให้โอกาสในการพัฒนาในอดีตจนถึงปัจจุบันก้าวไม่ทันอนุภาคอื่นในพื้นที่ใกล้เคียงกัน และยังคงจะเป็นพื้นที่ที่มีบทบาทสำคัญในด้านความร่วมมือและการแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้านด้วย

พื้นที่ 5 จังหวัดนี้ อุดมสมบูรณ์ด้วยแร่ธาตุต่างๆ จากแร่ดิบุกในอิตาลีที่ลดน้อยลงมากแล้ว ปัจจุบันมีแร่ดินขาว ตะกั่ว พลวง มังกานีส และแร่หินอ่อนในยะลา และหินปูนในเขตสตูล ตลอดจนแร่ทองคำ นอกจากนี้ ยังมีแหล่งน้ำมันดิบ ก๊าซธรรมชาติ และถ่านหินที่มีศักยภาพเพียงพอในการเป็นเชื้อเพลิงผลิตกระแสไฟฟ้า

ในด้านบทบาทที่สำคัญของแต่ละพื้นที่นั้น ภาคใหญ่-สงขลา นับเป็นศูนย์กลางของความเจริญ ทั้งด้านการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม ส่วนเมืองท่าสำคัญ ได้แก่ สตูลและสงขลา โดยสงขลาจะมีบทบาทในการเชื่อมโยงการขนส่งทางทะเลสู่กรุงเทพฯ มาบคาศุด และแหลมฉบัง ส่วนสตูลเป็นเมืองชายฝั่งที่เชื่อมพื้นที่ภาคใต้ตอนบนด้านทะเลอันดามัน และพื้นที่เป้าหมายในโครงการ IMT-GT (ปีนัง – เกาะสุมาตราเหนือ) รวมทั้งกลุ่มประเทศเอเชียใต้ สำหรับเมืองชายแดน ได้แก่ สะเคา บ่าคัง เบซาร์ สุโหวโก-ลก และเบตง เป็นเมืองที่มีบทบาทเป็นศูนย์กลางเชื่อมโยงการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวกับประเทศมาเลเซีย

ด้านโครงข่ายการคมนาคม ท่าเรือสงขลาเป็นท่าเรือใหญ่แถบชายฝั่งทะเลอ่าวไทยตอนล่าง แต่ใช้งานเพียง 50% ของความสามารถ โดยเรือต้องมีความลึกไม่เกิน 8.2 เมตร และหนักไม่เกิน 15,000 ตัน นอกจากนี้ ยังมีความไม่สมดุลของสินค้าเข้าและออก ทำให้ต้องขนตู้คอนเทนเนอร์เปล่าจากสิงคโปร์ ทำให้เกิดค่าขนส่งที่แพงขึ้น และยังมีท่าเทียบเรือปิดตानी ท่าเทียบเรือนราธิวาส ซึ่งสามารถรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ได้หากมีการปรับปรุง ส่วนการขนส่งทางอากาศนั้น ใช้สนามบินนานาชาติที่หาดใหญ่เป็นหลัก

การพัฒนาพื้นที่อนุภาคนี สามารถแยกได้เป็น 2 ระดับ คือ ระดับมหภาคของอนุภาค และระดับจุลภาคในแง่ของกลุ่มสาขาการพัฒนา ดังนี้

1) โอกาสในการพัฒนาระดับมหภาค ได้แก่

- โครงการความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านภายใต้โครงการ IMT-GT คือ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ไทย โดยอาศัยการเชื่อมกันระหว่างประเทศ ร่วมมือกันพัฒนาอุตสาหกรรม การค้า การลงทุน การท่องเที่ยว การประมง และการพลังงาน ทรัพยากรมนุษย์ และโครงสร้างพื้นฐาน โดยส่งเสริมให้เอกชนเป็นแกนนำ และภาครัฐเป็นฝ่ายสนับสนุน

- โครงการเชื่อมโยงการพัฒนาภูมิภาคอื่นๆ ภายในประเทศ โดยเฉพาะภาคใต้ตอนบน ซึ่งมีโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ และโครงการพัฒนาอื่นๆ อันจะนำไปสู่การพัฒนา “สะพานเศรษฐกิจ” เชื่อมโยงฝั่งทะเลอันดามันและฝั่งทะเลอ่าวไทย ดังนั้น พื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้จึงมีโอกาที่จะเป็นเครือข่ายของการเชื่อมโยงการพัฒนาระหว่างภูมิภาคอื่นๆ ของประเทศ

- โอกาสการเชื่อมโยงการพัฒนาประเทศในกลุ่มอนุทวีป หรือการเปิดประตูการค้าสู่กลุ่มประเทศเอเชียใต้ ได้แก่ อินเดีย บังกลาเทศ ศรีลังกา พม่า และไทย เนื่องจากข้อได้เปรียบด้านภูมิศาสตร์ ที่ติดทะเลอันดามัน

2) โอกาสในการพัฒนาระดับกลุ่มสาขาการพัฒนา

- โอกาสในการพัฒนาการศึกษา ให้สอดคล้องกับความต้องการและวัฒนธรรมของท้องถิ่น

- โอกาสความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการพัฒนาและแรงงานร่วมกัน จำนวนแรงงานในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ มีประมาณ 1.5 ล้านคน จากการที่มีแรงงานของไทยและอินโดนีเซียไปทำงานในมาเลเซียจำนวนมาก เนื่องจากแรงงานในพื้นที่ส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจในภาษาของมาเลเซียได้เป็นอย่างดี มีคุณลักษณะที่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานในประเทศมาเลเซีย ดังนั้น หากมีโครงการความร่วมมือแลกเปลี่ยนแรงงานอย่างมีระบบจะช่วยให้เกิดความเหมาะสมในการแก้ปัญหาแรงงานระยะยาว นอกจากนี้ ความต้องการแรงงานในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะความต้องการแรงงานฝีมือ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการผลิตจากเกษตรกรรมแบบดั้งเดิมมาสู่อุตสาหกรรม และจากการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน การจัดตั้งสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานนานาชาติ ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและวิถีชีวิตของประชาชน จะทำให้เกิดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างกว้างขวางต่อไป

- ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จากการที่มีแหล่งแร่หินอ่อนและหินแกรนิตที่ยะลา ที่มีลวดลายเฉพาะและสวยงามกว่าแหล่งอื่นๆ ในประเทศ และแหล่งแร่ดินขาวที่นราธิวาส ซึ่งมีปริมาณมากและคุณภาพดี สามารถพัฒนาเป็นอุตสาหกรรมเหมืองแร่และเซรามิก หรือฟิลเตอร์ในอุตสาหกรรมกระดาษ สีทาบ้าน ได้เป็นอย่างดี และยังมีถ่านหิน ที่อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา และแหล่งน้ำมันดิบและก๊าซธรรมชาติในพื้นที่โครงการพัฒนาร่วม (JDA) อีกด้วย ซึ่งการพัฒนาในเรื่องนี้ อยู่ที่ความยอมรับของประชาชนในพื้นที่ด้วย

นอกจากนี้ การที่ไทยมีทรัพยากรในพื้นที่ชายแดนที่คล้ายคลึงกับมาเลเซีย รวมทั้งมีอาณาเขตน่านน้ำติดต่อกันและมีเขตไหล่ทวีปทับซ้อนกัน จึงมีโอกาสนในการเชื่อมโยงการผลิต การค้า การลงทุน เพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน อาทิ การผลิตยางพารา ปาล์มน้ำมัน การทำการประมง การเชื่อมโยงการท่องเที่ยว การอุตสาหกรรม และการพัฒนาด้านพลังงานร่วมกัน

- ด้านโครงสร้างพื้นฐาน นอกจากการพัฒนาพื้นที่ชุมชนเมือง ได้แก่ หาดใหญ่ สงขลา สตูล ปัตตานี นราธิวาส ยะลา และเมืองชายแดนตามบทบาทของแต่ละเมืองแล้ว ยังมีโอกาสในการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานที่มีอยู่เดิม เช่น ปรับปรุงท่าเรือสงขลาในด้านการลงทุนและการให้บริการ ปรับปรุงท่าเทียบเรือประมงให้ได้มาตรฐานสากล และก่อสร้างท่าเทียบเรือท่องเที่ยวที่สตูล และการขยายเส้นทางการบิน

3. สภาพทางเศรษฐกิจ

ปัจจุบัน ยังขาดสมดุลในการพัฒนาและกระจายความเจริญอย่างทั่วถึงในพื้นที่นี้ เห็นได้จากผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดสงขลา สูงกว่าอีก 4 จังหวัด อย่างเห็นได้ชัด และหากพิจารณาในรายสาขาแล้ว จะพบว่า มีลักษณะเหมือนโครงสร้างทางเศรษฐกิจโดยรวมของภาคใต้ คือ ด้านเกษตรเป็นสัดส่วนหลักของโครงสร้างเศรษฐกิจ

3.1 จุดผ่านแดนถาวร ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการค้า การสัญจรไปมา และความสัมพันธัมระหว่างประเทศที่เป็นความตกลงร่วมกันระหว่างรัฐบาลไทยและมาเลเซีย ประกอบด้วย 7 จุดกระจายอยู่ตลอดแนวชายแดน คือ

1) *ด่านสะเดา* (ด่านนอก) อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา กับด่านบูกิตกาบูอิตัม รัฐเคดาห์ เป็นด่านพรมแดนที่สำคัญที่สุดในภาคใต้ เนื่องจากเป็นจุดเชื่อมต่อของทางหลวงแผ่นดินสายหลักของภาค (ทางหลวงหมายเลข 4) กับถนน Motoway (สาย 2) แนวเหนือ-ใต้ ของมาเลเซีย จึงเป็นจุดศูนย์กลางเชื่อมโยงระหว่าง ไทย - มาเลเซีย - สิงคโปร์ ในปี 2544 มีมูลค่าการค้าผ่านด่านนี้ 45,461 ล้านบาท และจากการขยายเวลาการเปิดด่านไปจนถึง 21.00 น. ทำให้มีนักท่องเที่ยวผ่านเข้ามาในประเทศไทยเพิ่มมากยิ่งขึ้น

2) *ด่านปาดังเบซาร์* อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา กับด่านปาดังเบซาร์ รัฐปะลิส เป็นด่านที่สำคัญรองลงมาจากสะเดา โดยเป็นจุดเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคมที่สำคัญทั้งทางรถไฟระหว่างประเทศ คือ กรุงเทพ-หาดใหญ่-บันเดอร์วีร์ธ-กัวลาลัมเปอร์-สิงคโปร์ จึงสามารถสนับสนุนธุรกิจการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวระหว่างประเทศได้เป็นอย่างดี และในปี 2544 มีมูลค่าการค้าชายแดนประมาณ 39,256 ล้านบาท

3) *ด่านท่าเทียบเรือดามะลัง* อำเภอเมือง จังหวัดสตูล กับด่านท่าเทียบเรือเกาะลังกาวิ และท่าเทียบเรือเปอร์ลิส นับเป็นด่านทางน้ำเพียงด่านเดียวของจังหวัดชายแดนภาคใต้ฝั่งทะเลอันดามัน ที่มีการเชื่อมโยงการค้าและการท่องเที่ยวกับมาเลเซีย สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย เป็นทั้งท่าเทียบเรือในการขนส่งสินค้าเข้า-ออก และยังเป็นท่าเทียบเรือเฟอร์รี่ที่วิ่งบริการระหว่างสตูลกับเกาะลังกาวิของมาเลเซียด้วย และอยู่ใกล้หมู่เกาะตะรุเตา อาคัง-ราวี ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญอีกแห่งหนึ่ง และต่อไปอาจพัฒนาโครงการข่ายการท่องเที่ยวทางเรือไปถึงเมดาน บันดาอาเซ่ ตามโครงการ IMT-GT ด้วย

4) *ด่านวังประจัน* อำเภอกวน โคน จังหวัดสตูล กับด่านวังเกลิชุน รัฐเปอร์ลิส เป็นจุดเชื่อมโยงทางบกเพียงจุดเดียวของจังหวัดสตูล และมาเลเซียยังไม่มีการทำพิธี

การทางศุลกากรเพื่อการนำเข้าส่งออกสินค้า บริเวณด่านวังประจัน จึงมีเพียงตลาดคนักชายแดนซึ่งเป็นตลาดค้าปลีกเท่านั้น

5) *ด่านเบตง* อำเภอเบตง จังหวัดยะลา กับด่านเป็งกาลัง ฮูรู รัฐเปรัก เมืองเบตงเป็นเมืองศูนย์กลางด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดยะลาในปัจจุบัน เพราะมีภูมิประเทศเป็นภูเขาสูงและพื้นที่ราบกลางหุบเขา ทำให้มีภูมิอากาศที่เหมาะสมกับการพัฒนาเป็นเมืองท่องเที่ยว และอยู่ใกล้เมืองศูนย์กลางสำคัญทางตอนเหนือของมาเลเซีย คือ บัตเตอร์เวิร์ธ และปีนัง รวมทั้งเมืองสุโหงปักคานี และเมืองกุลิม ซึ่งกำลังได้รับการพัฒนาให้เป็นเขตอุตสาหกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง ในปี 2544 ด่านเบตงมีมูลค่าการค้าประมาณ 880 ล้านบาท โดยส่วนใหญ่ได้จากยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง

6) *ด่านสุโหง โท-ลก* อำเภอสุโหง โท-ลก จังหวัดนราธิวาส กับด่านตันกูปีนยัง รัฐกลันตัน มีสะพานเชื่อมแม่น้ำโก-ลก เป็นจุดเชื่อมโยงทางหลวงจังหวัดหมายเลข 4056 กับถนนของมาเลเซียที่เชื่อมโยงสู่โกตาบารู เมืองหลวงของรัฐกลันตัน และเป็นจุดเชื่อมโยงเส้นทางรถไฟสายกรุงเทพ-หาดใหญ่-สุโหงโท-ลก กับเส้นทางรถไฟสายตะวันออกของมาเลเซีย ด่านนี้เป็นศูนย์รวมของการท่องเที่ยว ธุรกิจและการพาณิชย์มากที่สุดของนราธิวาส มีด่านศุลกากรที่สามารถส่งสินค้าเข้าออกได้ทุกประเภท รวมทั้งสินค้าที่ขอคืนอากรขาเข้าและของที่มีทัศนัยบนทุกประเภท ในปี 2544 มีมูลค่าการค้าที่ด่านสุโหง โท-ลก ประมาณ 2,265 ล้านบาท

7) *ด่านตากใบ* อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส กับด่านคุมปีต รัฐกลันตัน เป็นด่านที่ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำโก-ลก และอยู่ห่างจากเมืองสุโหง โท-ลก เพียง 33 กม. เป็นด่านที่มีกิจกรรมการค้าผ่านแดนไม่มากนัก และติดต่อกับชุมชนชายแดนมาเลเซียโดยทางเรือและแพขนานยนต์ คนส่วนใหญ่เป็นการข้ามไปมาหาสู่กันมากกว่าการเดินทางผ่านเข้าออกเพื่อมาท่องเที่ยว การค้าที่สำคัญคือตลาดคนักชายแดนบริเวณ ท่าเรือตาบา ซึ่งเป็นตลาดคนักสินค้าเกษตร จำพวกผลไม้ ผักสด ที่ส่งมาจากภาคอื่นๆของประเทศ

3.2 การค้า มูลค่าการค้าชายแดนระหว่างไทย-มาเลเซีย มีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดหลายปีที่ผ่านมา ประกอบกับเมื่อมีการพัฒนาความร่วมมือภายใต้ IMT-GT ทำให้มูลค่าการค้าชายแดนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยในปี 2538-2540 มีอัตราการขยายตัวถึงร้อยละ 26.88 ต่อปี และไทยได้เปรียบดุลการค้า

การส่งออกส่วนใหญ่ เป็นสินค้าผลิตผลทางการเกษตรที่ผลิตได้ในพื้นที่ เช่น ยางพาราและผลิตภัณฑ์ ัตตวันำ ยกเว้นสินค้าพืชผักและผลไม้ซึ่งมาจากแหล่งผลิตทั่วประเทศ เช่น มะม่วงจากฉะเชิงเทราและพิจนุโลก ลำไยจากเชียงใหม่ ฯลฯ รวมทั้งสินค้าอุตสาหกรรม สินค้า

อุปโภคบริโภค เช่น แป้งข้าวเหนียว แป้งข้าวเจ้า เส้นหมี่ เส้นก๋วยเตี๋ยว ฯลฯ ซึ่งมีโรงงานผลิตไว้ในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้

การนำเข้าส่วนใหญ่ ได้แก่ ไม้แปรรูป ซึ่งนำเข้ามาเพื่อจำหน่ายไปทั่วประเทศ นอกจากนั้น ได้แก่ สินค้าชั้นกลาง โดยเฉพาะสินค้าประเภทเครื่องจักรและอุปกรณ์ต่างๆ รวมทั้งผลิตภัณฑ์เคมีและปุ๋ย เป็นต้น

4. แผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล ในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (ระหว่างปี 2545-2548)

โครงการที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ การพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 25 กันยายน 2544 อนุมัติตามมติคณะกรรมการ กพบ. ครั้งที่ 3/2544 วันที่ 6 สิงหาคม 2544 เห็นชอบแผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งประกอบด้วย 3 แผนหลัก ได้แก่ แผนพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ แผนพัฒนาการตลาด และแผนปรับปรุงกลไกการรับรองฮาลาล งบประมาณรวม 3,317.80 ล้านบาท ระยะเวลาดำเนินการ 10 ปี ระหว่างปี 2545-2554 โดยมอบหมายให้ สพบ. ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดทำรายละเอียดแผนงานโครงการ และค่าใช้จ่าย โดยเฉพาะแผนงานเร่งด่วนที่จะดำเนินการในระยะแรก และในการประชุม กพบ. ครั้งที่ 1/2545 ได้ให้ความเห็นชอบแผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (ระหว่างปี 2545-2548) แล้ว ซึ่งมีสาระสำคัญของแผนงานดังนี้

4.1 สถานการณ์การค้าอาหารฮาลาล

1) ผลิตภัณฑ์อาหารประเภทไก่ ผัก และผลไม้ มีความเป็นไปได้สูง ที่สามารถพัฒนาเพิ่มศักยภาพและขยายตลาดในประเทศมุสลิมได้ โดยที่ผู้เลี้ยงไก่ของไทยมีความชำนาญค่อนข้างสูง ดังนั้น การกระตุ้นหรือการพยายามปรับบทบาทภาครัฐบาลเสริมจะทำให้ศักยภาพในการแข่งขันสูงขึ้น และฐานการผลิตเข้มแข็งมากขึ้น ซึ่งจะเอื้อต่อการลงทุนของเอกชนที่จะทำตลาดในต่างประเทศและสามารถเห็นผลในระยะเวลาอันสั้น

2) ผักและผลไม้แปรรูป ประเทศไทยมีฐานการตลาดและส่วนแบ่งอยู่แล้วในตลาดประเทศมุสลิม รวมทั้งมีความได้เปรียบด้านปริมาณผลผลิตที่เป็นวัตถุดิบในประเทศค่อนข้างสูง ดังนั้น การพัฒนากลไกการตลาดและผลิตภัณฑ์เชิงลึกน้อยจะสามารถขยายตลาดได้มากขึ้น

3) ด้านผลิตภัณฑ์วัว แพะ และแกะ ยังไม่สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ ทั้งนี้ สาเหตุมาจากสภาพภูมิอากาศซึ่งทำให้สัตว์ที่เลี้ยงมีต้นทุนสูงกว่าต่างประเทศ แต่หากจะมีการส่งเสริมและการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมก็จะสามารถพัฒนาศักยภาพในการผลิตได้ในระยะยาว

4.2 กระบวนการแปรรูป ผลิตภัณฑ์อาหารในประเทศไทย เช่น ผลิตภัณฑ์จากถั่วเขียว ถั่วเหลือง ผลิตภัณฑ์ประมง ผลิตภัณฑ์จากพืช และผลิตภัณฑ์อาหารว่างและขนม จำเป็นต้องพัฒนาขั้นตอนและกระบวนการผลิตตามหลักศาสนาอิสลาม ทั้งในเรื่องเกี่ยวกับสถานที่และเครื่องมือที่ใช้ในการผลิต บุคลากรที่ประกอบอาหาร วัตถุดิบ และวิธีการดำเนินธุรกิจผลิตอาหาร ที่จำเป็นต้องมีการปฏิบัติและตรวจสอบความถูกต้องตามหลักศาสนาอิสลามอย่างเคร่งครัด

4.3 ต้นทุนการผลิต

- 1) วัตถุดิบในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จะมีราคาสูงกว่าราคากลางกลางในกรุงเทพฯ ยกเว้น มังคุด และเงาะ
- 2) แรงงานและอัตราค่าจ้างในพื้นที่ ยังสามารถรองรับการลงทุนได้อีกมาก และอาจเป็นปัจจัยที่ดึงดูดนักลงทุนเข้ามาในพื้นที่
- 3) ค่าใช้จ่ายด้านการขนส่งส่วนใหญ่จะขนส่งทางถนนเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายค่าสะดวก และใช้เวลาไม่มากเมื่อเทียบกับการขนส่งประเภทอื่น และใช้การขนส่งทางรถไฟหากมีปริมาณมากๆ เพราะมีค่าใช้จ่ายน้อยกว่าการขนส่งประเภทอื่น จะทำให้มีการขนส่งสินค้าต่างๆ ทั้งการขนส่งภายในประเทศ และผ่านไปยังมาเลเซียและสิงคโปร์ อย่างไรก็ตามการขนส่งทางรถไฟมีข้อจำกัดด้านใช้เวลานาน

4.4 แนวทางพัฒนาด้านการตลาด

- 1) การพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลมีตลาดเป้าหมาย 5 กลุ่มประเทศ คือ
 - กลุ่มแอฟริกา : แอลจีเรีย อียิปต์
 - กลุ่มเอเชียตะวันตก : อิหร่าน จอร์แดน คูเวต ซาอุดีอาระเบีย ซีเรีย ตุรกี
เยเมน
 - กลุ่มเอเชียใต้ : อินเดีย ปากีสถาน
 - กลุ่มอาเซียน : อินโดนีเซีย มาเลเซีย บรูไน
 - กลุ่มยุโรปตะวันออก : ออสเตรีย และโปแลนด์

โดยระหว่างกลุ่มต่างๆ นี้ ไทยยังมีส่วนแบ่งตลาดน้อย แต่สามารถขยายเพิ่มขึ้นได้ โอกาสที่ไทยจะขยายการพัฒนาอุตสาหกรรมและการส่งออกอาหารฮาลาลในรูปแบบเนื้อสัตว์ ผัก และ

ผลไม้ ไปยังประเทศเหล่านี้สูงตามไปด้วย โดยต้องมีกลยุทธ์ในการเข้าถึงตลาดเป้าหมายหรือขยายตลาดเดิม โดยใช้วิธีส่งออกโดยตรง (Direct Export) และใช้ข้อได้เปรียบในระบบข้อมูลและธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และใช้วิธีการตลาดที่เจาะจงยิ่งขึ้น

2) ใช้แนวทางการตลาดโดยการทำประชาสัมพันธ์การเผยแพร่สินค้าในต่างประเทศ การพัฒนาอีคอมเมิร์ซสินค้าไทย

3) การพัฒนาความร่วมมือกับประเทศเป้าหมายและส่งเสริมสนับสนุนธุรกิจระหว่างประเทศ โดยกำหนดเป้าหมายของผลิตภัณฑ์อาหารและตลาดส่งออก เช่น ไข่ และผลิตภัณฑ์แปรรูปจากไข่ ควรพัฒนาตลาดส่งออกไปยังตุรกี อียิปต์ อิหร่าน อินเดีย และปากีสถาน

4.5 โอกาสและศักยภาพของ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ประกอบด้วย

1) สภาพทางภูมิศาสตร์ และโครงสร้างพื้นฐานทางถนนเชื่อมโยงสายหลักของทางรถไฟ ท่าเรือน้ำลึก ท่าอากาศยาน/ทิศทางการเชื่อมโยง การสื่อสาร และสมรรถนะด้านท่าเรือส่งออก (ท่าเรือที่มีด่านศุลกากร)

2) วัตถุประสงค์ทางการเกษตรในพื้นที่ พิจารณาจากความเหมาะสมของที่ดินที่ผลิตในปัจจุบันด้าน ไม้ผล พืชผัก ปศุสัตว์ และ การประมงน้ำจืด/น้ำเค็ม

3) สถานการณ์การประกอบการอาหารฮาลาล ด้านจำนวนผู้ประกอบการ บริเวณที่ตั้งพื้นที่รองรับของภาครัฐ

4) สถานการณ์ด้านแรงงาน

5) ศักยภาพของพื้นที่จังหวัดปัตตานี

6) ข้อสังเกตด้านการผลิตและความต้องการอาหารฮาลาลในพื้นที่

7) ความเหมาะสมในการลงทุนเชิงเปรียบเทียบ พิจารณาจากความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและศักยภาพเชิงเปรียบเทียบของพื้นที่

8) แนวคิดในการพัฒนาและส่งเสริมการลงทุนใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเน้นการสร้างฐานการเกษตร พัฒนาปศุสัตว์ สนับสนุนเงินทุนเกษตรกร พัฒนาภาคเอกชนในกระบวนการผลิตตามรูปแบบอาหารฮาลาล เตรียมขยาย/พัฒนาพื้นที่รองรับอุตสาหกรรมตลอดจนพัฒนาระบบคมนาคมขนส่ง

4.6 แนวทางการพัฒนาในพื้นที่

1) ปัจจัยต้นทุนการผลิต โดยผู้ส่งออกส่วนมากเป็นผู้ผลิตรายใหญ่เป็นอุปสรรคต่อโรงงานขนาดเล็กที่จะเข้าแข่งขัน แก้ไขได้โดยการพัฒนาอุตสาหกรรมเครือข่ายและลดค่าใช้จ่ายขั้นตอนการขออนุมัติฮาลาล

2) ปัจจัยด้านการตลาด เน้นการได้รับรองจากองค์กรศาสนาอิสลามที่เคร่งครัดและการกำหนดเป้าหมายการตลาดที่ชัดเจน โดยเฉพาะในกลุ่มเมืองหลวงที่มีประชากรสูง เพื่อลดค่าใช้จ่ายทางการตลาด

3) เร่งรัดแก้ไขปัญหาและอุปสรรคการขาดแคลนวัตถุดิบ การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต ประสิทธิภาพการตลาด การกีดกันทางการค้าของคู่ค้า และการระงับผู้ประกอบการด้านกฎระเบียบข้อบังคับของรัฐ โดยเน้นพัฒนาวัตถุดิบในประเทศที่ช่วยลดต้นทุนสนับสนุนด้านการขนส่งและส่งออก อำนวยความสะดวกเพื่อสร้างการยอมรับจากมุสลิม การพัฒนาแรงงาน และการใช้ที่ดินเป็นฐานการผลิตเพื่อสร้างการยอมรับจากมุสลิม

4) ข้อจำกัดทางธุรกิจ เช่น การหามาได้ซึ่งปัจจัยการผลิต สถานะทางการตลาดของผู้ผลิตไทยในการเข้าตลาดเก่าและตลาดใหม่ และการยอมรับด้านผลิตภัณฑ์ของไทย

5) ควรให้รัฐเป็นผู้นำดำเนินนโยบายการตลาดและเอกชนพัฒนาศักยภาพการผลิต

6) แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล โดยให้รัฐพัฒนาแหล่งวัตถุดิบรองรับส่งเสริมการใช้ระบบการจัดการคุณภาพและความปลอดภัยตามมาตรฐานสากล พัฒนาเทคโนโลยีที่ยกระดับความสามารถแข่งขันในตลาดโลก ส่งเสริมการเชื่อมโยงอุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดกลางเท่ากับอุตสาหกรรมขนาดใหญ่

4.7 ข้อเสนอแผนปฏิบัติการระหว่างปี 2545-2548

1) แผนงาน/โครงการเร่งด่วนในระหว่างปี 2545-2548 ได้แก่ การเร่งรัดและเน้นด้านการพัฒนาด้านการตลาด และการปรับปรุงกลไกการรับรองมาตรฐานอาหารฮาลาล ซึ่งจะช่วยยกระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลของประเทศเข้าสู่มาตรฐานสากลตามหลักศาสนาอิสลาม ส่วนในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เห็นควรเน้นการวิจัยพัฒนามาตรฐานผลิตภัณฑ์ และวัตถุดิบ ประเภทอื่นๆ นอกเหนือจากผลิตภัณฑ์ประมงที่มีอยู่แล้วในพื้นที่ ให้สามารถแข่งขันกับพื้นที่อื่นได้ เช่น กล้วยปิ้ง โด พะ แคะ ผัก ผลไม้

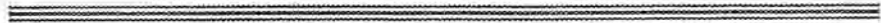
2) ด้านการพัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เช่น การพัฒนาและปรับปรุงท่าเรือ และเขตอุตสาหกรรมปีตธานี ทั้งด้านขีดความสามารถและการปรับปรุงสุขอนามัย ตลอดจนการขยายหรือพัฒนาเขตอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลในพื้นที่ตามที่ได้เสนอไว้ในแผนการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล ที่ ค.ร.ม. ได้ให้ความเห็นชอบ

3) แผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลฯ ระหว่างปี 2545-2548 เบื้องต้น ประกอบด้วย 3 แผนงาน งบประมาณ 150.98 ล้านบาท ได้แก่

- แผนงานวิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ งบประมาณ 40.91 ล้านบาท

- แผนพัฒนาการตลาด งบประมาณ 10.35 ล้านบาท

- แผนปรับปรุงกลไกการรับรองมาตรฐานกิจการฮาลาล งบประมาณ 9.72 ล้านบาท

บรรณานุกรม

- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม . “สรุปคู่มือทางกาารลงทุนในภูมิภาคแยกรายจังหวัด” , สิงหาคม 2540
- คณะกรรมการพัฒนาชนบทและกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ , “สรุปสาระสำคัญแผนลงทุนจังหวัด จำแนกเป็นรายภาค” , 2537
- ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้ , “รายงานเศรษฐกิจภาคใต้รายเดือน ตุลาคม 2544” , ปีที่ 25 เล่มที่ 10
- ศูนย์เศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคใต้ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม , “โครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ทิศทางรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ และแนวทางการดำเนินงานทางการเมืองของพรรค” , ข้อมูลประกอบการสัมมนาของพรรคชาติพัฒนา 2540
- ศูนย์สารสนเทศการเกษตร สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร , “สถิติการเกษตรของประเทศไทย ปีเพาะปลูก 2543/44” , กันยายน 2544
- สำนักงานคณะกรรมการประสานการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน (สสพ.) สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ , “แผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ระหว่างปี 2545-2548” , มกราคม 2545
- สำนักงานคณะกรรมการประสานการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน (สสพ.) สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ , “ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจเมืองชายแดนของประเทศไทย: แผนปฏิบัติการ ปี 2546-2549” , 31 มกราคม 2545
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ , “แผนพัฒนาเศรษฐกิจชายแดนไทย-มาเลเซีย พ.ศ. 2541-2544” , มิถุนายน 2541
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ , “รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการศึกษาแผนแม่บทเพื่อการพัฒนาพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้” , มีนาคม 2540
- สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดภูเก็ต , “รายงานภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมจังหวัดภูเก็ต ปี 2544” , 2544
- สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดระนอง , “ภาวะเศรษฐกิจและทำเนียบโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดระนอง ปี 2539” , ธันวาคม 2539
- สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดสุราษฎร์ธานี , “รายงานภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมจังหวัดสุราษฎร์ธานี” , 2544

<http://www.nesdb.go.th/>

http://www.nesdb.go.th/Main_menu/rural/rural_data/South_Project_data/south_project.html

http://www.nesdb.go.th/Main_menu/rural/rural_data/Phuket_data/phuket.html

<http://www.airportthai.or.th/>

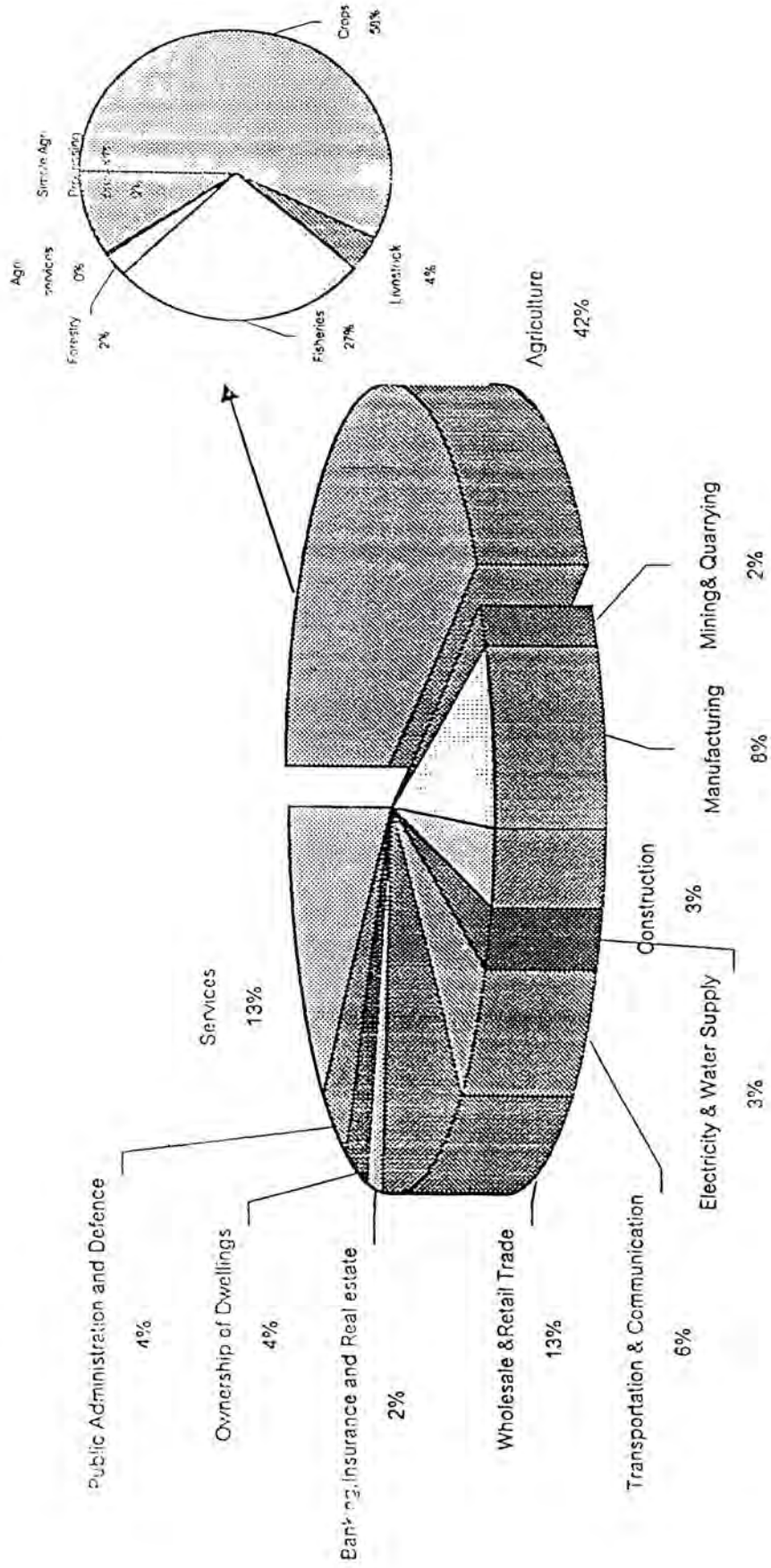
ภาคผนวกตาราง/ รูป

ตารางที่ 1 ดัชนีทางเศรษฐกิจของภาคใต้ Gross Regional Product (GRP) at Constant 1988 Prices (ล้านบาท)

	1993	%	1996	%	1999	%
Agriculture	88,279	41.0%	106,209	38.9%	105,612	41.0%
Crops	45,673	21.2%	57,227	21.0%	60,347	23.4%
Livestock	3,730	1.7%	4,291	1.6%	4,156	1.6%
Fisheries	25,561	11.9%	30,627	11.2%	28,347	11.0%
Forestry	3,572	1.7%	2,648	1.0%	2,452	1.0%
Agri. services	329	0.2%	309	0.1%	289	0.1%
products	9,413	4.4%	10,907	4.0%	10,021	3.9%
Mining & Quarrying	3,817	1.8%	5,832	2.1%	5,298	2.1%
Manufacturing	15,315	7.1%	19,617	7.2%	19,968	7.8%
Construction	10,826	5.0%	18,514	6.8%	8,485	3.3%
Electricity & Water Supply	4,419	2.1%	6,295	2.3%	7,080	2.8%
Transportation & Communication	13,458	6.3%	18,969	7.0%	16,711	6.5%
Wholesale & Retail Trade	31,738	14.7%	38,824	14.2%	33,365	13.0%
Banking, Insurance and Real estate	9,644	4.5%	13,354	4.9%	5,645	2.2%
Ownership of Dwellings	6,572	3.1%	7,975	2.9%	9,518	3.7%
Public Administration and Defence	8,458	3.9%	10,618	3.9%	11,574	4.5%
Services	22,794	10.6%	26,652	9.8%	34,163	13.3%
GRP (Million baht)	215,319		272,859		257,419	
Population (1000 persons)	7,630		7,961		8,253	

ที่มา : สศช.

รูปที่ 1 สัดส่วนของผลิตภัณฑ์มวลรวมในภาคใต้ ปี 2542 (1999) ณ ราคาคงที่ ปี 2531

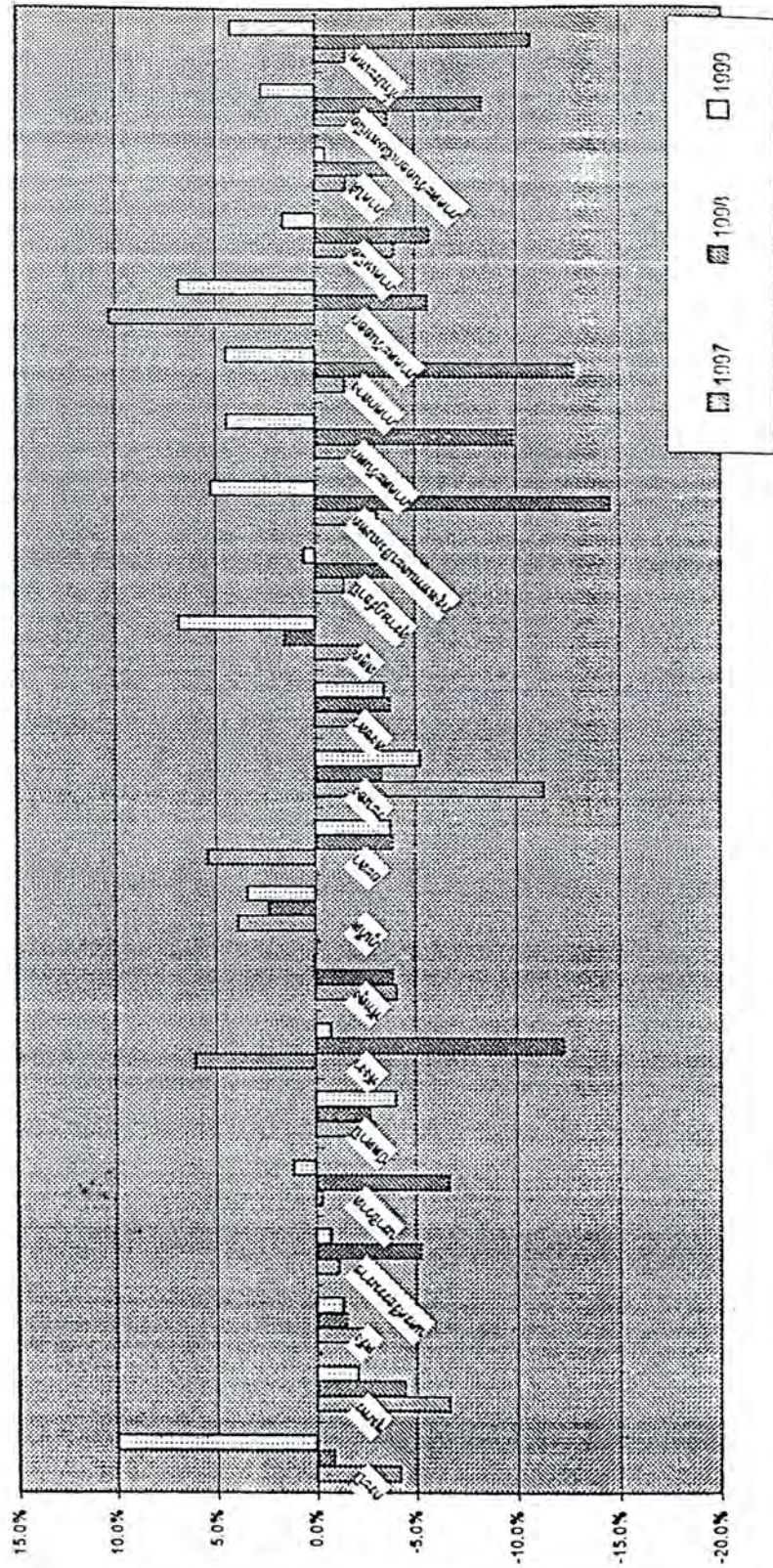

ตารางที่ 2 อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของแต่ละจังหวัดภาคใต้ และภูมิภาคต่างๆ

พื้นที่	ผลิตภัณฑ์มวลรวม ณ ราคาคงที่ปี 1988 (2531)				%Growth		
	1996	1997	1998	1999	1997	1998	1999
กระบี่	11,656	11,167	11,077	12,181	-4.2%	-0.8%	10.0%
ชุมพร	14,265	13,314	12,721	12,468	-6.7%	-4.5%	-2.0%
ตรัง	19,273	18,808	18,541	18,306	-2.4%	-1.4%	-1.3%
นครศรีธรรมราช	43,031	42,578	40,349	40,071	-1.1%	-5.2%	-0.7%
นราธิวาส	13,859	13,821	12,893	13,035	-0.3%	-6.7%	1.1%
ปัตตานี	17,347	16,843	16,397	15,742	-2.9%	-2.6%	-4.0%
พังงา	10,441	11,069	9,700	9,629	6.0%	-12.4%	-0.7%
พัทลุง	9,925	9,522	9,154	9,161	-4.1%	-3.9%	0.1%
ภูเก็ต	20,300	21,084	21,573	22,302	3.9%	2.3%	3.4%
ยะลา	11,466	12,084	11,617	11,182	5.4%	-3.9%	-3.7%
ระนอง	9,173	8,127	7,858	7,445	-11.4%	-3.3%	-5.3%
สงขลา	49,087	48,028	46,224	44,649	-2.2%	-3.8%	-3.4%
สตูล	8,091	7,892	8,009	8,556	-2.5%	1.5%	6.8%
สุราษฎร์ธานี	34,946	34,457	32,513	32,692	-1.4%	-5.6%	0.6%
กรุงเทพและปริมณฑล	1,584,199	1,535,656	1,311,597	1,380,394	-3.1%	-14.6%	5.2%
ภาคตะวันตก	127,093	123,858	111,713	116,653	-2.5%	-9.8%	4.4%
ภาคกลาง	150,676	148,545	129,432	135,199	-1.4%	-12.9%	4.5%
ภาคตะวันออก	355,989	392,617	370,387	395,711	10.3%	-5.7%	6.8%
ภาคเหนือ	280,048	268,942	253,452	257,459	-4.0%	-5.8%	1.6%
ภาคใต้	272,859	268,794	258,626	257,419	-1.5%	-3.8%	-0.5%
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	348,758	336,114	308,152	316,323	-3.6%	-8.3%	2.7%
ทั้งประเทศ	3,119,621	3,074,528	2,743,359	2,859,157	-1.4%	-10.8%	4.2%

ที่มา: สศช.

รูปที่ 2 อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ของแต่ละจังหวัดภาคใต้ และภูมิภาคต่างๆ

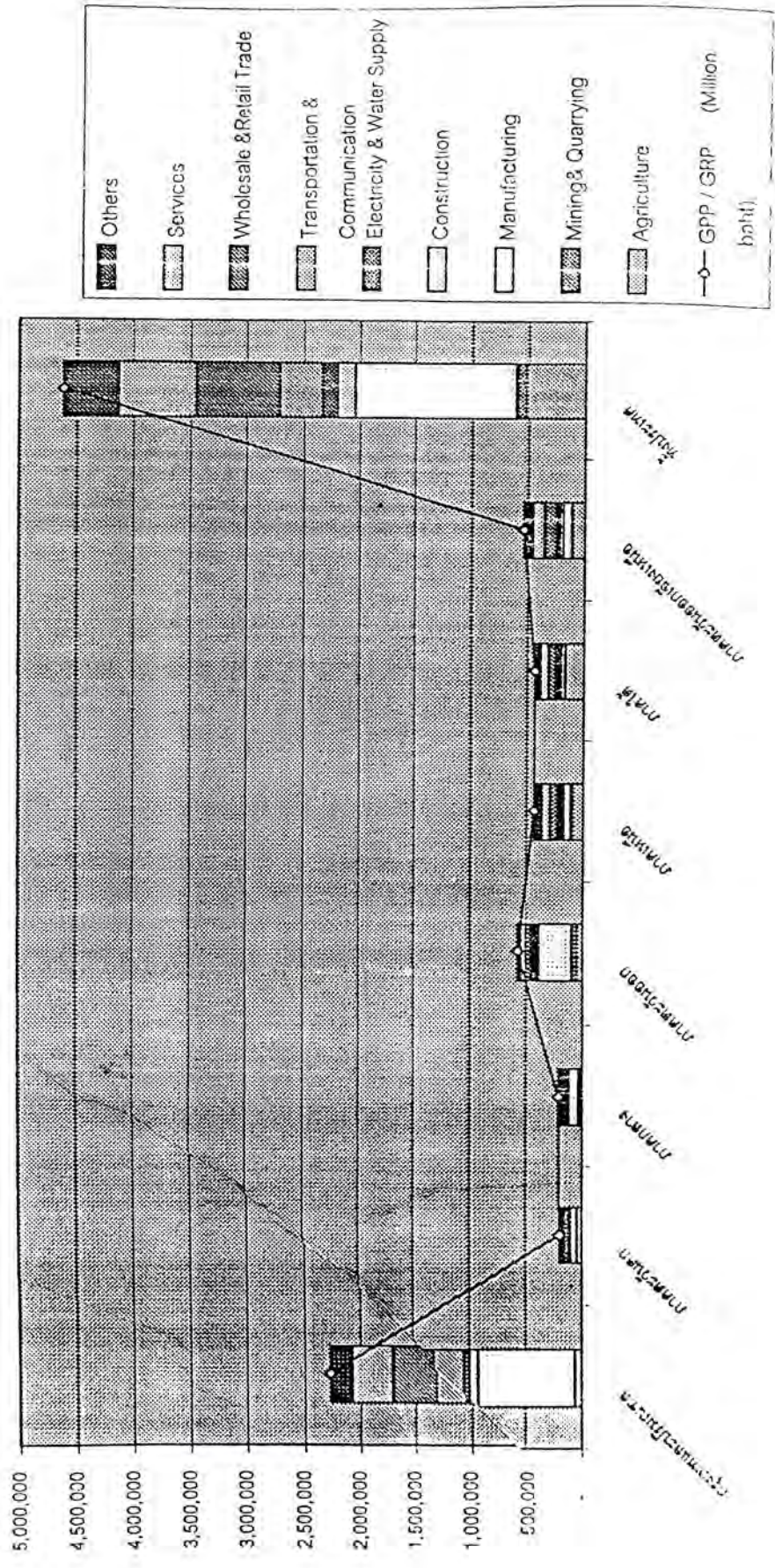

ตารางที่ 3 สัดส่วนทางเศรษฐกิจปี 1999 Gross Provincial Product (GPP) & Gross Regional Product (GRP) at Current Market Prices

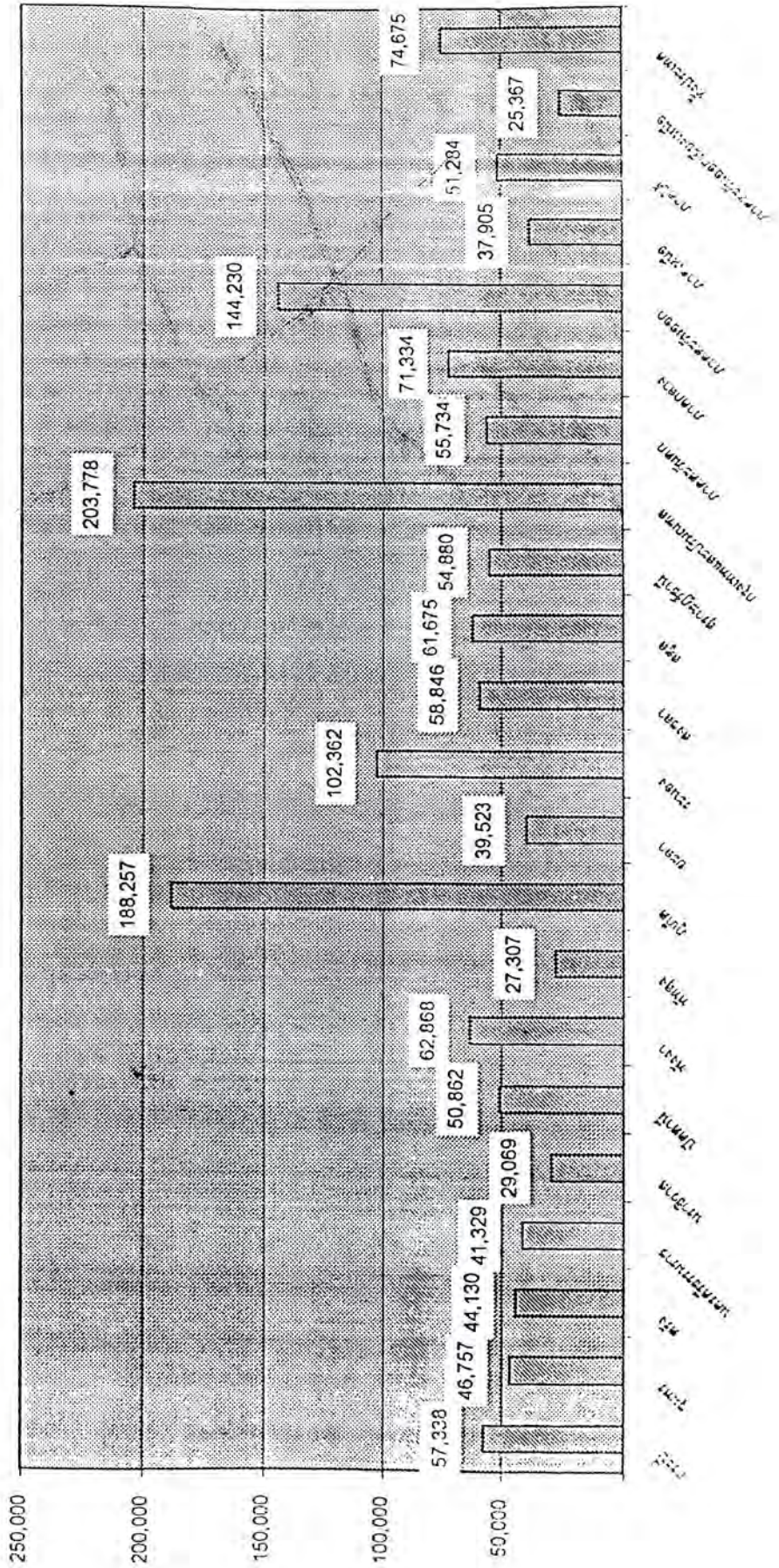
	Agriculture	Mining & Quarrying		Manufacturing	Construction	Electricity & Water Supply			Wholesale & Retail Trade	Services	Others	GPP/GRP (Million baht)	GPP/GRP per Capita (baht)	Population (1000 persons)
						Water Supply	Communication							
กระบี่	9,091	23	492	615	243	555	2,230	3,689	1,926	18,864	57,338	329		
กาญจนบุรี	8,990	146	1,298	537	403	713	2,964	2,502	3,160	20,713	46,757	443		
กำแพงเพชร	13,241	57	1,450	775	510	1,005	3,637	3,150	3,491	27,316	44,130	619		
นครสวรรค์	18,372	6,292	3,867	4,700	4,586	2,513	10,178	8,879	8,392	67,779	41,329	1,640		
นครราชสีมา	6,740	134	879	504	298	854	4,087	2,721	2,881	19,098	29,069	657		
บุรีรัมย์	18,315	166	1,132	428	360	858	4,111	2,881	2,978	31,229	50,862	614		
พิษณุโลก	9,776	77	551	212	251	422	1,464	1,236	1,539	15,528	62,868	247		
พิจิตร	3,889	21	476	317	219	759	3,203	2,468	2,766	14,118	27,307	517		
ภูเก็ต	4,206	27	4,060	1,285	935	4,176	4,784	15,351	2,639	37,463	188,257	199		
ยะลา	4,172	53	1,867	495	373	883	2,620	2,876	2,865	16,204	39,523	410		
ระนอง	8,006	54	1,211	214	284	421	1,619	1,156	1,161	14,126	102,362	138		
สงขลา	26,352	110	5,774	4,101	2,159	5,913	9,539	13,190	11,479	78,617	58,846	1,305		
สตูล	9,628	78	767	371	206	310	1,789	1,262	1,378	15,789	61,675	256		
สุราษฎร์ธานี	15,295	979	5,816	1,915	1,274	2,770	5,384	9,111	5,860	48,404	54,880	882		
กรุงเทพมหานคร	56,350	670	862,170	70,627	50,965	264,225	397,442	363,815	201,984	2,268,248	203,778	11,131		
ภาคตะวันออก	37,886	4,458	48,010	7,407	5,318	10,942	33,616	22,349	22,352	192,338	55,734	3,451		
ภาคกลาง	21,406	6,923	82,026	7,563	10,958	9,643	27,919	19,423	21,792	207,653	71,334	2,911		
ภาคตะวันออกเฉียง	47,478	45,706	284,583	12,396	31,025	23,721	48,948	42,127	32,572	500,556	144,230	3,942		
ภาคเหนือ	91,604	15,628	56,277	20,551	9,517	20,561	69,034	74,308	67,586	425,066	37,905	11,214		
ภาคใต้	156,073	8,217	29,640	16,469	12,101	22,149	57,609	70,473	50,518	423,249	51,284	8,253		
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	106,161	4,268	72,663	27,070	10,029	24,791	101,254	98,299	85,742	530,277	25,367	20,904		
ทั้งหมด	516,957	85,870	1,435,369	162,083	129,914	376,033	735,822	690,794	482,544	4,615,386	74,675	61,806		

ที่มา : สศท.

รูปที่ 4 ผลิตภัณฑ์มวลรวมภาค ปี 2542 (1999) ณ ราคาปัจจุบัน

รูปที่ 5 รายได้เฉลี่ยของประชากรต่อหัว ปี 2542 (GPP/GRP 1999 per Capita)

ตารางที่ 4 การใช้ที่ดินของประเทศไทย เป็นรายภาค พ.ศ. 2541 (หน่วยไร่)

ภาค	เนื้อที่ทั้งหมด	เนื้อที่ป่าไม้	ขนาดของ ฟาร์ม	จำนวนฟาร์ม	เนื้อที่ถือครอง ทางการเกษตร	เนื้อที่ไม่ได้ จำแนก
เหนือ	106,027,680	45,660,825	23.10	1,223,783	28,274,892	32,091,๙๘๘
ตะวันออกเฉียงเหนือ	105,533,963	13,114,948	23.72	2,420,525	57,429,749	34,98๙,2๑๕
กลาง	64,938,253	14,722,454	30.59	845,891	25,883,514	24,332,265
ใต้	44,196,992	7,578,201	22.26	844,775	18,805,370	17,813,421
รวม	320,696,888	81,076,428	24.44	5,334,974	130,393,525	109,226,๙35

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

ตารางที่ 5 การผลิต/การส่งออกในภาคเกษตร

ปี	แร่สีบุก				ยางพารา /ยางแผ่นดิบ /ยางแผ่นรมควัน ชั้น 3 (การส่งออกทางภาคใต้)	
	ผลผลิต (ตัน) ^{1/}	ราคาจับซื้อแร่สีบุก ^{2/} (บาท/กก.)	ปริมาณการส่งออก ^{3/} (ตัน)	มูลค่าส่งออก (ล้านบาท)	ปริมาณ (ตัน)	มูลค่า (ล้านบาท)
2534	13,623.1	96.9	6,708.9	942.4	741,496.0	14,745.8
2535	10,465.5	105.7	6,308.2	941.7	913,503.0	18,205.6
2536	5,865.0	89.0	2,974.9	389.7	999,501.0	19,197.8
2537	3,203.2	94.6	2,662.6	359.5	1,096,045.4	26,570.6
2538	2,014.2	107.0	2,691.6	429.2	1,095,939.7	38,443.0
2539	1,677.7	106.2	3,514.4	555.0	1,317,874.6	43,109.6
2540	696.9	116.8	6,717.3	1,197.3	1,354,929.4	40,078.3
2541	2,150.7	156.6	10,266.2	2,349.7	1,389,912.2	39,659.2
2542	3,349.7	141.8	11,789.7	2,407.9	1,477,468.4	32,218.9
2543	2,379.7	151.0	12,313.5	2,697.3	1,975,342.3	46,143.1
2544 (มค.-ตค.)	1,990.9	137.3	13,995.0	2,806.9	1,610,984.6	37,212.4
ม.ค.	176.3	152.3	990.3	224.4	147,320.7	3,517.3
ก.พ.	200.5	150.7	984.1	215.5	174,329.2	4,107.3
มี.ค.	250.8	153.0	1,456.4	316.0	145,010.8	3,507.6
เม.ย.	244.0	155.0	1,043.1	228.5	120,714.0	2,897.2
พ.ค.	222.4	151.3	852.8	192.2	137,076.0	3,225.0
มิ.ย.	225.0	144.9	1,402.9	310.5	178,988.2	4,178.3
ก.ค.	186.9	126.6	1,892.8	397.3	187,209.5	4,361.9
ส.ค.	205.5	115.7	1,561.9	301.9	195,519.7	4,540.7
ก.ย.	165.3	111.5	1,561.9	255.9	163,279.5	3,518.1
ต.ค.	114.2	112.2	2,248.8	364.7	161,537.0	3,359.0

ที่มา: รายงานเศรษฐกิจภาคใต้รายเดือน ตุลาคม 2544 , ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้

1/ สำนักงานทรัพยากรธรณีเขต 1 และ 2

2/ บริษัท ไทยแลนด์สเมตติ้งแอนดรีไฟน์มิ่ง จำกัด (ไทยซาร์โก้)

3/ สำนักงานด่านศุลกากรในภาคใต้

ตารางที่ 6 การเลี้ยงกุ้งทะเลเป็นรายจังหวัด พ.ศ. 2541

จังหวัด	จำนวนผู้เลี้ยง (ราย)	เนื้อที่นาุ้ง (ไร่)	ผลผลิตรวม (ตัน)	% ของผลผลิตรวม
รวมทั้งประเทศ	25,977	475,116	252,731	100.0%
นครศรีธรรมราช	3,934	58,254	38,194	15.1%
ฉะเชิงเทรา	5,443	49,040	29,424	11.6%
จันทบุรี	2,104	44,360	26,600	10.5%
พังงา	779	11,389	17,206	6.8%
ชลบุรี	1,099	13,155	14,564	5.8%
สงขลา	1,667	12,416	14,325	5.7%
สุราษฎร์ธานี	1,165	38,019	13,797	5.5%
ตรัง	731	6,799	9,500	3.8%
ปราจีนบุรี	654	10,450	8,184	3.2%
ระนอง	249	6,137	7,484	3.0%
ชุมพร	626	10,917	7,343	2.9%
ประจวบคีรีขันธ์	526	6,023	6,521	2.6%
ปัตตานี	184	4,328	6,076	2.4%
สตูล	300	5,277	5,729	2.3%
กระบี่	725	5,551	5,312	2.1%
ภูเก็ต	150	1,932	3,304	1.3%
สมุทรปราการ	1,396	43,855	2,427	1.0%
พัทลุง	274	1,170	1,421	0.6%
อื่นๆ	3,971	146,044	35,320	14.0%

ที่มา : กรมประมง

ตารางที่ 7 จำนวนชาวต่างประเทศที่เดินทางผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองทางภาคใต้

ปี	สัญชาติ			
	มาเลเซีย	สิงคโปร์	ชาติอื่นๆ	รวม
2534	694,097	146,010	569,472	1,409,579
2535	600,037	136,396	553,507	1,289,940
2536	680,734	152,370	503,527	1,336,631
2537	688,991	148,181	579,300	1,416,472
2538	813,499	149,247	691,308	1,654,054
2539	790,554	140,184	653,580	1,584,318
2540	882,816	140,209	704,167	1,727,192
2541	817,231	181,702	729,780	1,728,713
2542	847,552	203,905	847,221	1,898,678
2543	869,689	198,058	1,003,970	2,071,717
2544 (ม.ค.-ต.ค.)	735,527	119,227	861,749	1,716,503
ม.ค.	65,551	7,399	117,627	190,577
ก.พ.	58,399	9,307	99,992	167,698
มี.ค.	66,818	13,090	100,012	179,920
เม.ย.	74,518	11,032	84,833	170,383
พ.ค.	72,779	13,080	64,332	150,191
มิ.ย.	80,438	21,034	73,059	174,531
ก.ค.	63,431	11,933	86,561	161,925
ส.ค.	79,214	11,432	93,760	184,406
ก.ย.	83,807	10,000	71,968	165,775
ต.ค.	90,572	10,920	69,605	171,097

ที่มา : ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองสงขลา ภูเก็ต ระนอง นราธิวาส ยะลา และสตูล

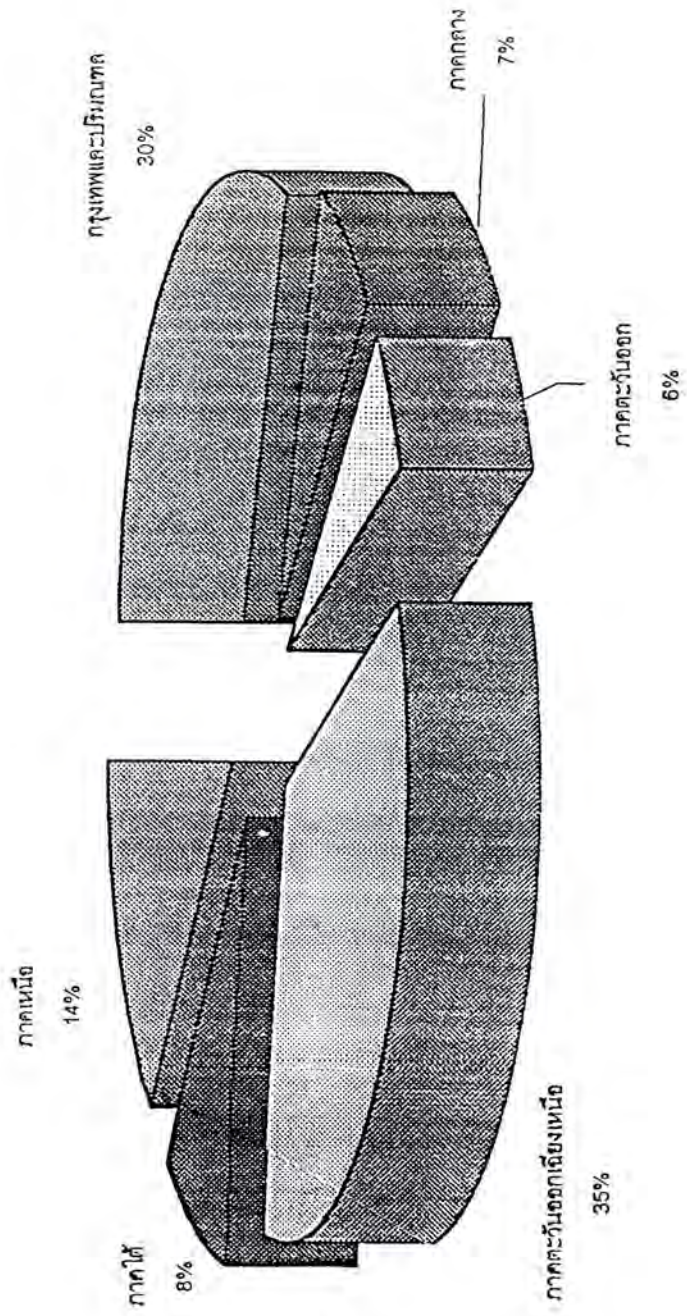
(รายงานภาวะเศรษฐกิจภาคใต้รายเดือน ตุลาคม 2544 , ธนาคารแห่งประเทศไทย
สำนักงานภาคใต้)

ตารางที่ 8 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรมรายพื้นที่

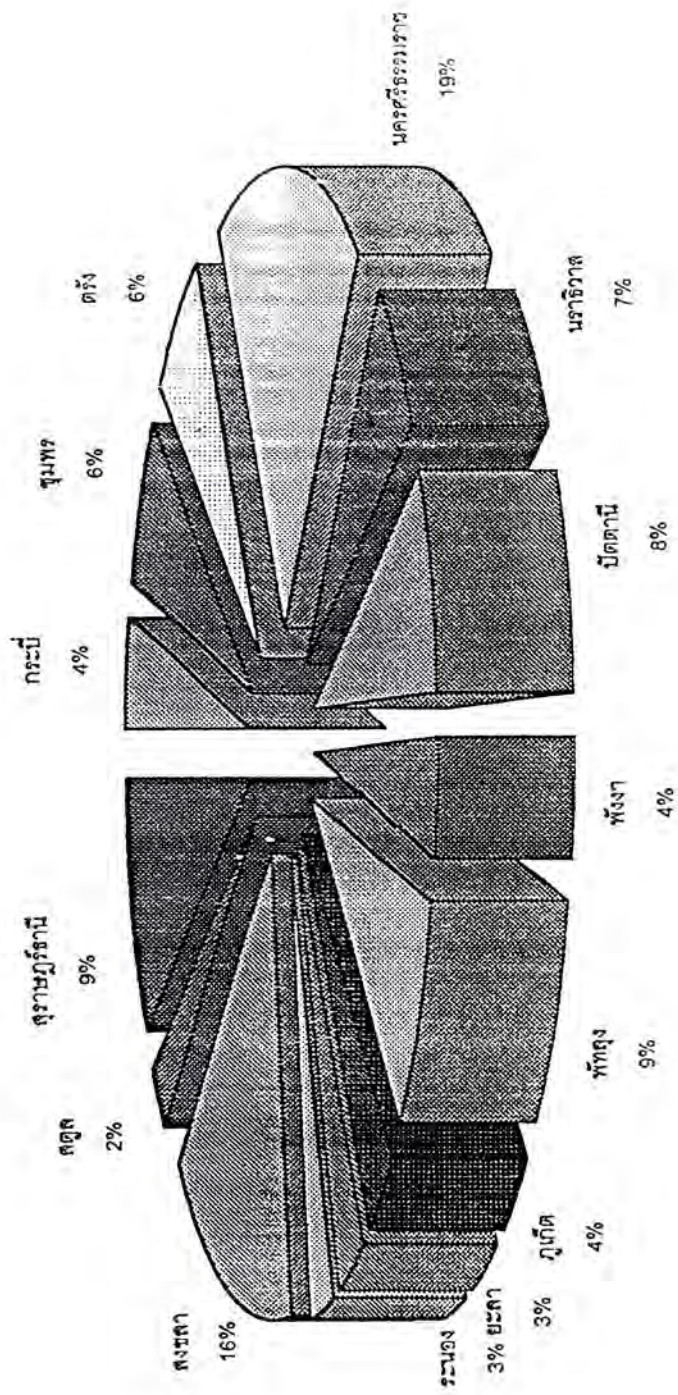
พื้นที่	จำนวนโรงงาน	จำนวนคนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
กระบี่	414	5,865	3,546	2,319	3,022.16
ชุมพร	680	10,818	5,888	4,930	5,243.23
ศรีสะเกษ	680	17,017	8,120	8,897	5,503.92
นครศรีธรรมราช	1,996	24,127	16,690	7,437	40,502.45
นราธิวาส	712	5,098	4,068	1,030	1,713.46
ปัตตานี	870	9,963	6,266	3,697	2,803.89
พังงา	442	3,972	3,073	899	1,973.43
พัทลุง	926	3,414	2,824	590	916.10
ภูเก็ต	432	6,992	4,363	2,629	3,680.68
ยะลา	366	8,161	5,761	2,400	5,107.92
ระนอง	348	5,657	3,988	1,669	2,188.23
สงขลา	1,670	67,197	28,147	39,050	29,679.96
สตูล	266	3,194	2,232	962	1,468.21
สุราษฎร์ธานี	995	26,990	16,203	10,787	26,404.89
กรุงเทพและปริมณฑล	39,823	1,789,308	1,066,938	722,370	1,047,259.27
ภาคกลาง	9,716	347,808	213,654	134,154	462,075.42
ภาคตะวันออก	7,270	405,944	249,698	156,246	944,928.41
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	45,723	306,034	184,911	121,123	187,710.16
ภาคใต้	10,797	198,465	111,169	87,296	130,208.53
ภาคเหนือ	18,007	236,530	146,219	90,311	162,663.26
ทั่วประเทศ	131,336	3,284,089	1,972,589	1,311,500	2,934,845.05

ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

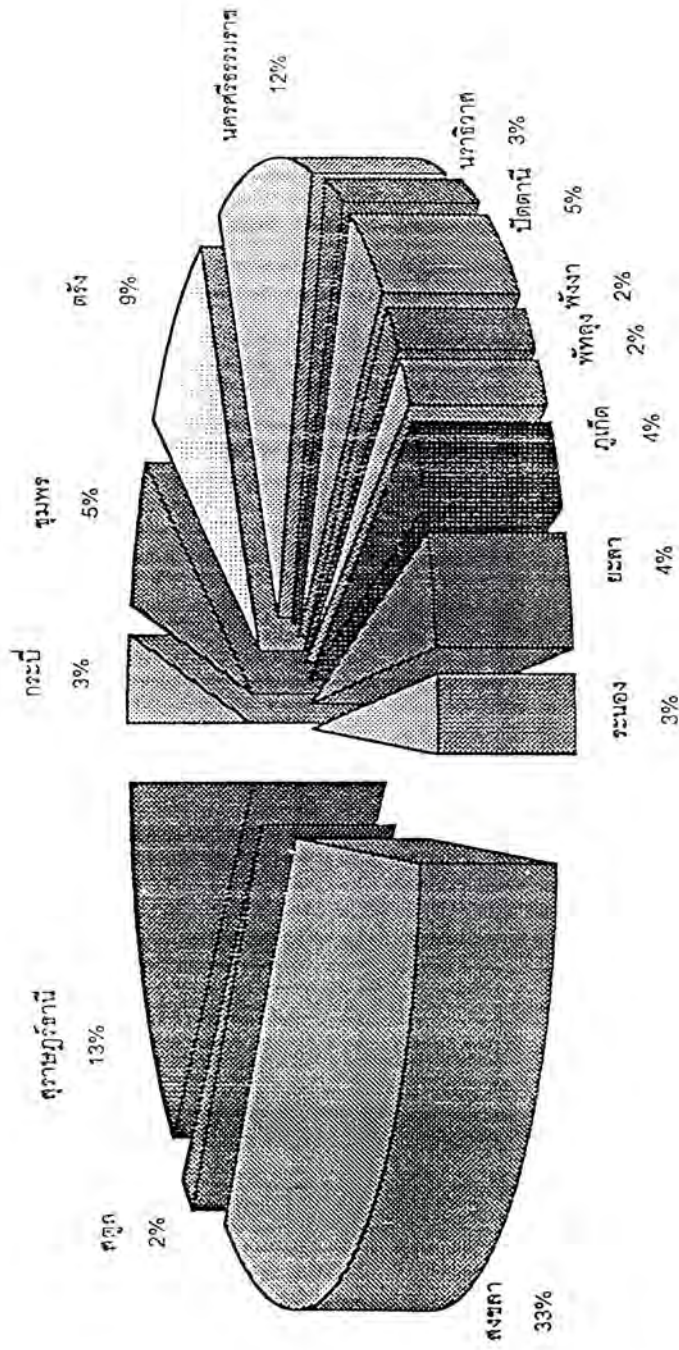
รูปที่ 6 สัดส่วนจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในแต่ละภูมิภาค

รูปที่ 7 สัดส่วนจำนวนโรงงานในแต่ละจังหวัดภาคใต้

รูปที่ 10 สัดส่วนการจ้างแรงงานในภาคอุตสาหกรรม ในแต่ละจังหวัดภาคใต้

ตารางที่ 9 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของภาคใต้

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	4,242	56,583	22,212	34,371	22,921.42
02	อุตสาหกรรมเครื่องดื่ม	35	1,907	1,408	499	2,153.91
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสัตรี ผลิตภัณฑ์หนังสัตรี	16	374	179	195	183.58
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า	4	415	72	343	43.67
06	ผลิตหนังสัตรี ผลิตภัณฑ์หนังสัตรี หนังสัตรี รองเท้า เครื่องแต่งกาย	9	564	138	426	147.97
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	922	30,532	22,498	8,034	15,178.21
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	275	6,244	4,270	1,974	1,478.69
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	17	201	165	36	706.69
10	พิมพ์โฆษณาและอุตสาหกรรมกรรมการพิมพ์	74	703	502	201	600.14
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	43	719	477	242	2,392.79
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	48	829	696	133	1,240.68
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	641	43,485	20,596	22,889	23,182.72
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	1,019	14,003	11,237	2,766	9,377.58
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน	21	475	429	46	951.72
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	585	4,223	3,786	437	1,803.35
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	524	3,270	3,085	185	1,637.90
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า	32	578	288	290	73.55
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	879	6,882	6,832	50	4,294.77
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	1,125	5,851	5,715	136	3,298.49
21	ผลิตประเภทอื่น	286	21,279	6,584	13,553	37,610.72
	รวม	10,797	42,083	111,169	87,296	130,208.53

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 10 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดนครศรีธรรมราช

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	817	3,055	2,364	691	5,077.43
02	อุตสาหกรรมเครื่องดื่ม	1	7	7	-	0.60
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสัตรี ผลิตภัณฑ์หนังสือตรี	4	55	52	3	2.57
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า					
06	ผลิตหนังสือตรี ผลิตภัณฑ์หนังสือตรี หนังสือตรี รองเท้า เครื่องแต่งกาย					
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	132	5,596	4,341	1,255	1,105.87
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	9	211	136	75	28.99
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	2	27	25	2	182.80
10	พิมพ์ โฆษณาและอุตสาหกรรมการพิมพ์	4	31	31	-	3,023.00
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	5	84	78	6	1,723.39
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	12	131	113	18	383.39
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	111	4,888	2,647	2,241	2,915.97
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	258	3,817	3,024	793	5,313.06
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน	1	8	8	-	3.80
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	45	245	244	1	54.19
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	80	432	428	4	67.91
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า	4	12	12	-	0.99
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	117	915	896	19	197.72
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	354	1,498	1,477	21	576.99
21	ผลิตประเภทอื่น	40	3,110	807	2,308	22,863.33
	รวม	1,996	6,212	16,690	7,437	40,502.45

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 11 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดกระบี่

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	146	1,920	865	1,055	1,208.31
02	อุตสาหกรรมเครื่องดื่ม		-		-	
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสัตว์ ผลิตภัณฑ์หนังสัตว์	1	41	-	41	8.00
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า					
06	ผลิตหนังสือ ผลิตภัณฑ์หนังสือ หนังสัตว์ รองเท้า เครื่องแต่งกาย					
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	27	784	561	223	190.31
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	19	167	167		31.26
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ					
10	พิมพ์ โฆษณาและอุตสาหกรรมการพิมพ์	3	23	13	10	4.48
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	2	12	11	1	115.52
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	2	19	13	6	27.40
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	29	1,597	752	845	715.07
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โอลิโอะ	60	530	423	107	200.63
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน					
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	24	111	109	2	49.80
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	17	89	85	4	27.04
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า	1	3	3	-	0.10
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	40	233	218	15	187.61
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	35	183	183	-	159.05
21	ผลิตประเภทอื่น	8	153	143	10	97.56
	รวม	414	5,865	3,546	2,319	3,022.16

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 12 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดพังงา

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	112	905	502	403	344.65
02	อุตสาหกรรมเครื่องดื่มน้ำ	1	13	10	3	2.00
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสัตรี ผลิตภัณฑ์หนังสัตรี		-	-		
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า					
06	ผลิตหนังสัตรี ผลิตภัณฑ์หนังสัตรี หนังสัตรี รองเท้า เครื่องแต่งกาย					
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	45	896	705	190	596.38
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	5	112	65	47	17.32
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	1		2	2	0.77
10	พิมพ์ โฆษณาและอุตสาหกรรมการพิมพ์	1	7	7	-	0.56
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	2	21	21	-	9.96
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	1	15	15	-	7.00
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	22	611	409	202	246.21
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	52	445	410	35	266.00
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน	2		16	-	1.95
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	37	116	116	-	21.16
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	24	116	116	-	14.19
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า	2	5	5	-	1.30
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	58	244	241	3	92.76
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	69	397	389	8	287.97
21	ผลิตประเภทอื่น	8	49	43	6	63.22
	รวม	442	3,952	3,073	899	1,973.43

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 13 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดภูเก็ต

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	51	817	476	341	583.69
02	อุตสาหกรรมเครื่องดื่ม	9	437	183	254	284.71
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสัตว์ ผลิตภัณฑ์หนังสัตว์	1	10	5	5	3.60
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า					
06	ผลิตหนังสัตว์ ผลิตภัณฑ์หนังสัตว์ ชนสัตว์ รองเท้า เครื่องแต่งกาย	1		40	375	60.00
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	30	231	209	22	81.64
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	28	478	457	21	24.28
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ					
10	พิมพ์ โฆษณาและอุตสาหกรรมการพิมพ์	15	113	84	29	49.84
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	1	10	10	-	6.00
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	1	11	11	-	16.80
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	21	1,394	631	763	452.29
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	34	513	454	59	247.79
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน	3		147	11	752.28
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	34	174	169	5	32.70
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	58	298	295	3	142.86
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า	6	326	41	285	9.37
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	100	928	851	77	470.62
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	1	5	5	-	3.60
21	ผลิตประเภทอื่น	38	674	295	379	498.42
	รวม	432	6,419	4,363	2,629	3,680.69

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 14 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดสุราษฎร์ธานี

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	161	5,406	2,553	2,853	4,617.01
02	อุตสาหกรรมเครื่องดื่ม	8	855	655	180	1,551.33
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสั้ว ผลิตภัณฑ์หนังสั้ว	1	56	40	16	139.00
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า	3	368	55	313	38.97
06	ผลิตหนังสั้ว ผลิตภัณฑ์หนังสั้ว หนังสั้ว รองเท้า เครื่องแต่งกาย	2		10	1	3.42
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	173	6,757	4,862	1,895	5,820.60
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	55	899	763	136	224.86
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	1		3	3	2.00
10	พิมพ์ โฆษณาและอุตสาหกรรมการพิมพ์	4	23	17	6	6.50
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	5	157	98	59	99.81
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	6	160	104	56	280.36
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	41	4,419	2,176	2,243	3,419.61
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	117	1,786	1,412	374	811.11
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน					
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	46	502	447	55	409.31
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	66	451	434	17	314.69
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า	3	45	45	-	0.38
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	79	911	853	58	663.00
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	185	884	869	15	472.08
21	ผลิตประเภทอื่น	39	3,283	776	2,507	7,420.84
	รวม	995	26,973	16,203	10,787	26,404.88

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 15 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดระนอง

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	98	2,653	1,465	1,188	1,116.15
02	อุตสาหกรรมเครื่องดื่ม	4	48	48	-	41.20
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสัตรี ผลิตภัณฑ์หนังสัตรี		-			
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า					
06	ผลิตหนังสัตรี ผลิตภัณฑ์หนังสัตรี ขนสัตรี รองเท้า เครื่องแต่งกาย					
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	69	1,354	1,300	54	244.48
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	6	72	72	-	7.69
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ					
10	พิมพ์ โฆษณาและอุตสาหกรรมการพิมพ์		-			
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี		-			
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	1	8	8	-	30.00
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	5	70	40	30	76.90
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	23	195	195	-	101.23
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน	2		20	-	2.62
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	24	121	121	-	28.36
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	29	136	136	-	28.08
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า		-			
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	48	313	293	20	158.48
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	24	109	109	-	160.98
21	ผลิตประเภทอื่น	15	558	181	377	192.07
	รวม	348	5,637	3,988	1,669	2,188.24

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 16 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดชุมพร

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	234	5,536	2,326	3,210	2,305.52
02	อุตสาหกรรมเครื่องดื่มน้ำ	3	37	21	16	14.55
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสัตรี ผลิตภัณฑ์หนังสัตรี	4	63	34	29	11.40
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า					
06	ผลิตหนังสัตรี ผลิตภัณฑ์หนังสัตรี ขนสัตรี รองเท้า เครื่องแต่งกาย	3	102	64	38	79.40
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	32	509	470	39	170.14
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	11	153	149	4	46.43
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	2	15	15	-	1.81
10	พิมพ์ โฆษณาและอุตสาหกรรมการพิมพ์	2	6	4	2	0.72
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	2	42	26	16	38.47
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	3	95	73	22	77.53
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	34	960	565	395	463.80
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	79	563	480	83	281.85
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน					
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	65	263	263	-	59.60
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	33	155	146	9	82.53
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า	2	5	5	-	1.79
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	73	609	545	64	559.91
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	77	253	245	8	68.49
21	ผลิตประเภทอื่น	21	1,452	457	995	979.28
	รวม	680	10,818	5,888	4,930	5,243.22

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 17 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดสงขลา

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	697	24,306	5,777	18,529	4,629.50
02	อุตสาหกรรมเครื่องดื่ม	5	459	426	33	186.10
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสัตรี ผลิตภัณฑ์หนังสัตรี	2	74	27	47	11.00
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า	1	47	17	30	4.70
06	ผลิตหนังสัตรี ผลิตภัณฑ์หนังสัตรี หนังสัตรี รองเท้า เครื่องแต่งกาย					
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	116	5,056	3,225	1,831	5,137.47
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	62	2,413	1,391	1,022	565.88
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	7	126	101	25	510.62
10	พิมพ์ โฆษณาและอุตสาหกรรมการพิมพ์	19	311	181	130	480.88
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	22	370	212	158	396.64
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	3	62	60	2	77.20
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	168	21,018	8,600	12,418	11,287.63
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	79	2,055	1,638	427	1,068.17
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน	5	179	145	34	168.05
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	129	1,714	1,444	270	901.24
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	60	758	639	119	772.43
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า	6	47	42	5	12.42
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	107	1,225	1,129	96	976.78
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	123	831	807	24	510.99
21	ผลิตประเภทอื่น	69	6,136	2,286	3,850	1,982.21
	รวม	1,670	67,197	28,147	39,050	29,679.91

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 18 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดสตูล

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	111	1,167	482	685	378.45
02	อุตสาหกรรมเครื่องดื่ม		-		-	
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสัตว์ ผลิตภัณฑ์หนังสัตว์		-			
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า					
06	ผลิตหนังสือ ผลิตภัณฑ์หนังสือ หนังสัตว์ รองเท้า เครื่องแต่งกาย					
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	31	628	592	36	106.17
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง		-		-	
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ					
10	พิมพ์ โฆษณาและอุตสาหกรรมการพิมพ์	1	6	6	-	0.75
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี		-			
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม		-		-	
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	15	319	218	101	155.34
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	28	383	316	67	195.70
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน				-	
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	8	30	30	-	5.60
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	3	15	15	-	1.63
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า		-			
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	17	175	149	26	100.99
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	43	279	271	8	377.58
21	ผลิตประเภทอื่น	9	192	153	39	146.01
	รวม	266	3,194	2,232	962	1,468.22

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 19 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดตรัง

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	120	4,305	1,488	2,817	1,654.35
02	อุตสาหกรรมเครื่องตี		-			
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสัตว์ ผลิตภัณฑ์หนังสัตว์		-			
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า		-			
06	ผลิตหนังสัตว์ ผลิตภัณฑ์หนังสัตว์ ขนสัตว์ รองเท้า เครื่องแต่งกาย	2		19	12	3.45
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	76	2,763	1,468	1,295	501.88
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	23	628	293	335	58.17
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	2	8	8	-	5.76
10	พิมพ์ โฆษณาและอุตสาหกรรมการพิมพ์	6	25	19	6	9.67
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	2	13	11	2	2.45
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	5	76	58	18	114.65
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	41	3,574	1,744	1,830	1,339.77
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	139	1,470	1,106	364	260.95
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน	3	26	25	1	15.00
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	77	420	338	82	166.32
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	52	300	282	18	48.15
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า		-			
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	68	492	425	67	215.23
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	53	307	284	23	119.97
21	ผลิตประเภทอื่น	11	2,579	552	2,027	988.16
	รวม	680	16,986	8,120	8,897	5,503.93

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 20 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดพิจิตร

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	639	921	782	139	124.71
02	อุตสาหกรรมเครื่องดื่มน้ำ		-			
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสือพิมพ์ ผลิตภัณฑ์หนังสือพิมพ์		-			
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า		-			
06	ผลิตหนังสือพิมพ์ ผลิตภัณฑ์หนังสือพิมพ์ ขนสัตว์ รองเท้า เครื่องแต่งกาย	1	5	5	-	1.70
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	51	577	482	95	80.07
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	14	258	159	99	55.38
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ		-			
10	พิมพ์โฆษณาและอุตสาหกรรมกราฟิก	3	32	32	-	2.30
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	1	2	2	-	0.19
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	2	84	77	7	15.65
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	33	473	311	162	355.09
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	31	304	253	51	66.86
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน		-			
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	22	66	66	-	7.84
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	24	78	78	-	7.02
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า		-			
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	41	278	241	37	69.41
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	61	322	322	-	120.99
21	ผลิตประเภทอื่น	3	14	14	-	8.90
	รวม	926	3,414	2,824	590	916.11

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 21 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดปัตตานี

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	562	4,195	2,034	2,161	1,431.64
02	อุตสาหกรรมเครื่องดื่ม	1	6	6	-	0.60
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสัตรี ผลิตภัณฑ์หนังสัตรี	1	6	-	6	2.00
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า		-			
06	ผลิตหนังสัตรี ผลิตภัณฑ์หนังสัตรี ชนสัตรี รองเท้า เครื่องแต่งกาย					
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	31	1,099	1,066	33	160.63
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	10	54	54	-	3.96
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ		-			
10	พิมพ์ โฆษณาและอุตสาหกรรมการพิมพ์	5	55	52	3	17.26
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	1	8	8	-	0.37
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	2	11	11	-	15.46
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	45	1,069	746	323	501.63
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	64	734	624	110	135.17
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน		-			
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	38	271	266	5	23.42
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	40	248	246	2	94.93
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า	2	9	9	-	0.42
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	40	439	420	19	199.92
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	16	113	113	-	36.74
21	ผลิตประเภทอื่น	12	1,646	611	1,035	179.73
	รวม	870	9,963	6,266	3,697	2,803.88

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 22 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดยะลา

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	98	193	159	34	77.12
02	อุตสาหกรรมเครื่องตัด	1	13	7	6	1.35
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสือพิมพ์ ผลิตภัณฑ์หนังสือพิมพ์		-			
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า		-			
06	ผลิตหนังสือพิมพ์ ผลิตภัณฑ์หนังสือพิมพ์ หนังสือพิมพ์ รองเท้า เครื่องแต่งกาย					
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	63	3,476	2,471	1,005	789.76
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	18	682	449	233	404.49
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ		-			
10	พิมพ์โฆษณาและอุตสาหกรรมกราฟิกพิมพ์	6	45	39	6	8.74
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี		-			
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	2	14	14	-	15.06
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	47	2,203	1,241	962	1,006.71
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	23	534	425	109	288.16
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน	5	68	68	-	8.03
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	16	91	87	4	30.52
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	16	114	105	9	29.59
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า	2	14	14	-	3.64
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	20	126	126	-	77.21
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	40	324	310	14	186.96
21	ผลิตประเภทอื่น	9	264	246	18	2,180.60
	รวม	366	8,161	5,761	2,400	5,107.94

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

ตารางที่ 23 ข้อมูลโรงงานอุตสาหกรรม จำแนกตามกลุ่มอุตสาหกรรม ของจังหวัดนครราชสีมา

กลุ่ม	กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวน โรงงาน	จำนวน คนงาน	คนงานชาย	คนงานหญิง	เงินลงทุน (ล้านบาท)
01	ผลิตอาหาร	406	1,204	939	265	292.83
02	อุตสาหกรรมเครื่องตี	2	21	14	7	11.22
03	ผลิตยาสูบ					
04	ผลิตสิ่งทอ สิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสัตว์ ผลิตภัณฑ์หนังสัตว์	2	69	21	48	5.81
05	ผลิตเครื่องแต่งกาย ยกเว้นรองเท้า		-			
06	ผลิตหนังสือ ผลิตภัณฑ์หนังสือ หนังสัตว์ รองเท้า เครื่องแต่งกาย					
07	ผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	46	806	745	61	192.83
08	ผลิตเครื่องเรือนและเครื่องตกแต่ง	15	117	115	2	9.98
09	ผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	2	15	11	4	2.92
10	พิมพ์ โฆษณาและอุตสาหกรรมการพิมพ์	5	26	17	9	15.21
11	ผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี		-		-	
12	โรงกลั่นน้ำมันปิโตรเลียม	8	143	139	4	180.18
13	ผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	29	890	516	374	246.69
14	ผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ	32	664	477	187	140.91
15	อุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้าขั้นมูลฐาน		-			
16	ผลิตภัณฑ์โลหะ	20	99	86	13	13.33
17	ผลิตภัณฑ์เครื่องยนต์เครื่องจักร	22	80	80	-	6.88
18	ผลิตเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ที่ใช้ไฟฟ้า	4	112	112	-	43.15
19	ผลิตอุปกรณ์การขนส่ง	71	484	445	39	325.13
20	ทำเหมืองแร่อื่นๆ	44	346	331	15	216.10
21	ผลิตประเภทอื่น	4	22	20	2	10.38
	รวม	712	5,098	4,068	1,030	1,713.46

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

